

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

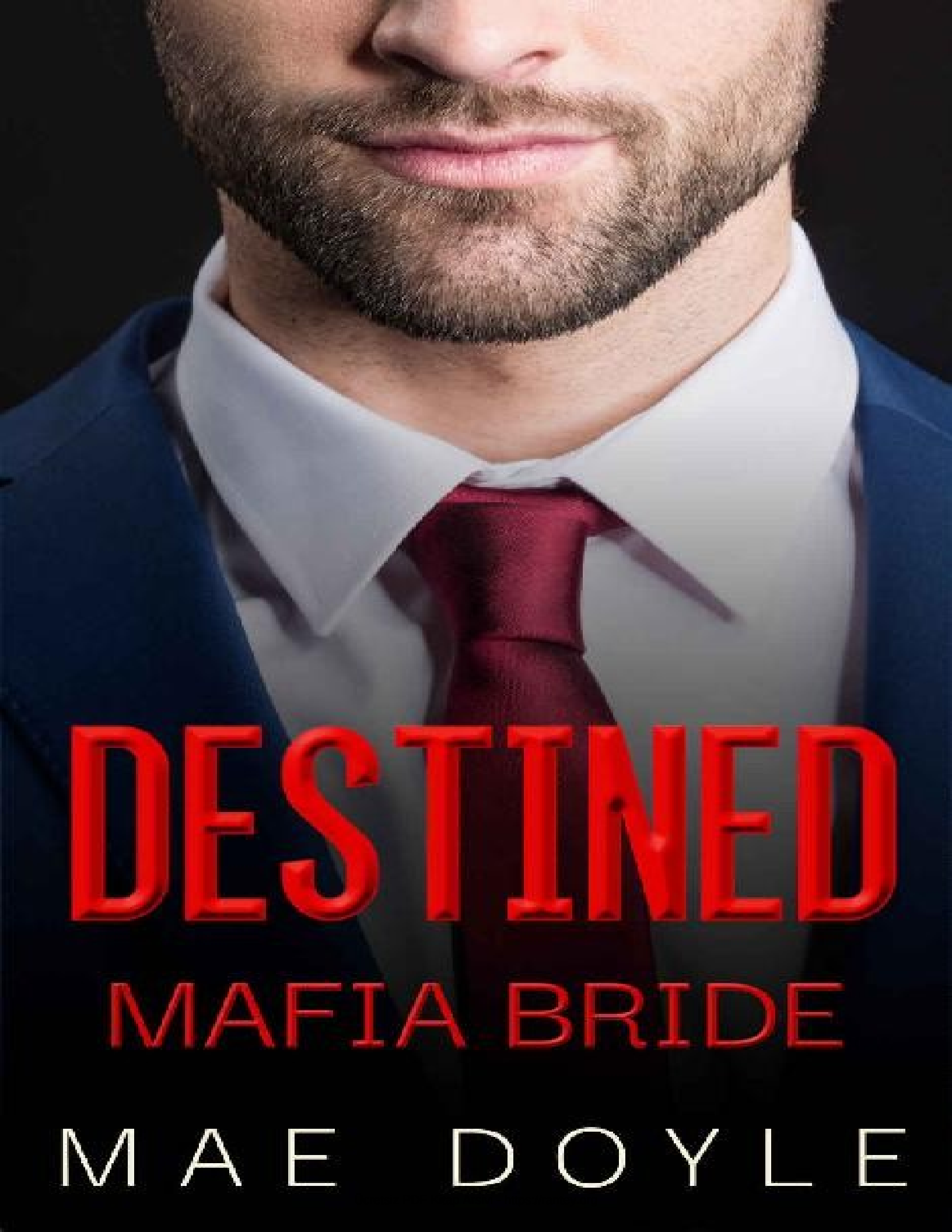
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DESTINED

MAFIA BRIDE

MAE DOYLE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KADERİNDEKİ MAFYA GELİNİ

MAE DOYLE

Telif hakkı© 2021 by Mae Doyle

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

1. Olivia
2. Freddy_
3. Olivia
4. Freddy_
5. Olivia
6. Freddy_
7. Olivia
8. Freddy_
9. Freddy_
10. Olivia
11. Freddy_
12. Olivia
13. Olivia
14. Freddy_
15. Olivia
16. Freddy_
17. Olivia
18. Freddy_
19. Freddy_
20. Olivia
21. Freddy_
22. Olivia
23. Olivia
24. Freddy_
25. Olivia
26. Freddy_
27. Olivia
28. Freddy_
29. Olivia
30. Olivia
31. Freddy_
32. Freddy_
33. Olivia
34. Olivia

35. Freddy_

OLİVİA

W

Bir elimde bir paket kurabiye, diğerinde dumanı tüten bir kahve sürahiyle aceleyle caddeyi geçip veznedar olarak çalıştığım bankaya giriyorum. Hava serin.

ve montumu giymeliydim ama nedense sokağın aşağısındaki kafeye kadar montsuz gidebileceğimi düşündüm. Kahve sorun olmadı, çünkü içerisi dumanı tüten bir sıcaktı ve inanılmaz derecede kalabalıktı, ama şimdi donuyorum ve kendime bir fincan kahve doldurmak için sabırsızlanıyorum.

"Aldın mı?" Diana bankaya doğru dikkatlice ilerlerken beni izliyor. Çalıştığımız yeri lobinin geri kalanından ayıran küçük yarım kapıyı açıyor ve nihayet yiyecek ve kahveyi tezgâha bıraktığımda bana sırtlıyor. "Isıtmamız olmadığında şirketin şubeyi kapatmaya istekli olacağını düşünürdünüz, değil mi?"

Başımı salladım. "Ya da en azından bir acil durum ekibinin gelip , ama burada donarak ölmemiz konusunda pek endişeli görünmüyorlar." Bu sabah bankayı açtığımızdan beri ısıtmasızız ve şube müdürü ve finansal hizmet temsilcilerinin hepsinin ofislerinde küçük ısıtıcılar olsa da, burada vezne hattında şansımız yok.

Biri kapıyı her açtığında, serin bir hava bize doğru geri dönüyor. Diana'nın bana uzattığı kahve fincanını aldığımda donuyorum ve ellerim gerçekten biraz yanıyor. "Teşekkürler," diyorum ve fincanını şerefe kaldırmam için yukarı kaldırıyor.

"Teşekkür ," diyor. "Burada donarak ölmememiz için gereken buysa, gün boyunca sırayla alacağız."

"Bir dahaki sefere kafeinsiz olsun," diye öneriyorum. "Cora öğle yemeğinden döndükten sonra içmemize yardım etse bile bu bizi çıldırtacak."

Diana kabul ediyor ve ikimiz kahve ve kurabiyelerimizi alıp veznelerimize geri dönüyoruz. Dışarıda hava o kadar berbat ki bugün pek yoğun değiliz ama biz kapanmadan önce havanın düzeleceğinden hiç şüphem yok. Kar yağmayacak ama Meksika Körfezi'nden garip bir soğuk hava dalgası geliyor ve garip havalar insanlara garip şeyler yaptırıyor.

Kapı açılıyor ve içeriye bir adam giriyor, ama ben ona bakmıyorum bile, çünkü dikkatimi daha çok rüzgârın kapının yanındaki küçük çöp kutusunu devirmesine veriyorum. "Anladım," diye mırıldanıyorum Diana'ya, kahvemden bir yudum daha aldıktan sonra küçük vezne kapısından çıkıp çöpü almaya gidiyorum.

Adamın yanından geçerken kaba bir şekilde omzuyla bana çarpıyor. Gözlerimi devirerek dönüp ona bakıyorum ve ancak o zaman kalçasındaki gümüş parıltısını görüyorum. En iyi arkadaşım Maggie ve kocası Sean ile bu gümüş parıltısının ne olduğunu bilecek kadar çok takıldım. Marleno kardeşlerin üçünü de kalçalarında silahlarla gördüm ve bu adamın silah taşıdığından hiç şüphem yok.

Hâlâ silahı fark etmemiş olan Diana'ya doğru kendinden emin bir şekilde yürür ve ona bir kâğıt parçası uzatır.

Böyle bir şey .

Dönüp arkamdaki üç ofise bakıyorum, neler olup bittiğini fark eden başka biri var mı diye. Kimse dikkatini vermiyor. Hepsi sıcak ofislerinin konforunda telefonla ya da müşterilerle konuşmakla o kadar meşguller ki, vezne sırasındaki adamın elinin belindeki silahta olduğu gerçeğine dikkat etmiyorlar.

Bizi soyacak.

Diana'nın yüzüne bir kez bakınca ne düşündüğümü anladım. Solgun ve dudakları birbirine o kadar sıkı kenetlenmiş ki tek bir çizgi oluşturuyorlar. Çekmecelerini açarken elleri biraz titriyor ve bunun az önce içtiği kafeinden kaynaklanmadığını biliyorum. Korkudan ödü patlıyor.

Ben de öyle.

Bir şeyler yapmalıyım. Birini aramalıyım. Bu düşünce aklımdan geçiyor ve telefonumu bulmak için ceplerimi yokluyorum. *Kahretsin.* Kahve almak için bankadan çıkarken çıkarmıştım, böylece cüzdanım için bolca yerim olacaktı. Veznede olmalı ve bizi soyan adamın yanından geçmeden ona ulaşmamın imkânı yok.

Bankada ilk çalışmaya başladığımda eğitimde soygunların ne kadar hızlı gerçekleştiğini öğrendik. Ayrıca bize parayı alan kişiyi asla durdurmaya çalışmamamız gerektiği çünkü bunun durumu tırmandıracağı ve daha tehlikeli hale getireceği söylendi. Tek yapmamız gereken o pisliğe parayı vermek, gidene kadar beklemek, sonra kapıları kilitlemek ve panik düğmesine basmaktır.

Ama hala kızgınım ve elimde olsa hemen şimdi polisi arayabilirdim.

Diana'nın gözleri benimkilerle buluşmak için parlıyor ve başını hafifçe sallayışını izliyorum. Adama para dolu bir çanta uzatıyor ve adam dönüyor, gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Polisleri arayacak mıydın?" Sesi alçak ve tehlikeli, sanki boğazı jiletlerle dolu. Her kelimeyi kesiyor, keskin kenarlar vererek irkilmeme neden oluyorlar. "Arayacaktın, değil mi? Aptal sürtük." Ben cevap veremeden mesafeyi kapatıyor, kolumu kabaca kavırıyor ve hafifçe sallıyor. "Bana bak."

Yapıyorum, sonra hemen keşke yapmasaydım diyorum. Gözleri acımasız ve sert, sıcak bir yaz gününde okyanus gibi parlıyor, sadece bakışlarında rahatlama yok. Bu adam beni korkutuyor ve bu sadece bizi soyduğu için değil. Önüne çıkan herkesi seve seve öldüreceğinden hiç şüphem yok.

Benim gibi. Şu anda.

"Dilini kedi mi yuttu?" Elleri çenemde, parmakları ağzımı açıyor ve ben öğürerek ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o çok güçlü. Gitmeme izin vermek yerine gülüyor, sonra da beni kapıya doğru sürüklüyor. "Sen benim sigortam olacaksın," diye mırıldanıyor bana, sonra da bankadaki herkesin duyabileceği şekilde sesini yükseltiyor. "Polisi ararsan onu burada, kaldırımında vururum, anladın mı?"

Diana'nın yüzü hala solgun ve kadar hareketsiz ki sanki taştan yapılmış gibi görünüyor. Ofislerden birinden bir hareket geliyor ama dönüp baktığımda banka müdürünün yerine oturduğunu görüyorum. Ne yapmayı düşündüğünü bilmiyorum ama aklındaki kahramanca düşünceler çabucak paramparça oldu.

"Benimle geliyorsun, kızım." Adam kulağıma ağır ağır nefes alıyor ve ben ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama çok güçlü, kalın parmakları beni peşinden sürüklerken koluma sertçe giriyor. Ayaklarımın üzerinde durmakta zorlanıyorum ama dışarıdan gelen dondurucu hava yüzüme çarptığında nefes nefese kalarak onun arkasında tökezliyorum.

"Lütfen," diyorum, sonunda sesimi bulabiliyorum. "Lütfen, bana bunu yapamazsınız. Beni bu şekilde alamazsın! Bitleri çağırmayacağım, tamam mı? Sana söz veriyorum, böyle aptalca bir şey yapmayacağım!"

Ne dediğimi bilmiyorum, sadece ben konuştuğça o kaldırımında benimle ne yapacağından tam olarak emin değilmiş gibi duraksıyor. Onunla arabasına binmek istemiyorum. Beni başka bir yere götürmesine izin vermek istemiyorum, çünkü o zaman beni öldüreceğinden emin oluyorum.

"Yapmayacağını biliyorum Olivia." Adam benim adımı kullanıyor ve beni bankadan çıkardığından beri ilk kez ona gerçekten bakıyorum. Omuzlarına dökülen ve onu sokaktan gelmiş gibi gösteren uzun saçlarını görmezden geliyorum. Gözlerinin içine daha önce baktığımdan daha derin bakıyorum ve orada gördüklerim karşısında şok oluyorum.

"Lanet olsun," diyorum, kelimeler dudaklarımdan duman gibi çıkıyor. "Adrian."

"Bingo." Sırıttığında eskiden sahip olduğu bembeyaz hatırlıyorum. Eski nişanlım her zaman tehlikeli bir adam olmuştur. Her zaman istediğini, istediği zaman elde etti.

Ondan ve bana yapmak istediklerinden öylece uzaklaşabileceğimi düşünmemeliydim.

"Ne istiyorsun?" Konuşurken sesim titrese de kelimeleri sormayı başarıyorum. Korktuğumu bildiğinden eminim ama bundan zevk almasını istemiyorum. En azından güçlü görünmeye çalışmalıyım.

"Sen. Daha önce olduğu gibi. Her zamanki gibi. Ve para." Çantayı kaldırıyor ve hafifçe sallıyor. Etrafımızda insanlar kaldırımda aceleyle yürüyor, ama yüzleri yere dönük, paltoları vücutlarını sıkıca sarmış. Kimse bize dikkat etmiyor. Kimsenin umurunda değiliz.

Bir şeyler yapmak zorundayım. Döndüğümde Diana'nın banka kapısında durduğunu görüyorum. Bir elini cama dayamış, gözleri dehşetle açılmış. Artık beni kimin tuttuğunu bildiğime göre, beni öldürmeyeceğini de biliyorum. Adrian bir katil değil. Ya da en azından daha önce değildi.

"Freddy'yi ara!" Diana'ya bağırarak söyledim. "Freddy Marleno'yu ara!"

Adrian gülüyor ve beni bankadan uzaklaştırıyor. "Fred- dy'nin kim olduğunu biliyorum ve onun icabına bakacağımı sana garanti edebilirim Olivia. Uzun zamandır seni arıyordum."

Ama yanılıyor. Bundan eminim. Freddy'nin buna izin vermesine imkan yok. Benim için gelecek, bunu biliyorum. Gelmek zorunda, yoksa boku yerim.

F R E D Y

I Önümdeki kâğıtların üzerine eğilmiş, kenarlarına küçük notlar alıyor, kardeşimin matematiğini kontrol ediyorum. İhtiyacım olduğundan değil, Sean lanet bir dahi ve bundan hiç şüphem yok.

Hayatı boyunca hiç matematik hatası yapmamış olması aklımı kurcalıyor. Yine de benim de kitaplara bakmamı istiyor ve ben bitirdiğimde Gavin de aynısını yapacak.

Ona tuttuğumuz muhasebecinin harika bir iş çıkardığını söyleyip duruyorum ama Sean biraz titiz ve bir sorun olmadığından emin olmak istiyor.

Bu yüzden ona her şeyi berbat ettiğini söylemek yerine her şeyi kontrol ediyorum, sonra da iki kez kontrol etmesi için muhasebeciye teslim ediyorum. Üçlü kontrol. Dörtlü kontrol. *Her neyse.*

"Sahada çok daha iyi olduğumu biliyorsun," diyorum, not defterini kapatıp masamın üzerinden Sean'a geri iterek. "Evde karınla sevişiyor olmayı falan tercih etmez miydin? Balayı bu kadar çabuk mu bitti?"

"Sadece bir ay sonra mı? Hiç şansı yok. Ama bugün Clara'yla vakit geçirecek ve bebekler için alışverişe gidecekti. İkizler, inanabiliyor musun? Gavin çok meşgul bir piç olacak."

"İşlerin şimdiden sarpa sarmadığını duyduğuma sevindim." Sandalyemde arkama yaslanıp iki bardak ve bir şişe viski alıyorum. O boktan işi yaptıktan sonra sadece bir içki içip rahatlamak istiyorum ve Sean'ın gözlerinin bu manzara karşısında nasıl parladığını fark etmiyorum.

"Koridorda en son yürüyen sensin," diyor, sanki bunu bilmiyormuşum gibi. Onu görmezden gelerek içkisini uzatıyorum ama daha bitirmemiş. "Sanırım Olivia düğünde sana bakıyordu."

Olivia. Onu düşünmek bile beni sertleştiriyor. Onu istiyorum, hayatımda hiç kimseyi istemediğim kadar istiyorum, ama kardeşim evlendikten hemen sonra, Accardi'lerin küçük bir sorununa yardım etmek için doğuya geri döndüm. Yanlarında bir şeyleri sorunsuzca havaya uçurabilecek birine ihtiyaçları vardı ve o da bendim.

Elbette, süre önce bir şarapnel parçası aldım ama hepsi . Ne kadar dikkatli olursanız olun, her şey patladığında metal parçalarının nereye gideceğini asla tam olarak hesaplayamazsınız.

Ama şimdi geri döndüm, Olivia'yı istiyorum. Onu becerirken adımları haykırdığında nasıl bir ses çıkardığını bilmek istiyorum. Onu kendime çekmenin ve dudaklarımı dudaklarına çarpmanın nasıl bir his olduğunu bilmem gerekiyor. Pantolonumun üzerinden kendimi ayarlamak için uzanarak koltuğumdaki pozisyonumu değiştiriyorum.

Sean fark ediyor ama ukalaca bir yorum yapamadan telefonum çalıyor.

"Şeytana bak," diyorum telefonu açarken sırtarak. Cevap beklemeden aramayı yanıtlıyorum ve sırtarak sandalyemde dönüp yüzümü kardeşimden uzaklaştırıyorum. Becermek istediğim kadınla konuşurken ona bakıyor olmak isteyeceğim son şey.

"Olivia," diyorum, adının ağzımda bıraktığı tadın tadını çıkararak. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Freddy ile mi görüşüyorum?" Telefonun diğer ucundaki kadının sesi korkmuş geliyor ve kesinlikle Olivia gibi değil. Sözleri kesik kesik ve telefondan yayılan korkuyu neredeyse hissedebiliyorum. "Freddy Marleno?"

"Kimsiniz?" Arkamı dönüp telefonu masama koyuyorum ve hoparlöre almak için ekrana dokunuyorum. "Beni neden Olivia'nın telefon numarasından arıyorsun?"

"Bu Diana." Kadının sesi ofisi dolduruyor, korkusunun sesi sessizlikte daha da artıyor. "Olivia ile çalışıyorum. Bu adam az önce geldi ve... onu kaçırdı."

Sean koltuğunda kayıyor. Kafamı kaldırdığımda ellerini masanın üzerine koyduğunu görüyorum, sanki savaşa gitmeye hazırmış gibi. Ben de aynı şekilde hissediyorum ama önce daha fazla bilgiye ihtiyacım var. "İçeri girip onu aldı da ne demek?"

"Bizi soyuyordu." Kusmamak için yutkunarak nefes almaya çalışıyor. "Onu tanıyor muydu bilmiyorum ama kolundan tutup kendisiyle birlikte dışarı çıkardı. Seni aramam için bana bağırdı, ben de ."

"Lanet olsun." Elimi yüzümde gezdirip Sean'a bakıyorum. "Polisi aradın mı?" Cevap vermiyor ve enseme öfke ve korkunun fiyatını hissediyorum. "Diana. Polisi aradın mı?"

"Evet, ama onlara adamdan bahsetmedim. Senin kim olduğunu bildiğim için..." Cümlesini bitirmek istemiyor. "Geliyor musun?"

"Yola çıkıyorum." Telefonu kapatıp cebime koyuyorum. Sean çoktan kendi telefonuna bakıyordu.

"Gavin'i arıyorum," dedi bana. "Ve Zach'i. O piç bu kasabada olup biten her şeyi biliyor ve bizim için bir isim bulabileceğinden hiç şüphem yok. Bir isim bulduğumda sana haber veririm."

"Bankaya gidiyorum." Orada benim yapabileceğim bir şey yok, bunu biliyorum ama şimdi yola çıkıp Olivia'yı aramak, evde oturup Zach ya da Gavin'in bilgi vermesini beklemekten çok daha iyi. "Mümkün olduğunca çabuk beni ara."

"Çıkacağım." Sean hâlâ masamda ve ben de kapıyı açmak için öne atılan uşağımı görmezden gelerek evden çıkıyorum. Önemli olan tek şey Olivia'ya ulaşmak ve yemin ederim ki beni durdurmaya çalışan herkesi öldüreceğim.

Arabam kilometreleri tüketiyor ve ben de Olivia hakkında bildiklerimi gözden geçiriyorum. Ne yazık ki çok fazla bir şey değil. Tek bildiğim Maggie'nin en iyi arkadaşı olduğu ve onu sikip atmak istediğim. Sonra onu kendime saklamak, kilit altında tutmak ve kimsenin ona zarar vermediğinden emin olmak istiyorum.

Bu berbat bir durum ama kimse Marleno kardeşlerin her zaman iyi kararlar verdiğini söylemedi.

Telefonum bankaya yanaşıyordum. Zach'in adı beliriyor ve ekrana yumruk atıyorum. "Benim için neyin var?"

Sesi arabama doluyor ve ben de kullanacağım park yerine girmeyerek rölantiye alıyorum. Olivia burada değil ama yine de en son gittiği yere gitmem gerektiğini hissettim.

"Bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum ama hep berbat geçmişi olan kadınları seçiyorsunuz." Zach küçük bir kahkaha atıyor ve ben de onu bir daha gördüğümde boğmak için aklıma bir not alıyorum. "Kusura bakma. Dinle, Adrian Phipps adında düşük seviyeli bir pislik geçen hafta şehre gelmiş. Elinden geldiğince dikkat çekmemeye çalışıyor ama onun gibi pislikler sonsuza kadar radarın altında kalamazlar."

"Ve onu tanıyor mu?" Zach'e bu kelimeyi neredeyse hırlayarak söylüyorum ama o hiç etkilenmiş görünmüyor.

"Onu tanıyor, onunla çıkmış. Bilirsin işte. Neredeyse evleniyordu."

Direksiyonu sıkıca kavıyorum ve nefesimi yavaşlatmak için kendimi zorlamam gerekiyor. İstediğim son şey Olivia'nın biriyle çıktığını düşünmek. O benim için mükemmel, sadece bunu ona göstermek için şehre gelmedim. Şimdi o istediğim tek şeyken, ortadan kayboluyor.

"Şehir dışında küçük bir kulübede kalıyor. Oraya gidebilmen için sana mesaj atacağım ama Freddy, oraya bir süper kahraman gibi dalmadan önce bilmen gereken bir şey var."

"Bu da ne?" Çoktan yerimden geri çekilip arabamı doğru yöne çeviriyorum. Bankayı sikeyim. Polislerin her yerde sürünmesini ve kimsenin bu Adrian pisliğini durdurmaya çalışmamasını siktir et.

Olivia'yı benden almak. Onu geri alacağım ve sonra onu ne kadar çok istediğimi göstermek için beynini sikeceğim.

"Ramon'la birlikte çalışıyordu."

Yemin ederim neredeyse yoldan çıkacaktım, Zach'in az önce söylediklerine o kadar şaşırdım ki. "Ramon'u öldürdük," diyorum önümdeki yola odaklanarak. Ana cadde günün bu saatinde tıklım tıklım dolu ve etrafta karınca gibi koşturan insanlar var, hepsi de ceketlerinin yakalarını yukarı kaldırmış ve şapkalarını gözlerinin üzerine indirmiş.

"Öldürdük ama kardeşini öldürmedik."

"Onda yok. Biz araştırmamızı yaptık Zach, belki de kaynağına geri dönüp onlara kafalarını kışlarından çıkarmalarını söylemen gerekiyordur." Bunu duymak istemiyorum. Bunun kolay bir iş olmasını, bu pisliğin kafasına sıkacağım tek bir kurşunla halledebileceğim bir iş olmasını istiyorum. Uğraşmak istediğim son şey, kızımı isteyen güçlü pislikler.

"Evlat edinilmiş kardeş. Petra. Görünüşe göre birlikte büyümüşler ve yaşlandıkça yolları ayrılmış. Ne yazık ki bizim için yakın zamanda aile işini devralmaya karar verdi."

"Lanet olsun. Gavin ve Sean bunu henüz bilmiyorlar mı?"

"Henüz değil, onlar sonraki aramalarım. Adrian'ın bu işe ne kadar bulaştığını bilmiyorum ama arkasında çok fazla ateş gücü olacak. Olivia'yı geri alırsanız, bizi başka bir sebepten ötürü öldürmek isteyen bir sürü serseriyle karşı karşıya kalacağız."

"Eğlenceli. Bahse girerim onları önce ben öldürebilirim. Bana adresi gönder Zach, hemen, sonra da kardeşlerimi ara. Ne yapılması gerekiyorsa yapmaya hazır olmaları gerekecek." Arkadaşımın telefonunu kapatıyorum ve mesaj gelene kadar kırmızı ışıktaki bekliyorum. Gelir gelmez adrese dokunuyorum ve sürüş uygulamamı başlatıyorum.

Yirmi dakika. Olivia sadece yirmi dakika dayanacak ve sonra onu kurtaracağım.

Bu da demek oluyor ki bu pisliğe ne yapacağıma karar vermek için yirmi dakikam var.

OLİVİA

A Bankaya gittiğimde hava yüzünden üşüyordum ama şimdi donuyorum çünkü o kadar korkuyorum ki vücudumun beni yaklaşan şeyden korumak için fiilen kapanmaya çalıştığını düşünüyorum

Sıradaki. Adrian bana göz bağı takmadı ama ona bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi kapalı tutuyorum.

Dudaklarının acımasız kıvrımını, gözlerinin beni soymak istercesine vücudumda aşağı yukarı ya da yanımdan geçerken ellerinin nasıl seğirdiğini görmek istemiyorum. Artık adamın ne kadar güçlü olduğunu, kimse onu durdurmaya çalışmadan beni bankadan nasıl kolayca çekip arabasına bindirebileceğini biliyorum ve bunun bana hatırlatılmasını istemiyorum.

Tabii ki gözlerimi kapalı tuttuğumda her şeyi daha iyi duyabiliyorum. Sanki duyularım neredeyse acı verecek kadar artmış gibi. Küçük bir nefes çekiyorum ve onu tutmaya çalışıyorum, böylece bulunduğumuz yerin yoğun küflü havasını koklamak zorunda kalmıyorum, ama sonunda nefes almam gerekiyor ve dağılmamaya çalışarak küçük hava tutamları alıyorum.

"Senin için gelecek kimse var mı?" Tam önümde duruyor, bana o kadar yakın ki ondan yayılan sıcaklığı gerçekten hissedebiliyorum. Geri çekilmek, vücudumu kaydırarak aramızda boşluk bırakmak istiyorum ama ellerimi başımın üstünden kırıslara bağlamış durumda ve hareket etmemin hiçbir yolu yok.

Kollarım uyuşuyor ama bunu ona söylemeyeceğim. Bana dokunmak için bir sebebi olduğunu düşünmesini istemiyorum.

beni serbest bırakacağını söyledi.

"Sana bir soru sordum Olivia," diyor ve parmaklarını boynumda gezdirdiğini hissediyorum. Geriye doğru sarsılınca gözlerim açılıyor ama hemen ardından keşke kapalı tutsaydım diyorum.

Orada, tam önümde, sanki hayatının en büyük eğlencesini yaşıyormuş gibi bana sırıtıyor. Sertçe yutkunuyorum ve gözlerimi içinde bulunduğumuz odada gezdiriyorum. Ne gördüğümün bir önemi yok, kaçabileceğim bir yer değil ve kimse de benim için gelmiyor.

Tabii Diana Freddy'yi aramayı başaramazsa.

"Freddy," diyor ve gözlerim ona kayıyor. "Freddy Marleno. Onu nereden tanıyorsun ve gerçekten senin için geleceğini düşünüyor musun?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Bilmiyorum," diye fısıldıyorum, yine de Diana'nın telefonuma ulaşip onu arayacağına dair içimde bir umut yükseliyor. *Gelecektir*. "Onunla bir kez karşılaştım, hepsi bu."

"Bazı iyi arkadaşlarımı kızdırdı." Adrian eğiliyor ve tek parmağıyla çenemi kaldırıyor. Beni öpeceğini düşündüğümde içimi bir tiksinti kaplıyor, ama o daha öpmeden pencereler patlıyor, camlar havada kırılıyor ve parçalar halinde yere düşüyor.

"Orospu çocuğu!" Adrian bu kelimeyi haykırıyor ve etrafına bakınıyor, kafası dönmüş bir şekilde hasarı görmeye çalışıyor. "Neredesin, pislik?"

Ben de bakıyorum, bankadaki Adrian olduğunu fark ettiğimden beri içimi kemiren korkunun üstesinden nihayet umut geliyor. Freddy geldi, gerçekten geldi ve beni kurtaracağını biliyorum. Şu anda beni bırakıp gitmesine imkan yok, değil mi?

Umarım öyledir.

"O burada." Adrian bu sözleri kendi kendine mırıldanır ve silahını belinden çekerek kulübenin ön tarafındaki patlamış pencerelerden birine doğru ilerler.

Gözlerim açıkken bile nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok, sadece işlerin ciddileşmek üzere olduğundan eminim. Keşke dizlerimin üzerine çöküp bir yere sığınabilseydim ama ipleri koparacak kadar sert çekemiyorum. Bileklerimi ısıyorlar, derimi acıtıyorlar ve ben de kurtulmak için elimden geleni yaparak onları çekmeye devam ediyorum.

Adrian yana doğru eğilmiş, pencereden bakıyor, silahını yüzüne dayamış, nişan almaya hazırlanıyor ve ben çığlık atmaktan kendimi alamıyorum.

"Ön pencerede! Silahı var!" Olabildiğince yüksek sesle konuşuyorum ve umarım Freddy beni duyuyordur. Adrian dönüyor, yüzünde karanlık bir öfke fırtınası var ve aceleyle bana doğru geliyor, silahı başımın üzerine kaldırıyor. Ne yapacağından emin olamadan çığlık atıyorum, sonra kafama sert bir darbe geliyor ve her şey kararıyor.

In sonunda beni içine gömüldüğüm karanlıktan çıkaran şey, şakağıma dikkatlice bastırılan bir bezin verdiği serinlik hissi oldu. Soğuk suyu hissediyorum ve

El bezi tekrar su dolu kaba konulup sıkıldıktan sonra tekrar başıma bastırıldığında. Her yerim ağrıyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum ama yine de bir gözümü açmaya zorluyorum, sonra diğerini.

Görüşüm bulanık ama üzerime eğilip benimle ilgilenenin kim olduğunu hemen anlıyorum. Freddy endişeli görünüyor ve sanki bütün gün yorulmadan bana bakabilirmiş gibi dikkatle, yavaşça hareket ediyor. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktığımda hareketi görüyor ve gülümseyerek bezi suya geri koyuyor.

"Uyanmışsın," diyor bana ve sesinin tınısı beni bir kucak gibi sarıp sarmalıyor, yıllardır hissetmediğim kadar güvende hissettiriyor. Onunla ilgili bu kadar harika olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama benliğimin rahatladığını hissediyorum ve bir elimi kaldırıp koluna koyuyorum.

"Sen gerçeksın," demeyi başarıyorum. Boğazım kurudu ve acıyor. Elimi hareket ettirdiğimde, omuzlarımda şiddetli bir ağrı hissediyorum ve irkiliyorum, kolumun yanıma düşmesine izin veriyorum. "Acıyor."

Freddy kolunu sırtıma dolayarak oturmama yardım etti ve "Seni Noel jambonu gibi asmıştı," dedi. Başım dönüyor ve öne doğru eğilip yanağımı bir an için onun göğsüne yaslıyorum.

O gerçek. Bir an için tüm bunları uydurduğumdan, bunun bir tür rüya olduğundan endişelendim ama kalbinin göğsünde attığını hissedebiliyorum. Sıcak ve güzel kokuyor, daha önce hiç koklamadığım pahalı bir kolonya gibi Sonsuza kadar böyle kalmak, bu adama yaslanmak istiyorum ama bir an sonra geri çekiliyor, battaniyeyi arkamdan itiyor ve kanepede yanıma oturuyor.

Hayır, yatakta.

Bir yataktayım ve az önce kaçırıldığımı, kendimi bok gibi hissettiğimi ve şu anda hiç de çekici olmadığımı fark etmeden önce Freddy Marleno ile Tanrı'ya karşı dürüst bir yatakta olduğum için içimde bir heyecan şoku yaşıyorum.

"Bana Adrian'dan bahset." Freddy'nin sesi düşündüğümde daha nazikti ama şu anda konuşmak istediğim şey bu değil. Tekrar uzanıp uyumak istiyorum, tercihen beni olabildiğince güvende tutmak için kollarını bana dolamışken. Yine de başımı kaldırıp ona baktığımda ciddi olduğunu ve bazı bilgiler vermem gerektiğini hemen anlıyorum.

"Adrian," diyorum boğazımı temizleyerek. "Çıktık... aslında nişanlıydık ama ben ayrıldım."

"Neden?" Sabırlı ama zorlayıcı ve içimden bir ses kardeşlerinin ne yaptığımızı öğrenmek için can attığını söylüyor.

Bir an için cevap vermedim. Onun yerine odaya bakıp her şeyi içime çekiyorum. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok ama burası onun evi olacak kadar güzel görünmüyor. Maggie'nin bana anlattığına göre Freddy bir malikanede yaşıyor ve tüm ihtiyaçlarıyla ilgilenen tam bir personeli var. Burası sadece küçük ve perişan görünüyor.

Yani, hala güzel, ama herhangi bir şeyden çok apartman dairesine benziyor. Pencereden dışarı baktığımda ne bir park yeri ne de bir araba görüyorum. Tek gördüğüm ağaçlar ve daha fazla ağaç. Bulunduğumuz odada bir yatak ve bir var, ama aynı zamanda bir mutfak seçeneği de var.

Odanın bir tarafında lavabo, tuvalet ve duş içeren bir banyo, diğerk tarafında ise bir tuvalet bulunmaktadır.

"Neredeyiz biz?" Sonunda ona bakıyorum, sorusuna cevap vermek istemiyorum, gözlerim yüzünde cevap arıyor. "Burası senin evin değıl."

Başını iki yana sallar. "Hayır, burası güvenli bir ev. Seni buraya neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayabilmemiz için getirdim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Adrian," diyorum. "Adrian'la uğraşıyoruz ama içimde onu o kulübede senin öldürdüğüne dair bir his var." Sertçe yutkunuyorum, kusma isteğımlle savaşıyorum. Adrian'ın hayatta olması gerektiğini düşündüğümünden değıl, hiç de değıl, ama şu anda yanında oturduğum adam onu öldürdü ve bu beni çok korkutuyor.

"Adrian'dan çok daha büyük bir şeyle uğraşıyoruz," diyor. "Ve güvende olduğundan emin olana kadar bu evden ayrılmayacaksın."

"Ne?" Kalbim göğsümde sertçe atmaya başlıyor ve kendimi ayağı kalkmaya zorluyorum. Bacaklarım titriyor ve destek için baş tahtasına tutunmak zorunda kalıyorum ama zayıf olduğumu görmesini istemiyorum, bu yüzden gözlerimi ona kilitleyip en iyi bakışımı atıyorum. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Ben böyle şeylerle dalga geçmem." Freddy ayağı kalkıyor ve benden uzaklaşıyor, mutfak lavabosuna ulaştığında dönüyor. "Artık burada, benimle yaşıyorsun Olivia. Buna alış artık. Adrian hakkında bildiğın her şeyi bana anlat ve ben de sana yardım edebileyim. Benden bir şeyler saklarsan, her şeyi kendi başıma çözmeye çalışırken bu iş uzar gider."

Cevap veremeyerek yatağı çöktüm. Benimle dalga geçiyor olmalı, değıl mi?

Sadece.. yüzündeki ifade bana bunun bir şaka olmadığını söylüyor. Bu adamın benden ne istediğini bilmiyorum ama bunu ona verebileceğimden emin değılim. Bir süre daha bana baktıktan sonra başını sallıyor.

"Orada kal ki hastalanmayasın," diyor. "Birazdan sana yiyecek bir şeyler hazırlayacağım ama önce bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Dışarı çıktığında kapıyı çarpmamaya dikkat ediyor ama yine de ormanın sessizliğinde ses yüksek çıkıyor. Bir hapishane hücresi gibi ses çıkarıyor ve şu anda gerçekten ne kadar kötü çuvalladığımı anlıyorum.

F R E D Y

S Ean ilk zil sesinde telefonu açtı. "Gavin ve Zach ile birlikteyim," diyor. "Hoparlördesiniz. Lütfen bana iyi haberlerin olduğunu ve küçük bir kuş gibi şakıdığını söyle.

Bu Adrian piçi."

"Pek sayılmaz." Dönüp güvertenin korkuluklarına yaslanıyorum ve kamaranın ön penceresinden Olivia'yı izliyorum. Hâlâ onu bıraktığım yerde yatıyor, elleri sanki düşecekmiş gibi yatağın kenarını kavıyor. Dehşete düşmüş görünüyor ve korkmasını engellemek istesem de korkmasına seviniyorum.

Belki bunu ciddiye alır.

"Peki, sana ne bulduğumuzu söyleyeyim." Gavin konuşurken heyecanlı görünüyor. Hepimiz böyle şeylere bayılırız, ama eminim ki kadınlarımızın bu işlere karışmamasını isteriz. "Adrian serserinin teki ama Damon'ın kardeşi Petra'yla ilişki kurmayı başarmış. Aradaki bağlantının ne olduğundan emin değilim ama bunun Adrian'ın sattığı uyuşturucularla bir ilgisi olduğuna bahse girerim."

"Siktiğimin uyuşturucu kaçakçıları," diye mırıldanıyorum ve Gavin gülüyor.

"Evet, o gerçek bir pislik. Her neyse, besin zincirinde çok üst sıralarda değildi ama Petra'nın yakın bir arkadaşıydı, bu da o piçin şu anda ne olduğunu ve Adrian'ın neden telefonlarına cevap vermediğini anlamak için buraya geldiği anlamına geliyor."

Cevap vermiyorum. Tek yapabildiğim konuşulanları dinlemek ve Olivia'ya bakmak. Sonunda yatağa uzanıyor ve hemen küçük, sıkı bir topun içine kıvrılıyor. Onu bir battaniyeyle örtmek istiyorum ama bu konuşmayı bitirene kadar beklemek zorunda.

Zach, "Petra yolda," diye söze girdi. "Onu arayan adamlarım var, ama arkadaşının intikamını almaya geldiğine bir pankart sallayarak şehre uçacak değil. Kişisel jetler, küçük uçuşlar gibi şeylere bakıyoruz."

"Otellere de göz kulak olun," diyorum parmağımı çeneme vurarak. "Onun gibi zengin bir piç min- iyonlarıyla aynı evde kalmak istemeyecektir ve kesinlikle boktan, küçük bir çöplükte ölü bulunmaz."

"Tamamdır." Zach bir an duraksıyor ve ben hepsinin ne bilmek istediğini anlıyorum.

"Onu güvenli evde tutuyorum," diyorum, "ve her şeyin yatıştığından emin olana kadar dışarı çıkmasına izin vermeyeceğim. Kızgın ama iyi olacak."

Bu Gavin'i güldürür. "Anladık kardeşim, merak etme. Bizden ne istiyorsun?"

"Maggie onun için birkaç kıyafet hazırlasın ama kimse Olivia'nın dairesine yaklaşmasın. İş yerini arayıp işten ayrıldığını söyleyeceğim. Peta'nın ortaya çıkma ihtimaline karşı evini de gözetim altında tutmalıyız. O zamana kadar ben burada onun yanında olacağım ve güvende olduğundan emin olacağım."

"Maggie'nin gelip onu kontrol etmesini ister misin?" Sean sordu. Maggie sadece onun karısı değil, aynı zamanda ailemizin de doktoru. Bir yanım Olivia'nın iyi olduğundan emin olmak için gelip onu kontrol etmesini istiyor ama diğer yanım bunun iyi bir fikir olmadığını biliyor.

İhtiyacım olan son şey Maggie'nin Olivia'nın aklına gitme fikrini sokması. Arkadaşını aptalca bir şey yapmaktan vazgeçirebilir ama ben burada kimseyi istemiyorum. Olivia'yla yalnız kalmak istiyorum, bana güvenebileceğini göstermek istiyorum.

Onu gerçekten becermek istiyorum ama önce onu iyileştirmeliyim. Maggie'nin ziyaret etmesi ne kadar güzel olsa da, başımı sallıyorum.

"Hayır, her şey kontrolüm altında," diyorum. "Kasabaya gelip onun için bir şeyler alabileceğim zaman bana haber verin."

". İrtibatta olacağız," der Sean ve telefonu kapatır.

Telefonumu cebime geri koyuyorum ve kulübeye giriyorum. Dışarıdan pek bir şeye benzemiyor olabilir ve Olivia'nın buradan nasıl çıkacağını düşünerek hazır olduğuna eminim, ama bunun tek nedeni henüz onu çalışırken görmemiş olması. Bir düğmeye basarak her yeri bir farenin kışından daha sıkı kapatabilirim.

Büyük metal levhalar pencere ve kapıların üzerinden kayarak bizi buraya kapatacak. Kimse içeri girip çıkamayacak ve güvenlik sistemi devreye girdiğinde Zach'in yanı sıra üç kardeşe de mesaj gönderilecek. Burası elimizdeki en güvenli yerlerden biri ve bu yüzden buraya getirdim.

Kendi kendime sırtarak, onu misafir evimde ağırlamanın daha rahat olacağını düşünmeden edemiyorum. Ne yazık ki, Gavin Clara'yla kalmaya geldiğinde o da havaya uçtu. Çoğunlukla temizlendi ve tekrar bir araya getirildi, ancak mümkün olduğunca güvenli olmasını sağlamak için hala biraz çalışma yapmam gerekiyor.

İşte bu yüzden buradayız. Kasabanın sadece yirmi dakika dışındaki bu kulübe, bize ait olan elli dönümlük bir arazide kilitli. Birkaç yıl önce arazinin çevresine güvenlik kameraları yerleştirdim, bu da bizim haberimiz olmadan kimsenin girip çıkamayacağı anlamına geliyor.

Burası sahip olduğumuz en güvenli yer ve Olivia'nın burada güvende olacağından çok eminim.

Üzerine bir battaniye çektiğimde yuvarlanıyor ve kendini oturmaya zorluyor. Bunu yaparken midesi gurulduyor ve o konuştuğunda ona yiyecek bir şeyler hazırlamak için dönüyorum.

"Beni burada tutamazsın, bunu biliyorsun, değil mi? Bu işler böyle yürümez. Bu işler böyle yürümez."

"Hayır mı?" Ne söyleyeceğini merak ediyorum ve ona dönüyorum. Çenesi gergin ve alevler içinde kalmamı görmekten başka bir şey istemezmiş gibi bana bakıyor. Yüzündeki ifade Maggie ve Sean'ın evlenmesini izlerken bana bakışından çok farklıydı.

"Hayır. Beni bırakmalısın yoksa kendim giderim. Polise gideceğim. Onlara bu kulübeyi göstereceğim ve beni buraya isteğim dışında getirdiğinizi söyleyeceğim."

"*Seni kurtardım,*" diye düzeltiyorum, sırtarak. "Seni ben kurtardım Olivia. Ben ortaya Adrian sana ne yapardı sanıyorsun?"

Sönükleşiyor ama henüz geri adım atmayacağına dair oldukça iyi bir his var içimde ve hayal kırıklığına uğratmıyor.

"Beni severdi," diye tükürüyor, kelimeler sıcak ve öfkeli. "Bana zarar vermezdi."

Bu beni çok kızdırdı. Beynini mutlulukla yere ve duvarlara sıçrattığım pislikle nişanlı olduğunu bilmek bir şey, ama az önce yaptığı şeyi söylediğini duymak başka bir şey. Eğilip yüzüne bakıyorum, dudaklarım o kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum.

"Seni sevdiğini mi düşünüyorsun?" Soruyorum ama cevap vermiyor. "Adrian küçük arkadaşı Petra için seni öldürebilirdi. Maggie'den Roman Pietro'nun onu ve Sean'ı öldürmeye çalışmadan önce onu nasıl öldürdüğünü duydun mu?"

Başını sallıyor, hareketi kadar küçük ki neredeyse kaçırıyorum. "Duydum."

"Küçük arkadaşın Adrian, Roman'ın kardeşi Petra ile çalışıyordu. Bu hoşuna gitti mi? Görünüşe göre Maggie'yle ikinizin de pisliklerle çıkma geçmişiniz aynı."

"Siktir git." Kelimeleri bana doğru şaklattı ve uzanarak beni kendisinden olabildiğince sert bir şekilde uzaklaştırdı. "Sanki hiç yanlış yapmıyorsun. Çok iyi olduğunu mu sanıyorsun? Siktir git, Freddy. Sen de diğerleri kadar piçsin."

Gölüyorum ve geriye doğru eğilip ellerimi vücudunun iki yanına yerleştiriyorum. Yerinde sabitlenmiş durumda ve neredeyse benden uzaklaşmaya çalışması için ona meydan okuyorum ama o bunu yapmıyor. Gözleri öfkeyle parlıyor ve zar zor nefes alıyor ama benden uzaklaşmıyor.

"Eğer bunu yapmak istemiyorsan sakın böyle bir tehditte bulunma," diyorum fısıldayarak, öyle ki ne dediğimi duyması için tamamen hareketsiz ve sessiz kalması gerekiyor. "Eğer beni becermek istiyorsan, tek yapman gereken sormak. Sonunda yapacaksın Olivia ve seni önümde diz çökmüş görmek için sabırsızlanıyorum."

OLİVİA

I Freddy'nin sırtına hançer gibi bakabilseydim, bakardım. Küçük ocağın başında kokan bir şeyler pişiriyor, ama bunu yapmamın imkanı yok.

Yiyin. Açlıktan ölüyor olmam, midemin kendi içine dönecekmiş gibi hissetmesi ya da şu anda ağzımın sulanıyor olması umurumda değil.

Tek umursadığım buradan siktir olup gitmek ve şu an bunun için en iyi şansım olabilir.

Bacaklarımın jöle gibi güçsüz hissetmesi ve başımın sanki biri tarafından mendeneye sıkıştırılmış gibi olması kimin umurunda? Eğer bu kulübeden çıkabilirsem, sadece Petra'dan değil, o her kimse, Freddy'den de .

Beni korkutuyor, sadece gerçekten isterse bana zarar verebileceğini bildiğim için değil, aynı zamanda beni istemesini istediğim için. Ona yakın olduğumda içimde kontrol edemediğim bir özlemin yükseldiğini hissediyorum ve bu iyi bir şey değil. Aklımı başımda tutmak ve bu durumdan sağ salim kurtulmak istiyorsam, buradan çıkıp düşünebileceğim bir yere gitmeliyim.

Freddy'nin yanındayken, dürüst olmak gerekirse beynim biraz kapanıyor. Her şey bulanık ve benim için içinden çıkılması zor. Tek düşünebildiğim onun ellerini üzerimde hissetmenin, öpücüklerinin tadına bakmanın nasıl bir şey olacağı. Bu çılgınca ve görünüşe göre beni yakalamaya çalışan bir pislik varken kesinlikle düşünmem gereken bir şey değil.

Bir de Adrian var. O herifin beni nasıl bulduğu ya da neden o kadar sert göründüğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama gerçek şu ki, dünyada umursamadan bankaya girdi ve ona ait olduğumdan eminmiş gibi beni aldı. Freddy'nin yaptığuyla aynı şey, ama bir şekilde farklı hissettiriyor.

Yine de buradan siktir olup gitmeliyim. Maggie'yle konuşup ne diyeceğini öğrenmeliyim. Neler olduğunu tam olarak anlamam gerek ve Freddy bana kendimi ne kadar güvende hissettirse de burada onunla kilitli kalamam. Gitmeme izin vermeden beni bu kulübede tutmak istemesi beni korkutuyor.

Buradan çıkmam gerek.

Bu düşünce aklımdan geçip duruyor ve kamaraya doğru ilerlemeden önce mümkün olduğuunca hızlı bir şekilde ayağa kalkıyorum. Güverteden içeri girdiğinde kapıyı kilitlemişti, bunu gördüğüme eminim ama aynı duvarda biraz esinti alan açık bir pencere vardı.

Ben de oraya gidiyorum. O pencereden sığabileceğıme ve sonra da kaçabileceğıme oldukça eminim. Görebildiğim kadarıyla, orman o kadar derin ve sık ki, oraya çıktığımda koşabilirim.

Kendime baktığımda, siyah pantolon ve koyu desenli bir gömlek giydiğimi hatırlamak beni memnun ediyor. Beyaz giymiş olsaydım ormanda dikkat çekeceğıme eminim ama umarım bu sabahki kıyafet seçimim biraz daha iyi uyum sağlamama yardımcı olur.

Sadece o pencereden çıkmam gerekiyor.

Bir gözümü Freddy'den ayırmadan kabinin içinde ilerliyorum, sonra pencere pervazını tutup bir bacağımyı kaldırmaya hazırlanıyorum. O kadar yakınım ki neredeyse tadını alabiliyorum. Tabii ki dışarı çıkar çıkmaz koşmam gerekecek ve bacaklarımyın bunu benim için yapmayı kabul edeceğıinden emin değilim ama denemek zorundayım.

Yavaşça bacağımyı bırakıyorum, ayağımyı dikkatlice pencereden geçiriyorum. Yanlışlıkla ses çıkarmamak için yavaş hareket ediyorum ve ayağımyı aşağıya uzanıp pencereye değdiğinde rahat bir nefes alıyorum.

Dışarıdaki sundurma. Freddy hala bana bakmıyor, ama içimden bir ses fazla zamanım olmadığını söylüyor.

Daha hızlı hareket etmeliyim.

Ellerimi pencere pervazına dayıyorum ve dengemi yeniden sağlamak için bir anlığına gözlerimi kapatıyorum. Başım dönüyor, kafama aldığım darbeden sonra düşündüğümde daha fazla başım dönüyor ve kusmamak için sertçe yutkunmak zorunda kalıyorum.

"olsam bunu yapmazdım." Freddy'nin sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor ve sanki biri adımı bağırmış gibi gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Hâlâ sırtı bana dönük duruyor ama vücudundaki gerginlikten ne yaptığımı çok iyi anladığını söyleyebilirim. Kasları gömleğinin altında kıvrılıp bükülüyor ve ağzımın kuruduğunu hissediyorum. Kaçmamı engellemek için her şeyi yapacağını çok iyi bildiğim halde bu adamın bu kadar seksi olduğunu düşündüğüm için deli miyim?

Evet, kendimi kaybettim ama hazır olsam da bacaklarımın arasında hissettiğim zonklamaya engel olamıyorum.

İçimden akan arzuyu bastırarak sertçe yutkunuyorum, sonra ağırlığımı değiştiriyorum.

Yine de deneyeceğim.

Denemek zorundayım.

Burada öylece oturup benim için en iyisini biliyormuş gibi beni kilit altında tutmasına izin veremem. Hayır, ne kadar tehlikeli olsun yapmam gereken en doğru şey kaçmak. Ondan uzaklaşacağım, aramıza mümkün olduğunca mesafe koyacağım, o zaman sağlıklı düşünebileceğimi düşünüyorum.

Sadece ona bu kadar yakın olmak, onu istediğim gerçeğinden başka bir şeye odaklanmamı gerçekten çok zorlaştırıyor.

"Eğer seni yatağa kelepçelememi istiyorsan, yaparım." Sözleri üzerimde yıkıyor ve sertçe yutkunuyorum. "Hoşuma gidecek, eminim." Sesindeki tehlike bir elektrik akımı gibi ve üzerimde dolaştığını hissettiğimde ürperiyorum.

Ciddi mi? Bir yanım ciddi olmadığını, tüm bunların göstermelik olduğunu umuyor. Ayrıca, kulübenin etrafına baktığımda, kelepçe göremiyorum.

Blöf yapıyor.

Kendimi yana atarken, kalçam küpeşteye sürtündüğünde nefes nefese kalıyorum ama vücuduma hücum eden o keskin acı sarsıntısı bile beni yavaşlatmıyor. Hareket etmeye devam etmek zorundayım ve güverteye çarpar çarpmaz kendimi yukarı itiyorum. Ellerim acıyor ve başım ağrıyor ama kamaradan çıktım ve önemli olan tek şey de bu.

Dönüp merdivenlere koşuyorum, tek yapmam gereken merdivenlerden inmekmiş ve güvende olacaktım gibi. Bu doğru değil ve bunu biliyorum, ama her adım düşündüğümde daha fazla çaba gerektiriyor. Aklımdan bir nakarat geçiyor ve beni teşvik ediyor.

Merdivenlere git. Merdivenlere git. Merdivenlere git.

"Hayır, yapamazsın." Freddy tam yanımda, güçlü kollarıyla beni kucaklayıp göğsüne çekiyor. Çırpınıyorum, ona vurmaya ya da tekmelemeye çalışıyorum ama ona zarar vermemem için beni daha da yaklaştırıyor. "O pencereden çıkmaya çalışırsan neler olacağı konusunda seni uyarmıştım Olivia ve ben sözümün eriyim."

Oh, Tanrım. Aklım ve bedenim birlikte çalışmıyor. Beynim ondan bir an önce uzaklaşmam gerektiğini haykırıyor ama bedenim onun göğsüne sarılmış olmaktan son derece mutlu.

Keşke bana bu kadar kızgın olmasaydı. Bunu hissedebiliyorum, sanki vücudu gerçekten öfkeyle titreşiyor.

"Bırakın beni!" Bu sözleri ona bağırarak söylüyorum, şimdi kollarında kıvranıyorum. Onun kadar güçlü olmadığım aşikâr ama yine de onun elinden kurtulabileceğimi . "Sen lanet olası bir canavarsın! Bırak beni, Freddy!"

"Oh, sevgilim, bunun biliyorsun." Beni kulübenin ön kapısına kadar sürüklüyor, bir kolunu belime sıkıca doluyor ki kapıyı açarken ondan kurtulamayayım

Kapı. Uçarak açılır, geri sekmeden önce dış duvara çarpar ama Freddy fark etmemiş gibi görünür.

Şu anda aklında tek bir şey var, o da beni kaçamayacağım şekilde yatağa bağlamak.

Ama bunu onun için kolaylaştırmayacağım.

Freddy beni yatağa fırlatıyor ve kendimi yakalayıp kaçmaya çalışmadan önce sığıyorum. Kalbim sert bir şekilde çarpıyor, göğsümde her şeyden çok kalp krizi gibi hissettiren donuk bir zonklama, ama bacaklarımı yatağın kenarından aşağı doğru sallarken görmezden geliyorum.

Ama ben daha ayağa kalkamadan, o oradaydı. Üzerimde yükseliyordu. Yüzünde sanki ikimiz dünyanın en iyi oyununu oynuyormuşuz ve bu gidişattan daha mutlu olamazmış gibi bir sırıtış.

Yavaşça gözlerimin vücudunda gezinmesine izin veriyorum. Bana bakarken güçlü çenesi gergin, omuz kasları kasılmış ve kollarını sanki beni yatağa yatıracakmış gibi vücudundan uzatmış.

Ve sonra şaka yapmadığını .

Kelepçeleri varmış.

F R E D Y

"P

Kira." Kelime Olivia'nın dudakları arasından bir dua gibi dökülüyor. O kadar sessiz ki ilk başta gerçekten konuştuğunu sanmıyorum, ama sonra boğazını temizliyor ve

tekrar. "Lütfen, Freddy. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Öyle mi?" Dudaklarımın bir gülümseme şeklinde kıvrılmasına engel olamıyorum. Bu işten sıyrılmak için yalvardığını ya da mantık yürütmeye çalıştığını duymak iyi olacak. "O zaman tam olarak ne yapmalıyım Olivia? Hmm? Sana bir insan gibi burada benimle birlikte olman için bir şans verdim ama sen bu şansı yüzüme vurup kaçmaya karar verdin. Sence bu bana kendimi nasıl hissettiriyor?"

Başını sallıyor, uzun saçları yüzüne doğru savruluyor ve ben uzanıp saçlarını ve bana bakması için onu geri çekiyorum. Nabzının boynunda hızla attığını görebiliyorum ve sertleştiğimi hissediyorum.

Yatakta böyle bakıp onu becermem için bana yalvarması için neler vermezdim. Olacak, bundan eminim, sadece biraz daha beklemek zorunda kalacak.

Ama ondan istediğimi alacağım. Bu kadını kurtarmakla kalmayacağım, önümde diz çöküp kendisini iyi hissettirmem için bana yalvarmasını sağlayacağım.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor ve gözlerim onunkilere kilitleniyor. Korkudan ya da rahatsızlıktan ağlamıyor, ama gözlerinin kenarlarında parlayan yaşları görüyorum ve biliyorum ki gerçekten çok kızgın

Ben. Bu yüzden gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyor. Yaptığı şeyden dolayı kendini kötü hissettiği için değil.

Çünkü dışarı çıkma şansı bulamadı ve kendine kızgın.

"Kaçmaya çalıştığın için mi yoksa başarısız olduğun için mi üzgünsün?" Cevap vermesini beklerken kelepçeleri çevirip tek elimle açıyorum. Gözlerini kırıştırtarak onlara bakıyor ama sonra tekrar bana bakıyor.

"Buradan kaçma ve senin o çirkin yüzünü bir daha görme şansım olmadığı için üzgünüm."

Gülüyorum, elimde değil. Sert olmaya ve duygularımı incitmeye çalıştığını biliyorum ama Olivia'nın böyle şeylerin bende işe yaramayacağını öğrenmesi gerekiyor. Onu hâlâ istiyorum ve sırf bana kötü şeyler söyledi diye onu istemekten vazgeçecek değilim.

Onu Sean ve Maggie'nin düğününde gördüğüm andan itibaren ona sahip olacağımı biliyordum. O gece dans ettik, onu vücuduma doğru bastırdım, ellerim onu yakın tutmak için sırtına yayıldı ve o zaman ondan hiç şikayet duymadım.

Şu anda sert davranmak istiyor ama Olivia'yı tanıyorum. Ölümüne korkuyor ve her ne kadar benden kaçmaya çalışsa da, ki bu çok aptalcaydı, ona kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğimi bilmeli.

Ben öyle biri değilim.

Tek bir akıcı hareketle, açık kelepçeyi bileğine geçiriyorum ve ardından diğer ucunu hızla yatak çerçevesine takıyorum. Tüm vücudu tepki veriyor, geriliyor ve kamburlaşıyor ve sanki bana bakması yaptığım şeyi durdurmam için yeterli olacakmış gibi bana dik dik bakıyor.

"Sen bir canavarsın," diye tıslıyor bana, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Cevap vermeden uzanıyorum ve o beni durdurmaya çalışmadan önce gözyaşlarını yanaklarından uzaklaştırıyorum.

Onu incitmek istemiyorum. Onu kesinlikle korkutmak istemiyorum. Benim için önemli olan onu güvende tutmak ve bu noktada bunun gerçekleşmesi için ne yapmam gerektiği gerçekten umurumda değil.

Ona yaklaşabilmek için yatağın kenarına oturarak, "Dinle," diyorum. "Korkmanı istemiyorum, bu yüzden derin bir nefes almanı ve sana söyleyeceklerimi gerçekten dinlemenini istiyorum, anlıyor musun?"

Bana bakıyor ve bunun kolay olmayacağını hemen anlıyorum. Zaten kolay bir şey isteseydim onu istemezdim. Sert, güçlü, hiçbir şeyden korkmayan ve gördüğüm en seksi kadın.

"Seni neden dinleyeyim ki?"

"Seni yatağa kelepçelediğim gerçeği dışında mı?" Cevap vermiyor ve ben de yüzündeki saçları geriye doğru tarıyorum. "Peki ya beni yardım için çağırmana ne demeli Olivia? Belli ki seni kurtarmam için bana ihtiyacın olduğunu ve bunu yapacağımı biliyordun. O yüzden kaçmaya çalışmayı bırakıp kendini daha fazla tehlikeye atmaya ve sana yardım etmeme izin vermeye ne dersin?"

"Bu bir hataydı." Kelimeler dudaklarından silah gibi fırlıyor. "Sana asla ulaşmamalıydım. Bunu kendi başıma halledebilirim."

Şimdi gülmekten kendimi alamıyorum. "Lanet olası bir psikopatla bir kulübede kilitli kaldın, sevgilim," diye hatırlatıyorum ona. "Peki oradan kendi başına nasıl çıkacağını düşünüyorsun, hiçbir fikrim yok, ama ana planını duymak isterim."

Cevap vermiyor ve ayağa kalkıp geriniyorum ve kendime bir bardak viski doldurmak için mutfığa gidiyorum. Gözlerini sırtımda hissedebiliyorum ve dönüp ona bir bardak uzatıyorum, ama o sadece işaret ederek benden uzaklaşıyor.

İyi. İsteddiği kadar kızabilir ama kızgın olması onu bırakmamı sağlamayacak. Onu güvende tutabilmek için yapmam gereken her şeyi yapmaya . Bir yudum alıp dışarı çıkıyorum ve cebimden telefonumu çıkarıyorum.

Sean ilk zil sesinde cevap verir. "Maggie en iyi arkadaşına ne yaptığınızı merak ederek deliye dönüyor, o yüzden hızlı konuşsanız iyi olur yoksa ikinizi bulana kadar etrafta dolaşmasına engel olamayacağım."

Bir yudum daha alıyorum. "Karına sakinleşmesini ve her şeyle benim ilgilendiğimi söyle. Olivia iyi, sadece onu buraya kilitlediğim için kızgın ve kaçmak istiyor, ama ormanda bir aptal gibi serbestçe koşmasına izin vermeyeceğim."

Sesi kuru. "Eminim çok heyecanlanacaktır. Tam olarak bu kelimeleri kullanacağım."

Kulübeden dönüp korkuluklara yaslanıyorum ve ormana bakıyorum. Burası olmayı en sevdiğim yer değil, çünkü sıcaklığın açık olduğu diğer zamanlarda buraya geldiğimde yalnızdım. Burada Olivia'yla birlikte olmak, güvenli evde ilk kez başka biriyle kilitli kaldığım anlamına geliyor.

Sanırım arkamı döner dönmez kaçmasından endişe etmeseydim hoşuma gidebilirdi.

"Bir süre öylece oturacak mısın?" Sean soruyor, cevabı zaten bildiğinden emin olmama rağmen.

"Başka seçeneğim var mı?" Sesimin acı olduğunu biliyorum ve kardeşim gülüyor.

"Eğer onu güvende tutmak istiyorsan hayır. Sanırım onu yatağa kelepçeleyip orada bırakabilirsin, ama senin böyle biri olmadığını biliyorum. Onu yatağa kelepçeleyecek ve orada onunla kalacaksın. Haksız mıyım?"

"Haksız değilsin." Eve geri dönüyorum ve pencereden ona bakıyorum. "Birisi Petra'nın onu bulamayacağından emin olmalı."

"Biz de bunun üzerinde çalışıyoruz. Zach her yerde bu pisliğin ne zaman ineceğini bulmaya çalışıyor, bu yüzden orada sıkı dur. Ama tüm bunlar olurken bebek bakıcılığı yapmayı düşünüyor olamazsın, değil mi?"

"Yapmayacağımı biliyorsun. Şu anda sadece burada onunla birlikte olmam gerekiyor. Bakalım ondan başka bir şey öğrenebilecek miyim, neler bildiğini görebilecek miyim?"

Sean bana, "Hiçbir şey bilmeme ihtimali var," diyor ve ben sertçe nefes veriyorum çünkü onun haklı olduğunu biliyorum.

Olivia'nın Adrian'la çıkmış olması, bunu sürdürürse tek parça halinde kalamayacağını fark etmesi ve ilişkiyi bitirmesi tamamen mümkün. Öte yandan, açıklamadığı bir şey biliyor olması da mümkün. Olan bitenin bu olduğunu sanmıyorum ama insanlarla asla bilemezsiniz.

Maggie'yi riske attığını düşünemiyorum ama Adrian'la çıkmaya başladığında da pek sağduyulu davranmamıştı.

"Sana iyi bir şey söylerse bize haber ver," diyor Sean, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. "Bizi ortada bırakma, tamam mı? İrtibatta kalacağız."

"Kulağa hoş geliyor." Telefonumu cebime atıp kapatıyorum, sonra bir süre daha pencereden Olivia'yı izliyorum. Bitkin görünüyor, başı öne eğik, tüm vücudu neredeyse gevşek. Onunla ilgilenmek ve kimsenin ona zarar vermediğinden emin olmak istiyorum ama aynı zamanda aileme zarar verebilecek bilgileri benden saklamadığından da emin olmalıyım.

Sanırım ikimizin kalpten kalbe konuşmamızın zamanı geldi.

OLİVİA

M Freddy tekrar taksiye girdiğinde kafamı kaldırıyorum. Kapıyı dikkatlice arkasından kapatıyor ve duvardan bir zincir geçirmeden önce kilitlemesini izliyorum.

ekstra koruma için kapı. Beni burada tutma konusunda ciddi çok açık ve buradan çıkmanın imkansızlığını düşündüğümde omurgamda bir ürperti hissediyorum.

Yine de... Bana zarar vereceğini sanmıyorum. Freddy beni çok korkutuyor ama aynı zamanda eski nişanlım da dahil olmak üzere hiç kimseden etkilenmediğim kadar ondan etkileniyorum.

Adrian'ı ve beni kulübede asıp canımı yakmaya ne kadar istekli olduğunu düşünmek bile başımı döndürüyor ve burnumdan olabildiğince derin nefes almak için gözlerimi kapatıyorum.

"İyisin Olivia," diyor Freddy bana, lavabodan bir bardak su alıp yanıma getiriyor. Yanıma oturduğunda yatak çöküyor ama ben hâlâ gözlerimi açmıyorum. Ona bakmak istemiyorum, bana bu kadar yakın olduğunda derimden çıkacakmış gibi hissettiğimi bilmesini istemiyorum.

Maggie'nin düğününde dans etmiştik ama kendime bunun sadece birkaç dans olacağını söylemişim. Sadece adımı söylemesinin bile içimde acı ve sıcak bir özlem uyandırdığı gerçeğini ya da o gece dans ettiğimiz süre boyunca bu sakin içime bastırdığını hissettiğimi boş verin.

En iyi arkadaşımın kayınbiraderiyle yatmayacağım. Kesin olarak bilmiyorum ama bunun bir şekilde kız kurallarına aykırı olduğuna ve biraz sıkık bir hareket olacağına bahse girerim.

Yine de bunu şu anda vücuduma anlatmaya çalışın. Sıcaklık ve arzu içime hücum ediyor ve nihayet ondan gelen suyu kabul etmeden önce oradaki zonklamayı durdurmaya çalışmak için uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum. Tabii ki parmaklarımız birbirine değiyor ve tabii ki kendimi prize çatal sokmuş gibi hissediyorum.

Görmezden gelerek sudan bir yudum alıyorum, sonra bir yudum daha, sonra bardak boşalana kadar içiyorum ve o bardağı benden alıyor. "Daha ister misin?"

Başımı sallıyorum ve sonunda ona bakmayı göze alıyorum. Gözlerinde görmeyi umduğum ama göreceğimden emin olmadığım bir nezaket var ve bu görüntü beni biraz geçmişe götürüyor.

"Eğer beni kurtaracaksan, beni yatağa kelepçelemek zorunda mısın?" Elimi kaldırarak kelepçelerin metal karyola çerçevesine çarpmasını sağlıyorum. "Onları çıkarabileceğini düşünmüyor musun?"

"Ah, Olivia." Mutfağa doğru yürüdü, geri gelmeden önce bardağı tezgâha bıraktı. "Tek istediğim seninle ilgilenmekken kaçmaya çalışan sendin, sevgilim. Kendini benim yerime koy ve bana ne yapacağını söyle. Eminim aynı şeyi yapardın."

"Hayır," diyorum hararetle. "Beni burada tutamazsınız. Gitmek istediğim çok açık."

"Beni yardım için aradın," diye işaret ve ben ondan başka tarafa baktığımda çenemi tutmak için uzanıyor. Yüzümü ona dönmem için beni zorlarken parmaklarının tenimdeki hissiyle kesiliyor. "O kadının beni aramasına gerek yoktu ama sen aradın ve ben de sana yardım etmeye geldim. Belki Adrian bu kadar bağlantılı olmasaydı endişelenmezdim."

"Sen neden bahsediyorsun?" Onun tenini tenimde hissetmekten başka bir şeye konsantre olmam zor, ama elimden gelenin en iyisini yapmaya kararlıyım. "Adrian pislüğün teki. Aşağılık biri."

Kıkırdıyor ve yemin ederim ki sesin içimde bir dalga gibi yayıldığını hissediyorum. "Yanlış, sevgilim. O bir pislik, doğru, ama düşündüğünden daha büyük bir pislik. Ramon'u hatırlıyor musun?"

Sertçe başımı sallıyorum. Tüm detayları bilmediğime eminim, ki sorun değil. Mar- leno kardeşlerin öldürdüğü herkesi en ince ayrıntısına kadar bilmeme gerek yok çünkü ben aileden değilim ama Maggie bana Sean'ı öldüreceklerini düşündüğünde ne kadar korktuğunu anlattı.

Bana onları diktiğini ve hepsinin ölmesini isteyen piçin işini bitirmek için tetiği çeken kişinin kendisi olduğunu anlattı. Titriyorum ama bakışlarımı Freddy'nin gözlerine kilitliyorum.

"Sana Adrian'ın Petra ile çalıştığını söyledim ama sen beni dinlemeyecek kadar sinirliydin. Seninle bir insan gibi konuşabilmem için yeterince sakinleştin mi?"

"Bunun benimle ne ilgisi var anlamıyorum. Neden gitmeme izin vermediğinizi anlamıyorum, bırakın kaçayım. Bu pisliklerden korktuğumu mu sanıyorsun? Korkmuyorum."

"Harika. Bu harika. Senin için gelmeye karar verdiklerinde onlardan korkmamanın seni koruyacağını mı sanıyorsun? Petra, Adrian'ı öldürdükten sonra ortalığı temizlemek isteyecek. Hepimiz için gelecek ama aynı zamanda senin için de gelecek. Söylemekten nefret ediyorum hayatım ama ölüm listesinde olacaksın ve bunun olmasına izin vermeyeceğim. Görünüşe göre mantıklı düşünemediğin için kelepçeleneceksin."

Öfke üzerime çöküyor ve çenemi serbest bırakması için başımı yana doğru sallıyorum. Bana dokunmasını istemekle ondan olabildiğince uzaklaşmak arasında gidip geliyorum ama şu anda kalkıp hareket edebilecek durumda değilim.

"Kızgın olabilirsin," diyor, ayağa kalkıyor ve aniden üzerime eğiliyor. "Ama sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim Olivia. Beni aradığında bunu bir şekilde biliyor olmalıydın, sence de öyle değil mi?"

Ben aradım. Bu yüzden Diana'nın polisi aramasını istemedim. Freddy'nin gelip beni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağını biliyordum.

beni oradan çıkardı. Sadece bunu ona itiraf etmek istemiyorum.

"Sanırım seni aramak bir hataydı," diye yalan söylüyorum ona. Yapılacak en doğru şey buydu ama bunu ona söylemek istemiyorum, tıpkı ona yakın olmanın bile doğru düşünmemi zorlaştırdığını söylemek istemediğim gibi.

Şu anda onu öpmek kesinlikle yapılacak en yanlış şey, ama bu içimde bunu yapmak için korkunç bir istek olmadığı anlamına gelmiyor.

"Eğer durum buysa, hata yapmandan hoşlanıyorum," diyor ve aniden ellerini vücudumun iki yanına koyuyor. Yatağa kelepçeli olmasaydım bile, şu anda pozisyonumu değiştiremezdim, o beni yerimde sabitlerken olmazdı.

Kalbim hızlanıyor ve göğsümde bir kızarıklık hissediyorum. Onu öpmek istediğimi aklımdan okumasına imkân yok, değil mi? Sadece bir gibi davranıyor. Her an geri çekilebilir ve ben de bir anlığına bile olsa benim gibi birini isteyebileceğini düşündüğüm için kendimi tam bir pislik gibi hissedebilirim.

"Devam et Olivia," diyor ve gözlerim yüzüne doğru kayarak onunkilere kilitleniyor. "Bu çok eğlenceli, sence de öyle değil mi?"

Boştaki elimi uzatıp boynuna dolamadan önce ne düşüneceğimi bilemiyorum. Tırnaklarım ensesine batıyor ve onu öpebilmek için kendime doğru çekmek istiyorum ama tereddüt ediyorum.

Neden benimle yarı yolda buluşmuyor? Beni burada, yatağın üzerinde sabitlemiş durumda ve aradaki mesafeyi kapatmak için hiçbir şey yapmıyor. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek istiyorum. Onu ilk gördüğüm andan beri istediğim bu adamı öpmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum.

Ama beni öpmek yerine geri çekiliyor, elleri kot pantolonunun düğmelerini açmak için aşağıya iniyor.

Oh, lanet olsun.

F R E D Y

I

Olivia'nın yüzünde beliren farkındalık ifadesini görüyorum ve pantolonum yere düşerken ağzı açık kaldığında gülümsemekten kendimi alamıyorum. Sikim acı verici bir şekilde sertleşmişti ve ben

uzanıyorum, yüzünü izlerken uzunluğunu okşuyorum.

Yanakları kızarmış ve parlak ve bana bakarken gözleri genişliyor. Bir süre sonra gözlerini sikimden ayırıp bana bakıyor, dilinin ucu alt dudacağının üzerinde geziniyor gibi görünüyor.

Kahretsin, o muhteşem. Onu çok istiyorum ve onun da beni ne kadar çok istediğı ortada.

"Kaçmaya çalıştın," diyorum ona ve küçük bir baş sallamasıyla ödüllendiriliyorum. "Tek başına hayatta kalmak için her şeyi riske atmaya çalışacaktın ama başaramayacaktın. Adrian'dan kurtardım ve sonra da kendinden kurtardım."

"Özür dilerim." Kelimeleri boğazında düğümleniyor ve benden özür dilemenin muhtemelen onu öldüreceğini biliyorum ama yine de zorluyor. "Bilmiyordum."

"Biliyordun." Öne doğru bir adım atarak hafifçe çenesine dokunuyorum, sonra elimi boynunun yan tarafına doğru indiriyorum. Nabzı altında hızla atıyor ve bir an için bunu hissediyorum, kendini kontrol etmek için ne kadar uğraşmak zorunda kaldığının tadını çıkarıyorum. "Biliyordun Olivia ama yine de yaptın. Bu boku bir daha yapmayacağından nasıl emin olacağım? Ve üzgün olduğunu nasıl bileceğim?"

Dudakları biraz aralanıyor ve konuşacağından emin oluyorum ama onun yerine başını tekrar hafifçe sallıyor. Onu önümde otururken görmek benim için neredeyse çok fazla, ikimizin arasında sert horozum dışarıda. Olivia ondan ne istediğimi biliyor, bilmek zorunda ve bunu bana vermeyi ne kadar çok istediğini anlayabiliyorum.

Kendini tutabildiği kadar tutuyor ama sonsuza kadar kendini kontrol edemeyecek.

"Olivia," diyorum, adını biraz uzatarak, başını kaldırıp bana bakmasını sağlıyorum. "Olivia, seninle ne yapacağım ben? Bir daha böyle küçük bir numara yapmayacağından nasıl emin olabilirim?"

Cevap vermiyor. Nefes alış veriş artık daha ağır ve sonunda sertçe yutkunuyor, sonra uzanıp parmaklarını hafifçe sikimin üzerinde gezdiriyor. Tıslayarak emiyorum ve tenini tenimde daha fazla hissedebilmek için ileri atılmamak için kendimi kontrol etmek zorunda kalıyorum. Çok nazık davranıyor ama ondan istediğim bu değil.

Altımda çığlık attığını hissetmek istiyorum. Sert olmasını istiyorum, sonsuza dek benim tarafımdan işaretlenmesini istiyorum. "Olivia," diyorum, ama gözlerini kapatıp ağzını açmadan ve dilini şaftım boyunca gezdirmeden önce tüm zamanım bu kadar.

Tüm vücudum parmağımı elektrik prizine sokmuşum gibi sarsılıyor ve nefesimi çekerek dağılmamak için elimden geleni yapıyorum. Onu gördüğüm andan beri bunu istiyordum, önümde beni bu şekilde dünyaya göndermesini istiyordum ve sonunda bunu elde ediyorum.

"Her şeyimi almanı istiyorum," diyorum ona, bir elimle sikimin dibini, diğer elimle de başının arkasını okşayarak. Hevesle karşılık veriyor, dili sikimin etrafında dönüyor, elleri onu daha yakına çekmem için beni tutuyor. Ona izin veriyorum, şaftımda yukarı ve aşağı doğru ilerlerken biraz inliyor.

Artık onda yumuşak ya da nazık hiçbir şey yok. İçinden heyecan akıyor. Sikimi emerken vücudunun titrediğini hissedebiliyorum, elleri ağzıyla ritim tutarak çalışıyor.

"Çok iyi hissediyorsun Olivia," diyorum ona, hareket ederken kelepçenin yatak çerçevesine çarpma sesini duymazdan gelerek. "Şuna bak.

Ağzında sikim varken."

Bana bakabilmek için başını biraz yana eğiyor ve ben de bu manzara karşısında inleyerek yanağını okşamak için uzanıyorum. Yanakları sikimi emmesinin baskısıyla çukurlaşıyor ve bunun hiç bitmesini istemiyorum. İçine giriyorum, öncekinden daha derine gidiyorum ve tıkanıyor ama bırakmıyor.

"Sakin boğulma," diye uyarıyorum onu, ağzına karşı ritmimi buluyorum. Taşaklarımın sıkılaşımaya başladığını hissediyorum ve onun içine boşalmadan önce çok fazla zamanım olmadığını biliyorum. "Sikimi emerken gözlerini benden ayırma, anladın mı Olivia?"

Boğazının arkasından yumuşak, boğuk bir ses çıkarıyor ve beni daha sert emerken gözlerini benden ayırmıyor, dili ucumda öfkeyle çalışıyor. Taşaklarım karıncalanıyor ve kavrayışını sikimden taşaklarıma doğru ayarlıyor, onları sıkıyor ve sonunda beni sınırın ötesine itiyor.

"İç " Bağıriyorum, sonunda onu serbest bırakıyorum. Biraz boğuluyor ama ben yüzüne sürtünürken sikimi yalıyor. Parmaklarım kafasının arkasına sertçe bastırılıyor ve onunla işim bitene kadar hava almasına izin vermeyeceğim. "Hepsini iç Olivia. Hayatını kurtardığım için bana minnettar olduğunu göster."

Yapıyor ve sonunda tükendiğimde geri çekiliyorum.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum, ona bakarken sikimi hafifçe okşuyorum. Gözleri kocaman açılmıştı ve nefes nefese kalmıştı ama hâlâ tam da istediğim gibi bana bakıyordu. "Bu cennetti, Olivia. Sikimi emerken bu kadar iyi hissedebileceğini hiç düşünmemiştim."

Gözleri sikime kayıyor ve sertçe yutkunuyor. "Şimdi bana güveniyor musun?" Diye soruyor ve ben gülüyorum.

"Sikimi yalamanın sana birden güvenmemi sağlayacağını mı sanıyorsun?" Sesimdeki şaşkınlığa engel olamıyorum ve o da bundan irkilerek uzaklaşıyor. "Hayır Olivia, bu sana güvenmemi sağlamaz. Yine de seni becermek istememi sağlıyor."

Yüzü soluyor ve aniden ayağa önce bir anlığına yatağa yaslanıyor. Hareketi hızlı ve ani ama ben

ondan bir adım bile geri atma. Açıkçası Olivia'dan ya da bana yapmaya çalışabileceklerinden korkmuyorum. İsteddiği kadar üzgün olabilir ama ben güvende olduğunu bilene kadar burada kalacak.

En azından, bana karşı savaştığında ona söyleyeceğim bu. Gerçek şu ki, onun gitmesine asla izin vermeyi planlamıyorum. O çok deli dolu, çok tatlı ve onunla ilgili her şey onu daha çok istememe neden oluyor. Benden uzaklaşmasına izin vermem mümkün değil, özellikle de sikimi yalamasının ne kadar iyi olduğunu hissettikten sonra.

"Gitmeme izin vermelisin." Sesi gergin ama ne kadar üzgün olduğu umurumda değil. Gözlerimi ondan ayırmadan pantolonumu yukarı çekiyorum.

"Hiçbir şey yapmama gerek yok," diyorum ona, fermuarını çekip aramızdaki boşluğu kapatarak. "Bunu o küçük tatlı kafana sokmalısın, sevgilim. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilim. Seni burada tutmak ve korumak zorunda değilim ama hayatını kurtarmak gibi bir fetişe sahipmişim gibi görünüyor. Ne şanslısın."

"Yardıma ihtiyacım yok!" Sanki mümkün olduğunca yüksek sesle konuşmak onu bırakmamı sağlayacakmış gibi bu sözleri bana haykırıyor. Henüz fark etmediği şey ise buradan gitmesine izin vermeye niyetli olmadığım.

Hiç.

"İhtiyacın var," diyorum, kolundan tutup onu yatağa iterek. "Yardıma ihtiyacın var, tıpkı ağzında sikime ihtiyacın olduğu gibi, haksız mıyım? Söyle bana Olivia, döllerimi içine çekmek sana iyi hissettirdi mi? Bacaklarının arasında birinin sana yardım etmesine ihtiyaç duyduğun bir ağrı var mı?"

"Siktir. Seni."

"Çok isterdim Olivia, ama yapacak işlerim var. Ama sanırım ben yokken oradaki zonklamayı kendin halledebilirsin, haksız mıyım?" Ondan uzaklaşıyorum, sonra aklımdan bir düşünce geçiyor ve ona sırtarak geri dönüyorum. "Sadece uyarıyorum, sevgilim, ne yaparsan yap, tadını çıkaracağım." Tavandaki kameraları işaret ediyorum. Olivia parmağımın çizgisini takip ediyor ve çenesi sert bir çizgi haline geliyor.

"Sen lanet bir canavarsın."

"Ve sen çok azgınsın. Ya ben yokken bununla ilgilen ya da döndüğümde sana bu konuda yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Seçim senin."

F R E D Y

I Olivia'nın yüzünü siktikten sonra kesinlikle biraz daha net düşünebiliyorum. Bu iyi, çünkü kafamı oyuna sokmam gerekiyor, böylece kardeşlerim ve ben ne yapacağımızı bulabiliriz.

Şimdi ne halt edeceğiz?

Kafamı oyuna verebilmek için yollarda zaman geçirerek şehre doğru sürüyorum ve yolda Sean'ı arıyorum. İlk çalışta telefonu açıyor, yaşadığı stres sesinden belli oluyor.

"Maggie deliriyor. Olivia'yı görmek istiyor. Lütfen bana karımın en iyi arkadaşının iyi olduğunu ve onu bir zindana kapatmadığınızı söyleyin."

"Sadece yatağa kelepçeledim," dedim.

"Lanet olsun. Maggie'ye ne söylemem gerektiğini düşünüyorsun? Merak etme hayatım, ortalığı havaya uçurmayı seven psikopat kardeşim en yakın arkadaşını yatağa kelepçeledi ama senin hiçbir şey için endişelenmene gerek yok, öyle mi? Bunun kulağa nasıl geldiğinin farkındasın, değil mi?"

"Bunun benim sorunum olduğunu sanmıyorum," diyorum ona, kırmızı ışıktaki yavaşlarken. "Senin ve karının kapalı kapılar ardında ne yaptığınız düşünmek istediğim bir şey değil, Sean." Cevap vermiyor ve ben de gözlerimi devirip ışık yeşile döngüye basıyorum. "Benim için neyin var? Baş etmek üzere olduğumuz mutlak bok fırtınası hakkında mutlaka bir bilgin vardır."

"Zach bulabildiği her şeyi araştırıyor," dedi, ki ben de bunu tahmin etmişim. "Neden Olivia'yı buraya getirmiyorsun ve hepimiz oturup bunun hakkında konuşmuyoruz?"

O bunu söylediğinde, tek görebildiğim Olivia'nın ben arkamı döndüğümde gizlice dışarı çıkmaya çalıştığı oluyor. Yanında en iyi arkadaşı varken ne kadar yüz­süz hisse­deceğini hayal edebiliyorum ve başımı sallıyorum. "Yapacak bir şey yok kardeşim. Kendi başına kaçmaya çalıştıktan sonra topuklarını soğutuyor."

"Tanrım. Tamam. Maggie'nin şu anda ne kadar heyecanlı olduğunu tahmin bile edemezsin. En iyi arkadaşını görmek istiyor ve ona bir şey olacağından biraz endişeleniyor. Ona söyledim-"

"Ben ona göz kulak olurken ona hiçbir şey olmayacak," diye araya giriyorum, hayal kırıklığına uğramış hissederek. "Bunu biliyorsun."

"Biliyorum ve bunu sana . Sadece onu güvende tutmanız gerekiyor."

"Lanet olsun, kardeşim." İçimdeki hayal kırıklığının yükseldiğini hissediyorum ve onu bastırmak için mücadele etmek zorunda kalıyorum. Aslında Sean'a kızgın değilim, tüm bu duruma kızgınım. Onu yatağa kelepçelemek zorunda kalmasaydım Olivia'yla birlikte olma şansımız olabileceğinden hiç şüphem yok. Sinirliyim ama aynı zamanda onun mükemmel dudakları arasında sikimin olmasının nasıl bir şey olduğunu düşündüğümde biraz heyecanlanıyorum.

"Şimdi ne yapıyorsun? Hala Olivia ile güvenli evde misin?"

"Seni, Gavin'i ve Zach'i görmek için şehre gidiyorum. Olivia kaçmayacak, güven bana."

Kardeşim inliyor ve elini yüzüne sürdüğünü hayal edebiliyorum. Elbette karısının en yakın arkadaşını yatağa kelepçelediğim için kızgın ama onu güvende tutmanın başka yolu yok. Ona güvenemem, kaçmaya çalışmasından da bu çok açık.

"Lütfen bana onun olmadığını söyle."

"Kelepçeli." Sert bir şekilde sağı dönüp gaza basarak arabamın daha hızlı gitmesini sağlıyorum. Her şeyi çözmeye ve Olivia'ya zarar vermek isteyen pislikleri ezmeye hazırım.

Petra.

"Beni öldürmeye çalışıyorsun, değil mi?" Sean'ın sesi bitkin geliyor ve muhtemelen şu anda ne kadar bitkin görüldüğü için kendimi kötü hissetmeliyim ama umurumda değil. Maggie'yi kurtarabilmek için yapması gereken her şeyi yaptı ve benim de aynı şeyi yapmayacağımı düşünmesi delilik olurdu. Olivia'mı güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

kötü bir şey gelmesine izin vermeyecek kadar mükemmel.

"Ben sadece onu güvende tutmaya çalışıyorum. Sen de Maggie'ye aynısını yaptın, Gavin de Clara'ya aynısını yaptı ve ikinizin de kızmaya ya da yargılamaya hiç hakkınız yok." Motoru durdurup arabamdan iniyorum ve kapıyı olabildiğince sert bir şekilde çarpıyorum. "Ve ben buradayım, göt herif, Olivia'yı kurtarmak için yapmam gerekenler konusunda hıyarlık etmeyi bırak ve seninle konuşmama izin ver."

Sean cevap vermiyor ama telefonu kapatıyor. Ben ön kapıya ulaştığımda o çoktan kapıyı açmış ve hepimizin oturup konuştuğu aile odasına doğru yürüyordu. Omzunun üzerinden bana "Gavin ve Zach yoldalar," diyor. "Hadi gel."

İkimize de birer bardak viski doldurup deri koltukta ona katılıyorum. "Maggie hâlâ dışarıda mı?"

"Yaptığın şey yüzünden sana için burada olmasından daha iyi bir seçenek olduğunu düşündüm." Viskiye alıyor ve her birimiz bir yudum almadan önce kadehlerimizi birbirine değdiriyoruz. "Lanet olsun, iyi viski alıyorum."

Bu beni güldürüyor. "Petra hakkında ne biliyoruz?" Sean cevap vermeden ön kapı uçarak açılıyor ve Gavin ile Zach eve giriyorlar.

Gavin karşıma otururken bana sırtarak, "İşte kaçırın adam," diyor. "Esirinle işler nasıl gidiyor?"

"Siktir . Onu uyuşturup sonra da bana aşık olsun diye ülkenin öbür ucuna taşımadım."

Omuz silkiyor. "İşe yarıyor."

"Burada birini kaçırmamış tek kişi olarak konuşmamın bir sakıncası var mı?" Zach üçümüze de sırtıyor.

"Sadece doğru kızı bulamadın," diye teklif ediyor Sean. "Bize geri dön ve onsuz yaşayamayacağını bildiğin o kadınla tanıştığında kendini yükseklerde tutmaya çalış."

Zach gözlerini devirir. "Siktir git. Neyse, Petra. Tam düşündüğümüz gibi burada ama hareket halinde. Kesinlikle herhangi bir yerde birkaç saatten fazla kalmıyor, böylece insanları peşinden uzak tutmaya çalışabilir. Peşinde olduğumuzun farkında mı yoksa her zaman bu kadar dikkatli mi bilmiyorum ama sinsi bir piç. Onu yakalamak için normalden biraz daha zeki olmamız ."

Gavin sırtarak, "O zaman sizin gibi aptallarla uğraşmak zorunda kalmam çok kötü," der. Eğilip Sean'ın elindeki viski bardağını alır ve boş bardağı sertçe kahve masasına bırakmadan önce bir dikişte içer. "Tamam, Zach, bizim için açıkla. Görünüşe göre göt deliğinde gözbebekleri varken ve kimse ona gizlice yaklaşamazken Petra'yı nasıl yakalayacağız?"

"Bir tuzak düşündüm," diyor Zach ve hemen kaskatı kesildiğimi hissediyorum. "Ama siz bunu Accardi ailesine yaptınız ve zar zor işe yaradı. Berbat bir fikir değil ama dışarıda daha iyileri var."

"Ne gibi? Yoksa bütün gün lanet çeneni çalıştırmaya devam mı edeceksin? Eğer durum buysa, Olivia'nın yanına dönmeyi tercih ederim, o yüzden sadede gel."

Zach bana bakıyor. "Tamam, beyin işini sen yapmak ister misin?"

"Hayır, bir şeyleri havaya uçurmak istiyorum. Bana Petra'nın nerede olduğunu söylemeni ve gidip onu getirmeme izin vermeni istiyorum. Bu lanet olası bir roket bilimi değil. Bana genel konumu verin, ben de kimsenin teşhis edebileceği kadar büyük parçalar olmadığından emin olayım." Kızgınım, her ne kadar

Zach'e kesinlikle kızgın değilim. Sadece burada oturuyor olması öfkemi ondan çıkarmamı kolaylaştırıyor.

"Patlayıcılara karşı bir zaafın olduğunu biliyorum. Bu yüzden düşünmemiz için birkaç farklı seçeneğim var ve hepsi de bir şeyleri havaya uçurmayı içeriyor. Bu arada, rica ederim." Zach temizliyor ve başını yana çevirerek boynundaki omurların her birini kırıyor. "Gerçekten en iyisinin bir parti olacağını düşünüyorum."

Yemin ederim, iğne atsan yere düşmez. Kardeşlerim ve ben hepimiz ona bakıyorduk.

"Lanet bir parti mi?" diye sordum. "Benimle dalga geçiyor olmalısın." "Hayır," diyor Zach, "dalga geçmiyorum. Beni dinle."

Bu iyi olacak.

OLİVİA

M Hâlâ kelepçemi çıkarıp elime geçirmeye çalışmıyor olsaydım muhtemelen bileğim şu anda acıyor olmazdı ama burada öylece oturup beklersem lanetleneceğim.

Freddy'nin geri dönmesi için. Tabii, çok seksi. Evet, onun sikini yalamayı seviyordum. Onu ağzıma nasıl bir şey olduğunu düşündüğümde ve ona bu kadar iyi hissettirenin ben olduğumu bildiğimde yüzüm yanıyor.

Ama bu onun iyi bir adam olduğu anlamına gelmez. Maggie, Marleno kardeşlerle neler olup bittiği konusunda ağzını sıkı tutuyor ama ben ondan korkmam gerektiğini bilecek kadar tehlikeli adamların ve insanların etrafında bulundum. Adrian bankada ortaya çıktığında Diana'dan onu aramasını istememeliydim ama bana yardım edebilecek aklıma gelen tek kişi oydu.

Ve yaptı da. Sayılır.

"Hadi Olivia," diyorum kendi kendime, kelepçeyi çekiştirerek. Ağzım kuruduğu için bileğime defalarca tükürdüm, kelepçeyi elimin üzerinden çıkarmak için yeterince kayganlaştırmaya çalışıyorum ama yine de kendimi kurtaramıyorum. Elimi nasıl bükmeye çalıştığımın ya da kelepçeyi çekip çıkarmaya cesaret edebilmek için dişlerimi ne kadar sıkığının bir önemi yok.

Lanet şey kımıldamıyor ve sonsuza kadar bu yatağa yapışıp kalacağımı düşünmeye başlıyorum.

"Lanet olsun!" Kelimeleri haykırıyorum. Zaten o kadar çok bağırdığım için boğazım acıyor ama yine de öfkemin bir kısmını boşaltmak iyi hissettiriyor. "Lanet olsun, Freddy!"

"Çaldınız mı?" Sesi bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor ve nefesim kesilerek dikkatimi kapıya çeviriyorum. Freddy orada duruyor, güneş arkadan aydınlatıyor, yüzü karanlık. "Ne halt ediyorsun, buradaki tüm vahşi yaşamı korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Dışarı çıkamam," diyorum ona, "ama etrafta yardım edebilecek birileri olmalı diye düşündüm."

"Yok. Etraftaki tek kişi benim Olivia, seni duyabilecek ve çığlık atarsan gelecek tek kişi de benim." Odayı geçip yanıma geliyor ve ben de yatakta kayıyorum, bileğimin ne kadar acımış olduğunu görmemesi için elimi biraz arkama koyuyorum. O eve gelmeden önce buradan çıkmak için ne kadar çok çalıştığımı görmesini istemiyorum. Bana ne emin değilim ama görürse çok kızacağına dair içimde iyi bir his var.

Bundan sonra ağzından çıkacak sözleri kesinlikle beklemiyorum.

"Lanet olsun Olivia, bu acıtmış olmalı." Elimini tutup bakmak için kaldırdığında o kadar nazik davranıyor ki, dokunuşuyla ürperiyorum. "Cildini çiğ çiğ ovmuşsun."

"Acımıyor," diye yalan söyleyerek elimi tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum. Parmakları kolumu sıkıca sararak ondan uzaklaşmamı engelliyor. "Cidden Freddy, ben iyiyim. Benim için endişelenmene gerek yok, tamam mı? Bırak gideyim."

"Ama senin için endişeleniyorum." Sesi beni buraya getirdiğinden beri hiç olmadığı kadar yumuşak ve şaşkınlıkla ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Çok güzel, güçlü hatları ve seksi kasları var ama şu anda yüzündeki nazik ifade beni eriyecekmişim gibi hissettiriyor.

Bu çok aptalca. O tehlikeli ve sert , yumuşak bir yanı yok. Eğer bana karşı nazik davranıyorsa, bu hiçbir şey ifade etmez. Bu sadece bana yaptıklarından dolayı kötü hissettiği anlamına gelir ve Marleno kardeşlerin herhangi bir şeyden dolayı kötü hissettiklerini hiç duymadım.

Bu da doğru olamayacağı anlamına geliyor.

"Bileğini oradan çıkarmamız lazım." Ona cevap veremeden ya da ne yaptığını anlayamadan cebinden kelepçe anahtarını çıkardı ve kelepçeleri açtı. Bileğimdeki kelepçe çözüldüğünde nefesim kesiliyor ve hemen bileğimi kavrayıp yüzgeçlerimi kırık deriye hafifçe sürüyorum.

Bu bir hataydı.

"Dokunma ona." Sözleri açık bir emir niteliğindeydi ve ben daha bir şey söyleyemeden ayağa kalkıp odanın diğer ucundaki mutfığa geçti. Birkaç çekmecenin önüne çömelip en alttakini karıştırmasını ilgiyle izliyorum. "Burada yardımcı olacak bir şey var, tamam mı? Sadece kıpırdamadan otur."

Kaçabilirim.

Bu düşünce aklımdan geçiyor ama görüldüğü kadar çabuk kayboluyor çünkü bunun ne kadar aptalca olduğunu biliyorum. Kaçmamın hiçbir yolu yok ve bunu o da ben de biliyoruz. Eğer kaçmaya çalışacağımı düşünseydi, bana bu şekilde sırtını dönmesinin imkanı yoktu.

Ayrıca, kaçamayacağımı kendime çoktan kanıtladım. Denedim ve çok kötü bir şekilde başarısız oldum ve tekrar denemem için hiçbir sebep yok.

Dışarı çıksam bile ne yaparım ben? Buradan çıkmak için yeterli param yok ve olsa bile, bankanın izleneceğine dair oldukça iyi bir his var içimde. Boku yedim ve yapabileceğim tek şey oturup tüm bunların nasıl sonuçlanacağını görmek için beklemek.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, bu noktada başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Freddy'ye zarar verip onu geçerek kaçmaya çalışmazsam tabii. Onu kaçacak kadar kötü bir şekilde incitmeyi düşündüğümde omurgamda bir ürperti oluşuyor. Yine de yapabilirim. Ona zarar verebilirim, kaçabilirim. Ona bir şeyle vurabilirim.

Gözlerim odanın içinde geziniyor ve onu gerçekten geçmeye çalışmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederken nefesimin hızlandığını hissediyorum. O çok güçlü. Adam üzerimde yükseliyor ve ben onu geçebilir miyim bilmiyorum.

ama arabasının anahtarlarını alabilirsem o zaman sorun olmaz.

O zaman bu ormanda koşmaya alışmazdım.

Ona dönüp bakıyorum. İhtiyacı olan şeyi bulmakta zorlanıyor olmalı, çünkü hâlâ çekmecelerin önünde çömelmiş duruyor ama başka bir çekmeceyi karıştırmaya devam ediyor.

Sertçe yutkunarak belindeki silaha baktım. Onu vurabileceğimi sanmıyorum. Sadece birini gerçekten öldürebileceğimi düşünmüyorum, aynı zamanda Maggie'nin benimle bir daha konuşacağını da hayal edemiyorum. Hayır, ama onu alabilirim. Onu kendisinden uzak tutmak için kullanabilir ve onu vuracağımı düşünmesini sağlayabilirim.

Ben de öyle yapacağım.

Onu bayıltacak kadar sert vurmaya çalışmaktan çok daha iyi bir plan. Tek yapmam gereken dikkati dağılana ya da duş alıp silahını belinden çıkarana kadar beklemek. Sonra silahı alıp ona doğrultabilirim. Onu silahla sabitleyip ön kapıdan gizlice çıkabilirim.

Onu vurmayacağım elbette. Ben öyle bir insan değilim, ama bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

Avuçlarım terliyor ve silahını ondan almaya çalışmanın ne kadar tehlikeli olacağını düşünürken avuçlarımı kotuma siliyorum. Freddy aptal değil ve böyle düşüncesizce bir şey yapmam için tetikte olacağından eminim.

Ama belki de değildir. Uzun zamandır bana arkasını dönmüş durumda ve o bakmıyorken ne yapabileceğim konusunda endişeli görünmüyor. Geldiğini görmemiş olması tamamen mümkün.

O zaman neyi bekliyorum?

F R E D Y

W Sağlık çantası nerede? ederim, burayı en son hangi kardeşim kullandıysa, yerine koyulmasını sağlamadığı için tam bir pisliktir.

olması gereken yerde değil. Olivia'nın bileğine yama yapmak ve üzerine biraz merhem ve bandaj koymak istiyorum ki acımasın ya da bir yere sürtünmesin ve lanet olası kit olması gereken yerde değil.

Ayrılırken kelepçeyi bileğine çok sıkı takmadığımı biliyorum, ama derinin sürtünme şekli kelepçeyi takmışım gibi görünmesine neden oluyor. Bunun ne anlama geldiğini de biliyorum - kelepçeyi çözmeye çalışırken bileğini ileri geri sallıyordu ve hiç şansı yoktu. Burada sessizce oturmayacağı çok açık ve bu da aptalca bir şey yapmasını engellemek için ona ne yapacağımı bulmam gerektiği anlamına geliyor.

Sırtım ona dönükken arkamdan gizlice yaklaşmak gibi.

Tatlı kız, her zaman ne yaptığını tam olarak bilmeseydim ona sırtımı dönmemin hiçbir yolu olmadığını farkında değil. Şimdi odanın öbür ucundan gizlice bana doğru geliyor, sanki buraya daha hızlı gelmesine yardımcı olacakmış gibi gerçekten küçük adımlar atıyor.

Bahse girerim silahımı almaya çalışacak.

Nefes alışım hızlanıyor ve ayağa kalkıp aynı anda arkamı dönüyorum. Olivia benden sadece birkaç adım ötede donup kalıyor, yanakları pembeleşmiş, yüzüne dehşet ifadesi yayılmış.

"Silahımı alıp bana silah doğrultacağını ve sonra da gizlice ön kapıdan çıkacağını mı ?" Kızgın değilim. Durumdan faydalanmaya çalışmasaydı ve bana gizlice yaklaşmasaydı gerçekten şok . Keşke yapmasaydı, çünkü bu onu tekrar bağlamak ya da yatağa kelepçelemek zorunda kalacağım anlamına geliyor.

Ama şaşırmadım.

"Yardım etmeye geliyordum," diyor, gözlerini kocaman açmış bana bakarken. "İhtiyacın olan şeyleri bulmana yardım edebileceğimi düşündüm." Kötü durumdaki bileğini görebilmem için elini önünde tutuyor ama ona acımakla ilgilenmiyorum.

Bunun yerine, ona doğru aceleyle ilerliyorum ve aradaki mesafeyi onun geri çekilmesinden daha hızlı kapatıyorum. "Ne yapıyorsun sen?" Dizlerimi büküp omzumu karnına dayadığım ve onu kaldırdığım anda çığlık atıyor.

"Silahımı çalacaktın," diyorum onu yatağa geri götürürken. "O zaman beni vuracak mıydın yoksa ön kapıdan kaçmaya mı çalışacaktın?"

"Siktir git! Anlamıyorsun!" Yumruklarını sırtıma indiriyor ama onu öne doğru kaldırıp yatağa fırlatmadan önce darbeyi zar zor hissediyorum. Olivia sıçradı ve aceleyle doğrulmaya çalıştı, bana bakarken gözleri parlıyordu. "Öylece oturup tutsak olamam! Kimsenin beni bulmaması için hareket etmeye devam etmeliyim!"

"Oturup beni dinlersen sana planı açıklama fırsatım olur," diyorum sesimi alçaltarak. Onun saçmalıklarından bıkmak üzereyim. Çok seksi ama biri tam bir baş belası olduğunda seksiliğin bile bir sınırı var. Konuşmasını duymamak için onu bağlayıp ağzını tıkamakla, ağzını tıkarken sikimi ağzına sokmak arasında gidip geliyorum.

Gözleri kısıldı. "Senin bir planın yok. Bir tutsağınız var ve bu sizi zorluyor."

"Beni sertleştiriyorsun," diye düzeltiyorum. "Esirim olsan da olmasan da. Ve şu anda benim misafirimsin, bu yüzden daha az baş belası gibi değil de daha çok misafir gibi davranmaya başlamanı diliyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bir plan olduğunu mu söyledin?"

"Benim değil ama yine de işe yarayacaktır. Petra senin ve bizim için burada. Adrian'ı incittiğin için seni yok etmek istiyor ve kardeşini öldürdüğü için de ailemi yok etmek istiyor."

"Yani bana bu işte birlikte olduğumuzu söylemeye çalışıyorsun ve bunun beni iyi hissettireceğini mi düşünüyorsun?"

"Sana ailemin seni korumak için elinden geleni yapacağını söylemeye çalışıyorum. Eğer herkesi düşmanın olarak görmekten vazgeçersen bunu o kalın kafana sokabilirsin." Ona bakıyorum, tekrar bana laf atması için cesaretlendiriyorum, ama o sadece kaşlarını çatıyor. "Yani onu dışarı çekeceğiz."

"Yani beni bir tuzakta yem olarak mı kullanacaksın?" Başını sallar. "Hayır, teşekkür ederim. Şansımı dışarıda tek başıma denemeyi tercih ederim." İçinde bulunduğumuz ormanı gösteren pencereleri işaret ediyor.

"Böyle bir şey olmayacak ve bunu sen de biliyorsun. Şimdi, yem olmayacaksın çünkü bunun olmasına izin vermeyeceğim, ama bu hepimiz birlikte çalışacağız. Onu ortaya çıkarmak için hepimiz kendimizi ortaya koyacağız."

"O çirkin suratını başka türlü sağlayamayacağınızı mı söylüyorsunuz? Nerede olduğunu bilmiyorsunuz ve gidip onu bulup dışarı çıkaramıyor musunuz? Siz bunu yaptığınız anda ben de gidebilirim." Nefes nefese kaldı. "Bu yüzden mi bu şekilde halletmek istemiyorsun? Gitmemi istemiyor musun?"

"Lütfen sakın olur musun?" Ona ters ters bakıyorum ve ağzı kapanana kadar bekliyorum. "Petra sıradan bir pislik değil. Nerede kalıyorsa kalsın peşine düşmemiz gibi bir saçmalık için fazla anlayışlı maalesef. Bunun kulağa harika bir fikir gibi geldiğini biliyorum ama beni dinlersen neden öyle olmadığını anlarsın."

Cevap vermiyor.

"Adamımız Zach, bu pisliği araştırıyor ve onun hakkında senin bilebileceğinden çok daha fazlasını biliyor. Petra oturup birilerinin nerede olduğunu bulmasını ve onu dışarı çıkarmasını beklemiyor. Sürekli hareket ediyor, ortalığı , öyle bir hale getiriyor ki onu yakalamak ya da

. Bu yüzden yerel Red Roof'a girip onu yatağında vurarak öldürebileceğimizi düşünmeniz harika ama bu işler böyle olmuyor."

"Ve siz onu dışarı çekebileceğinizi mi düşünüyorsunuz? O sizden çok daha zekiyken bunu nasıl yapacaksınız?"

Ona emmesi için verebileceğim ve fikrini değiştirecek bir şey bilmeme rağmen onun küçük akıllı ağzını görmezden geleceğim. Sikimi ağzına almayı ne kadar sevdiğini gördüm.

"Parti veriyoruz," diyorum Zach'in sözlerini yankılayarak. Bu sözleri söylediğinde çok şaşırmıştım ve kardeşlerimle birlikte onun şaka yapmadığını anladım. Bu fikir nasıl aklına gelmişti bilmiyorum ama gelmişti ve şimdi bunu gerçekleştiriyoruz.

Çünkü bu iyi bir fikir, işte bu yüzden. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama muhtemelen birilerinin canı yanmadan bu pisliği saklandığı yerden çıkarmanın en iyi yolu bu.

"Parti mi?" Sesi kuşkulu geliyor ve sonra gülmeye başlıyor, sesi gerçekten elinde değilmiş gibi çıkıyor. "Lanet olası bir parti verip Petra'yı beynine bir kurşun sıkacak kadar uzun süre odun işinden çıkarıp çıkarmayacağını mı görmek istiyorsun? Yemin ederim, bunu tek başıma atlatmaya çalışsam daha iyi olur."

"Gerçekten mi? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Adrian seni lanet bir et parçası gibi bağladığında da böyle mi hissettin? Sana tecavüz etmesini ve öldürmesini engellemek için ne yapacaktın Olivia? Senin için gelmemiş oradan tek parça halinde nasıl çıkacaktın?"

"Ben yapardım," diye tersliyor ama ben sadece başımı sallıyorum.

"Hayır, olmazdı. Hâlâ orada, muhtemelen ölmüş ya da ölmüş olmayı diliyor olurdun. Bu pisliğin yüzünü göstermesini sağlamak için hep birlikte çalışacağız, böylece onu öldürebileceğiz. Sen her şeyin ayrılmaz bir parçasısın."

"Öyle mi? Sana yardım etmeyeceksem nasıl integral ki? Bunu daha düşünmedin mi?" Kelimeleri bana tükürüyor

ama ne söyleyeceği umurumda değil.

Tek bildiğim, onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğum. Bu konuda ne kadar kızgın olduğu ya da ne kadar bağ belası olmaya karar verdiği benim için önemli değil. Olivia bununla istediği kadar savaşabilir ama ben yine de istediğini alacağım.

Petra'nın beynine bir kurşun sıkacağım ve sonra Olivia'yı kendime saklayacağım.

OLİVİA

F Reddy hala bana planın tamamını açıklamadı, gerçi onu dinlemeye istekli değilim. Duymak istemiyorum. ve onun küçük pislik kardeşleri beni kurtarmak için kendilerini feda edecekler. Benim için riske girdiği için minnettar olmam gerektiğini biliyorum, ama dediği gibi... bu sadece benim için değil.

Petra Marleno kardeşlerden nefret ediyor ve onlar da en az benim kadar bu işin içindeler. Bunu beni kurtarmak için olduğu kadar kendini de kurtarmak için yapıyor ve bunu unutmamak için elimden geleni yapmazsam aptallık etmiş olurum. Bu işten tek parça halinde çıkmak istiyor ve bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacağına dair içimde bir his var.

Şu anda yatakta yanımda, bileğimi dikkatle sarıyor. Maggie'nin burada olmasını o kadar çok istiyorum ki onu düşündüğümde gözlerim doluyor ama bunu ona söylemeyeceğim. Bu adamın önünde ağlamayacağım ve arkadaşımı ne kadar çok istediğimi bilmesine izin vermeyeceğim.

Şu anda benim için önemli olan tek şey buradan canlı çıkmak ve bunun için gerekirse burada oturup gözyaşlarımı tutacağım.

"Tamam," diyor bandaj işini bitirirken nefes vererek, "gitmeye hazırsın. Dikkatli ol ve sabah daha iyi hissedeceksin, tamam mı?"

Sargıya göz gezdiriyorum. Profesyonel görünüyor, ama bunu ona asla itiraf etmem. İsteyeceğim en son şey onun bir

ya da burada onunla olmaktan gerçekten nefret etmediğimi düşünmek. "Teşekkür ederim," diyorum elimi tekrar kucağıma koyarak.

Yanıt olarak homurdanıyor ve ayağa kalkıyor, tıbbi kiti mutfak lavabosunda bulduğu yere geri koyuyor. Silah hâlâ kalçasında, ışığı yakalayıp parladığını her gördüğümde benimle alay ediyor ama başka bir plan yapmam gerekecek.

Ona bu şekilde sinsice yaklaşamayacağım kadar zeki. Etrafında neler olup bittiğinin fazlasıyla farkında ve en son silahını almaya çalıştığımda ne yapmaya çalıştığımı hemen anladı.

Bu yüzden taktik değiştireceğim. Nazik ve uysal olacağım. Benden yapmamı istediği her şeyi dinleyeceğimi düşünmesini sağlayacağım. Benim iyi bir insan olduğuma, artık onu dinlemeyi reddetmeyeceğime inanacak. Bu rolü oynamak istemiyorum ama buradan kurtulmak istiyorsam şu anda başka bir seçeneğim olduğunu da sanmıyorum.

"Yiyecek bir şeyiniz var mı?" Gerçi ben de açım ve her ne kadar yumuşak başlı ve uyumlu olmak istesem de yine de bir şeyler yemem gerekiyor yoksa açlıktan düşeceğimi düşünüyorum.

"Ben yemek yaparım," diyor ve buzdolabına gidip kapıyı açmadan önce bana hızlıca bir bakış atıyor. Buzdolabı tamamen doluydu ve kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Buraya sık gelir misiniz?" Ayağa kalkıp mutfakta ona katılmak için yavaşça yürürken soruyorum. Artık ikimiz de silahını ondan almamın mümkün olmadığını biliyor olsak da, yine de aptalca bir şey yapmaya çalıştığımı düşünmemesi için yavaş hareket etmek istiyorum. İsteyeceğim son şey beni tekrar bağlaması.

İyi davranacağım. Ya da en azından buradan siktir olup gidene kadar ona iyi olduğumu .

"Buzdolabını düzenli olarak dolduracak kadar sık. Neden?"

"Bozulmadan önce hepsini hemen kullanmayacaksanız elinizin altında çok fazla yiyecek varmış gibi görünüyor." ne kadar çok yiyecek olduğuna gerçekten şaşırdım. Taze sebze ve meyveler, et ve yumurtalar görüyorum,

ve tonlarca peynir. Midem yüksek sesle gurulduyor ve ben kendimi kötü bile hissetmiyorum. "Lütfen bana berbat bir aşçı olmadığını söyle, çünkü yiyecek bir şeyler bulamazsam ölebilirim."

"Ne zaman istersen istediğin yemeği pişirebilirsin Olivia. Burada olduğun süre boyunca kendini hiçbir şeye sahip değilmişsin gibi hissetmeni istemiyorum."

"Gitmeme izin verilmemesi dışında," diye belirtiyorum ve o da bana sırtıtıyor.

Yüzündeki ifade midemi alt üst ediyor ve sertçe yutkunuyorum. Bu adamdan etkilenmemeliydim ve bunu biliyorum. Ona karşı herhangi bir şey hissetmenin çok aptalca olduğunu biliyorum ama onu istediğim gerçeğine engel olamıyorum. Onu ilk gördüğüm andan beri istiyordum ama Maggie'ye saygılı olmak için mesafemi korudum.

Ama artık mesafemi koruyamam, mi?

"Kendi güvenliğin için ayrılmana izin yok ve bunu biliyorsun." İkimizin arasındaki mesafeyi kapatıyor ve kalbimin hızla çarpmaya başladığını hissediyorum. "Bunu sana daha açık nasıl anlatabilirim bilmiyorum."

"Peki ya artık tehlikede olmadığım zaman? O kapıdan öylece çıkıp gitmeme izin mi?" Vücudumun onun bana bu kadar yakın olmasına tepki verdiğini hissediyorum. Nefes alışım hızlanıyor ve başımı dik tutmak için ihtiyacım olan oksijeni almam zorlaşıyor. Yine de çenemi biraz yukarı kaldırıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Olacak olan bu mu?"

"O kapıdan çıkmak istemeyeceğin gerçeğini saymazsak öyle." Bakışlarıyla beni olduğum yere mıhlıyor. Karanlık ve ürkütücü ve ben ürperiyorum. "Beni asla terk etmek istemeyeceksin Olivia. Bu konuda bana güven."

"Sana zerre kadar güvenmiyorum," diye karşılık veriyorum ona. "Senden nefret ediyorum, Freddy."

"Beni seviyorsun," eli kalçamda ve beni sertçe sıkıyor, beni kendisine doğru çekiyor, böylece vücuduna doğru bastırılıyorum. Sert sikinin zonkladığını hissedebiliyorum ve dikkatimi onun kocaman olduğu gerçeğine değil de yüzüne verebilmek için çok zor odaklanıyorum. "Sen

beni sevmeseydin aramazdın. Beni istemeseydin. Aletimin içinde olduğunu, seni çılgılık attırdığını, boşalttığını hayal etmeseydin. Seni kurtaran ve koruyan kişi olmamı istemeseydin polisleri arardın."

Yemin ederim, bu odada düşünmek benim için çok zor. Hayır, sorun oda değil. Freddy'ye, uzun zamandır istediğim adama bu kadar yakın olmamdan kaynaklanıyor. Odada hiçbir sorun yok, başımın dönüyor gibi olması ve nefes alamıyor gibi hissetmem sadece Freddy'nin suçu.

"Polisleri aramalıydım," diyorum ve o da sırtıyor, gülümsemesi yavaşça yüzüne yayılıyor.

"Bunun doğru bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? Petra kapını çaldığında polislerin seni kurtaracağını mı düşünüyorsun? Gecenin bir yarısı yeni kâbusların yüzünden çılgılık atarak uyandığında seni gerçekten koruyacaklarını mı düşünüyorsun?"

Başımı sallıyorum ama çenemi tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Kabuslarınla tek başına yüzleşmene izin vereceğimi bir an bile düşünme sevgilim."

"Kabus görmüyorum ve bana yaptıklarından dolayı kendini daha iyi hissetmek için gecenin bir yarısı yanımda olmana kesinlikle ihtiyacım yok."

"Göreceğiz," diyor, beni bırakıyor ve bir adım uzaklaşıyor, böylece gözleri vücudumun her yerini tarayabiliyor. "Kendinden emin görünüyorsun Olivia, ama gecenin bir yarısı bana ihtiyacın olduğunda yanında olacağım."

OLİVİA

M Bacaklarım sıkışmış durumda. Ne kadar çevirirsem çevireyim, onları şeyden kurtaramıyorum. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum ya da boğuluyormuşum gibi-
ve kaçabilmek için onları çözüp serbest bırakmaya çalışarak dönüyorum.

Ama işe yaramıyor. Her hareket beni daha çok bağlıyor ve yardım için soluk soluğa bağıryorum. Çığlık atmaya çalışıyorum, şu anda bana her ne oluyorsa kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Tek yapabildiğim ağzımı açmak ve sessiz havanın ciğerlerimden dışarı çıkmasına izin vermek. Tek yapmam gerekenin bir kez çığlık atmak olduğunu ve iyi olacağımı bilmem önemli değil. Dudaklarımdan çıkacak tek bir sesin bana olanları durdurmaya yetecek olması önemli değil.

Bunu gerçekleştiremiyorum.

Yüzümden ter boşanıyor ve ağzımı çalıştırmaya çalışarak yanaklarımı tırmalıyorum. Bir şey beni sarsıyor, hem beni yere sabitliyor hem de ileri geri sallıyor ama bana dokunmasını istemiyorum.

"Olivia!"

Freddy'nin sesi nihayet bana ulaşıyor ve nefes nefese kalıyorum, yatakta doğruluyorum, terden sıırılsıklam olmuşum. Battaniyeler bacaklarımın etrafına sarılmış, beni olduğum yerde sabitliyor ve yataktan kalkmamı engelliyor. Tüm vücudum bitkin hissediyor, sanki lanet bir maraton koşmuşum ve nefesimi tutamıyorum.

"Olivia, iyi misin?" Freddy benden uzaklaşıyor ve ışığı yakıyor. Yumuşak parıltı ancak kabinin yarısını aydınlatacak kadar parlak ama yine de gözlerimi acıtıyor ve tıslıyorum, engellemek için kolumu yüzüme atıyorum. "Lanet olsun, kızım. Bırak da seni göreyim."

Beni omuzlarımdan tutuyor ve bana bakabilmesi için çeviriyor. Tüm gece boyunca içinde olduğumu hissettiğim kavgadan dolayı vücudumun ağrıdığını hissediyorum ve ellerini yüzümde, omuzlarımda ve sonra kollarımda gezdirdiğinde onu durdurmaya çalışmıyorum.

"İyisin," diyor bana, saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor ve alnımı hafifçe öpüyor. "İyi olacaksın, tamam mı? Derin bir nefes al."

Ciğerlerime oksijen yerine ateş soluyormuşum gibi hissetmeme rağmen bana söylediği gibi yapıyorum. Nefes almak acıtıyor, şu anda hayatta olmak bile acıtıyor.

"Adrian," diye inliyorum. Hâlâ karşımdaki adamı görebiliyorum, beni nasıl bağladığını, böylece bana istediğini yapabileceğini ve onu durduramayacağımı görebiliyorum. "O yaşıyor."

"O öldü." Freddy'nin sesi sert, bir emir ve bir söz; ellerini bacaklarımda gezdirip beni battaniyeden ustalıkla kurtarıırken ürperiyorum. "Ve terden sıırıslıklam olmuşsun. Gel hadi."

"Nereye gidiyoruz?" Diye soruyorum ama beni yataktan kaldırıp göğsüne doğru çekerken cevap vermiyor. Kalbinin orada attığını hissediyorum, düşük ve yavaş, sanki dünyada umurunda değilmiş gibi ve ona yaslanıyorum, o korkunç rüyaya düştüğümde beri ilk kez rahatlıyorum.

"Sana banyo yaptırıyorum, böylece temizlenip tekrar uyuyabilirsin." Sesi içimde gürlüyor ve ona banyoya ihtiyacım olmadığını söylemem ya da en azından beni soymasını engellemeye çalışmam gerektiğini biliyorum, ama ben bir şey söyleyemeden küçük banyodayız ve beni ayağa kaldırdı.

Beni tutmak için kolunu belime doladığında sallanıyorum ve şaşırmıyorum. Beni soyarken ona yaslanıp gözlerimi kapatıyorum.

Utanç verici ama sanki böyle bir olmuyormuş gibi davranacağım. Beni çıplak göreceği için dehşete düştüğümü bilmesini istemiyorum.

Ayrıca ona bakıp şu anda ne düşündüğünü bilmek de istemiyorum. Ya gördüklerinden nefret ederse? Aptalca ama sanki beni gerçekten görmesini engelleyecekmiş gibi gözlerimi olabildiğince sıkıca kapatıyorum.

"Siktir," diyor üzerimdeki diğer kıyafetleri sıyrarak. Sesinde derin ve özlem dolu bir şey var ve alt dudağımı ısırıyorum, vücudumda akan arzuya engel olamıyorum.

Beni gerçekten istediğini düşünmek aptalca ama aynı zamanda ...

Başka bir şey söylemiyor. Gözlerim kapalı olsa da, sadece onu dinleyerek ne yaptığını tam olarak biliyorum. Banyodaki suyu çalıştırıyor ve sıcaklığı test ediyormuş gibi elini suyun içinde gezdirdiğini duyuyorum. Ona bakmak istiyorum, ne yaptığını bilmek ve benimle ilgilenirken yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum ama yine de kendimi kötü bir rüyaya yakalanmış gibi hissediyorum.

Bu durumdan kurtulmak için ne yapmam gerektiğinden emin değilim ama hayatta kalmak istiyorsam bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorum. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum, sanki başımı suyun üstüne çıkaramıyormuşum gibi.

"Tamam, Olivia, buraya gel." Freddy'nin sesi üzerime yıkılıyor ve sıcaklığından eriycekmişim gibi hissediyorum. Bir an sonra ellerini kollarımda gezdiriyor ve beni kalçalarımından tutup kendisine doğru çekiyor. "Küvet tam burada ve seni sokacağım, tamam mı? Sadece bana güven."

Ben istiyorum.

Kahretsin, ona güvenmek istiyorum ama nasıl güvenilebileceğimi bilmiyorum. Yine de vücudum otomatik pilota bağlanmış gibi hareket ediyor ve küvete girmeme yardım etmesine izin veriyorum. Gözlerim hâlâ kapalı ve yavaşça içine girerken suyun sıcaklığıyla bir nefes çekiyorum.

Sıcak değil, hiçbir şekilde değil, ama sıcaklık cildimin tüylerini diken diken ediyor ve yemin ederim kalbimin daha hızlı attığını hissediyorum.

"İyi olacaksın," diyor bana ve sırtımda bir lif ovduğunu hissediyorum. "Ben buradayım Olivia ve sana şey olmayacak, anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. Tek yapabildiğim bu, sonra saçlarımı yıkamak için başıma nazıkçe su dökerken küvette arkama yaslanıyorum. Sırtımdan aşağı küçük nehirler halinde akarken cennet gibi hissediyorum ve sonunda rahatlamaya başladığımı hissediyorum.

Belki de haklıdır. Belki de iyi olacağım ve belki de ona güvenebilirim. Beni güvende tutacağına inanmak çok fazla şey istemek gibi geliyor ama istiyorum. Birinin bana göz kulak olmasını istiyorum ve o da bunu yapmak istiyor gibi görünüyor.

"Şimdi Olivia," diyor, saçlarımı köpürtürken parmaklarını kafa derime sertçe batırıyor, "bu nasıl bir his?"

Yasemin ve vanilya kokuları üzerime siniyor ve ona cevap vermeden önce derin bir nefes alıp tadını çıkarıyorum. "İyi hissettiriyor," diye fısıldıyorum.

"Aferin kızıma. Bu sadece bir rüyaydı, anlıyor musun?" Ellerini kollarımda gezdiriyor, sonra hafifçe göğsümde gezdiriyor. Meme uçlarım onun bu dokunuşuyla dikkat kesiliyor ve bir inlemeye karşı koymak zorunda kalıyorum. Neden bilmiyorum ama üzerimdeki etkisini bilmesini istemiyorum.

Bunu anlayabileceğinden eminim. Ne de olsa kör değil ve vücudumun kızardığını hissediyorum. Yine de gözlerimi kapalı tutmak başka bir şey, yüzüne bakıp onu istediğim bilgisinin bana yansıdığını görmek tamamen başka bir şey.

"Beni anlayıp anlamadığını sordum." Sesi hâlâ yumuşak ve davetkâr ama bir an öncesine göre daha karanlık bir havası var ve elimde olmadan başımı kaldırıp ona bakıyorum. Beni ne kadar çok istediğini görmek istemiyorum, eğer istiyorsa, ama yine de gözlerim onunkilere kilitleniyor.

"Seni anlıyorum," diye zorlukla yutkunuyorum. "Bu sadece gerçektir."

"Neydi o?" Küvetin ayakucuna gelip bana bakıyor. Gözlerinin yüzüme dikilmeden önce göğsümde gezindiğini görüyorum ve küvetteki su hâlâ güzel ve sıcak olmasına rağmen ürperiyorum. "Rüya. Neydi o rüya?"

Ona söylemek istemiyorum. Bunu yeniden yaşamak istemediğimden değil, ki sorun kısmen bu, ama bu adamın önünde çıplak olmak ve başka bir adamın adını söylemek istemiyorum. Yine de, ona gerçeği söylemeden gitmeme izin vermesine imkan yok.

"Rüyamda Adrian'ın benim için geldiğini gördüm," diyorum ona, sesim kısık. "Beni kovalıyordu, bana zarar verecekti."

"Rüyanda onu durdurmak için orada mıydım?" Freddy'nin sesi ilgilenmiş gibi geliyor ve bana bakarken tek kaşını kaldırdığını fark ediyorum. "Seni kurtarmak için orada olduğumu gördün mü?"

"Hayır." Başımı salladım. O orada değildi. Kimse yoktu, mesele de bu zaten. Sadece bendim, tek başımaydım, Adri- an beni öldürmek için uğraşırken hayatta kalmaya çalışıyordum. "Yalnızdım."

"O zaman bunun bir rüya olduğunu biliyorsun. Senin için geldim Olivia. Seni kurtardım. Seni tek parça halinde tutmak için onu öldürdüm ve bunu binlerce kez daha yapacağım. Rüya ile gerçek hayat arasındaki farkı böyle anlarsın, anlıyor musun? Bunu sakın unutma."

Başımı sallıyorum ama hiçbir kelime bulamıyorum. Çok yoğun, çok güçlü ve yine de beni istiyor.

Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

F R E D Y

O Livia gecenin geri kalanında uyudu ama ben tekrar uykuya dalmakta zorlandım. Onunla yatakta uyumak başka bir şey ve onun tatlı küçük bedeninin sadece birkaç adım ötede olduğunu bilmek başka bir şey.

Benimkinden birkaç santim uzakta. Her an dönüp onu kendime alabileceğimi biliyorum.

Dün gece bunu yapmaktan kendimi alıkoyabildim çünkü onu ilk kez becerdiğimde dizlerinin üzerinde bana gelip onu kendime almam için yalvarmasını istiyorum. Bana sürünmesini, sikimi içine sokmam için yalvarmasını istiyorum.

Ne kadar çok istesem de gecenin bir yarısı korkunç rüyalar gördüğünde onu almayacağım.

Onu sabunlayıp duruladıktan sonra yatağına geri yatırdım. Saçları hala ıslaktı ve bunun uyumasını engelleyeceğinden emindim ama sanki günlerdir uyanıkmiş gibi hemen yuvarlandı ve sızdı. Ona karşı dürüst olmak gerekirse, travma gerçekten insanın canını sıkabiliyor ve hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğunuz dinlenmeyi çok daha zor hale getirebiliyor.

Hala erken, muhtemelen kardeşlerimi aramak için çok erken, ama her şekilde ayaktayım ve tekrar uyumaya çalışmak için bir neden göremiyorum. Her şeyi çözene ve bu Petra pisliğinin öldürüldüğünden emin olana kadar uyanık olacağım. Tam kalkıp uzak durmak için bir fincan kahve yapmak üzereyken telefonum titriyor.

Salvatore Bonanno.

Bu uzun zamandır duyduğum bir isim değil ve onun aradığını görmek beni şaşırtıyor ama aramayı cevaplamak için ekranı kaydırmadan önce aceleyle dışarı çıkıyorum, sonra telefonu kulağıma dayıyorum.

"Salvatore. Lütfen bana bunun kazara bir popo çevirme olmadığını söyle."

Gülüyor, sesi kulağımda yankılanıyor. Sesi benim hissettiğimden daha uyanık geliyor ve dün gece yatıp yatmadığını bile merak ediyorum. "Kıç çevirme değil dostum. Seni arıyorum çünkü küçük bir sorunun olduğunu duydum."

"Ne asması?" Dışarısı yıldızları net bir şekilde görebileceğim kadar karanlık ama Olivia'nın kalkıp aptalca bir şey yapmaya çalışmadığından emin olmak için gözlerimi evden ayırmıyorum.

"Accardi dedikoduları. O piçler her şeyi biliyor ve bana Petra'dan bahsettiler."

"Siktir, o pislik hakkında konuşmak için çok erken," diyorum, rahatladığımı hissederek. Elbette Gavin, Accardi kardeşlere neler olup bittiğini anlatmıştır ve onların da Bonanno'lara ulaşip neler olduğunu bildirmelerine şaşırmadım. Hepimiz çok yakın olmayabiliriz ama dünya küçük ve haberler hızlı yayılıyor.

"Pek sayılmaz. Üçünüzün ona küçük bir tuzak kurduğunuzu duydum ve gelip yardım etmek istiyoruz."

Bu çok ilginç. "Hepiniz mi? Endişelenmeniz gereken aileleriniz yok mu?"

Kıkırdıyor. "İnan bana, Airy ve diğer eşler işleri kendi başlarına halletme konusunda iyiler. Ayrıca, eğer bu pislik senin için geliyorsa, yakın zamanda radarına gireceğimizden hiç şüphem yok. Onun gibi insanlar işler çirkinleşmeden önce ne zaman duracaklarını bilemezler."

"Yani onu tanıyor musun?" Bu ilginç ve sohbetten beklediğim bu değildi ama şimdi konuyu kapatacak değilim.

"Şahsen değil, hayır. Ama onu tanıyorum ve sizi alaşağı edebileceğini düşünüyorsa bundan kurtulmanıza izin vermeyeceğini biliyorum. Petra ve Damon yıllardır bir yol arıyorlardı.

ABD'de bir yer edinmek için. Bunu söylemekten nefret ediyorum dostum, ama eğer sizi saf dışı bırakmayı başarırlarsa, o zaman bir tane elde etmiş olacaklar."

"Bizi ortadan endişe etmiyorum," diyorum.

"Anlaşılabilir. Bunu bir sigorta olarak düşünün. Ayrıca, iyi bir partiye bayılırız. Biz varız ve eminim Accardi kardeşler de vardır. Bekle Freddy, Calvary şehre geldiğinde neler olacağını tahmin bile edemezsin."

"Harika." Bonanno'nun adamlarından yardım almak istemeyebilirim ama bu onlara sırtımı dönecek kadar aptal olduğum anlamına gelmez. İşler sarpa sarmak üzereyken güçlü ailelerden yardım almanın, batmaktan kurtulmanın en iyi yolu olduğunu çok iyi biliyorum. "Ne zaman geliyorsunuz?"

"Burada halletmem gereken bazı yarım kalmış işler var," diyor bana ve ne tür yarım kalmış işlerden bahsettiğini ancak tahmin edebiliyorum. "Ama merak etme Freddy, partiden önce orada olacağız. Kızla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Gitmesine izin vermediğine göre buna degecek biri olmalı."

"Konuşacak yerin yok," hatırlatıyorum ona, karısını nasıl kaçırdığını ve bunun yol açtığı sorunları düşünerek.

Kıkırdıyor. "Yaptığımı hiç söylemedim. Yakında görüşürüz, Freddy." Telefonu kapatıyor ve kardeşlerime mesaj atmak için ekrana bir kez daha dokunmadan önce tereddüt ediyorum.

Bonanno'ların çekiciye geldiğini onlara hemen bildirmek istiyorum, ancak Zach'in bu işin içinde olması ve şimdiden bir şeyler planlaması beni şaşırtmazdı. Büyük resmi pek çok insanın göremediği bir şekilde görüyor, bu da onun parçaları bir araya getirmesini ve istediği sonucu almasını kolaylaştırıyor.

Bonannolar yardım için kasabaya geliyorlar. İkinizin bunu bildiğini varsayıyorum?

Telefon çaldığında ve Sean kulağıma "Bunu nasıl duydun?" diye bağırdığında cevabımı hemen aldım.

"Az önce Salvatore'yle konuştum," dedim. "Bonanno'lar ve Accardi'ler şehre geliyor gibi görünüyor. Petra'yla olan bu olayın, onun ülkeyi ele geçirmek için harekete geçmeye çalıştığının bir işareti olmasından endişeleniyorlar."

"Güzel." İç çekiyor. "Aslında yardıma gelecek olmalarına sevindim. Petra sinsi biri ve muhtemelen ateş gücüne ihtiyacımız olacak. Biz tüm bunlarla uğraşırken Olivia'yı ne yapacaksın? Onu güvenli evde kilitli mi tutacaksın?"

"Sen olsan ne yapardın?" Kardeşlerimden yardım almayı her zaman sevmem, ama ikisi de benim şu anda bulunduğum duruma benzer bir pozisyonda bulundular ve Sean bana hemen bir cevap verdiğinde şaşırmadım.

"Olabildiğince gerçekçi görünmesi için o gün orada olması gerekecek ama planlamaya yardım etmekle gerçekten ilgileneceğinden şüpheliyim."

"Muhtemelen olmaz. Onu burada bırakacağım ve bir şekilde kilitleyeceğim. İhtiyacımız olan son şey onun serbest kalıp kaçması."

Duraklıyor ve bana ne sormak üzere olduğundan emin oluyorum. "Ne yapacağımızı biliyor mu? Olivia'nın Petra'yı saklandığı yerden nasıl çıkaracağımıza dair bir fikri var mı?"

Bu soruyu sormasından bile nefret ediyorum çünkü cevabı bildiğinden eminim. Olivia dün gece bütün gece kabus gördü ama planladığımız şey hakkındaki gerçeği bilseydi ne kadar korkunç uyuyacağını hayal edebiliyorum. Onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmalıyız ama bu onun hoşuna gideceği anlamına gelmiyor.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," diyor kıkırdayarak. "Peki kardeşim, bunu ona daha sonra değil de daha erken söylemek isteyebilirsin. Onu tanıdığım kadarıyla, bu durumu senin umduğun kadar iyi idare edemeyeceğine dair içimde iyi bir his var. Onu ikna etmek için yapman gereken her şeye hazırlıklı olsan iyi olur."

"Yardımanın için teşekkürler, göt herif," diyorum ve cevap vermeden telefonu kapatıyorum. Kabul etmekten nefret etsem de, muhtemelen haklıydı. Olivia ona planı anlattığımda altına sıçacak.

OLİVİA

T Kahve kokusu beni uyandırıyor ve kaslarımın ne kadar ağrıdığından biraz inleyerek yer değiştiriyorum. Dün gece maraton koşmuşum gibi hissediyorum ama bu mantıklı. Ama o zaman neden ...

Nefesim kesiliyor, yatakta doğrulup bakıyorum, kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

Tüm bunların korkunç bir rüya olduğunu düşünmüştüm. Her şeyi bir şekilde uydurduğumu sanmıştım ama gerçekmiş. Freddy ile ormanda bir kulübedeyim, evimde değil. Adrian tarafından kaçırıldım ve sonra beni çok korkutan bu adam tarafından kurtarıldım.

Oh, lanet olsun.

Sikini emdim.

Ve beni çıplak gördü.

Yorganın altına saklanıp bu benim gerçek hayatım değilmiş gibi davranmak için karşı konulmaz bir istekle doluyum ama bunun bana hiçbir faydası olmayacağını çok iyi biliyorum. Bunun yerine kahveye, pijamaya ve buradan tek parça halinde çıkmak için ne halt edeceğimi bulmaya ihtiyacım var.

"Oh, güzel, uyanıksın. Nasıl uyudun?" Freddy koltukta oturduğu yerden kalkıyor ve dizüstü bilgisayarını kapalı bir şekilde koltuğuna bıraktıktan sonra bana daha iyi bakabilmek için yanıma geliyor. "Banyodan sonra daha mı iyisin yoksa hâlâ kötü rüyalar mı görüyorsun?"

"Daha iyi," diye itiraf ediyorum, tekrar örtünün altına dalmamak için kendimi zor tutuyorum. Beni çıplak gördü ve hatırlayabildiğim ve söyleyebildiğim kadarıyla zarar verecek hiçbir şey yapmadı. ve bu düşünce beni korkutuyor, ama yapmadı. Sadece baktı ve beni yıkadı ama asla incitmedi.

"Harika. Kahve?" Ben cevap veremedim mutfığa gidip bana bir fincan dolduruyor ve bir küp şeker ile bir tutam krema ekliyor. "Yemekten önce giyinmek istediğini varsayıyorum, haksız mıyım?"

"Kesinlikle. Ama mümkünse dünkü kıyafetlerimle değil." Adrian'ın bana ne kadar acımasızca saldırdığını düşündükçe titriyorum. Elimden gelse o kıyafetleri bir daha asla üzerime giymek istemem. Çok fazla kötü anı var.

"Dolapta muhtemelen sana uyacak bazı ekstralar var. Biraz kahve iç, uyan ve senin için etrafı araştırayım, tamam mı?"

"Teşekkürler." Kupa ellerimde harika bir his uyandırıyor ve onun mutfağın yanındaki dolaba doğru yürümesini izlerken küçük bir yudum alıyorum. Duvar da iki kapı var, birinin kiler olduğunu tahmin ediyorum, diğeri de gittiği dolaba benziyor. Kapıyı açıp içeri giriyor, ben de bir yudum daha alıp ne yapacağımı değerlendirmeye çalışıyorum.

Kaçabileceğimi sanmıyorum. Buradan konuşarak çıkabileceğimi de sanmıyorum. Beni kendi malı olarak görüyor ve beni bırakmak istemediği sürece, ben onunum.

Bundan hoşlanmadım.

Bir fincan kahvenin yarısını bitirmiştım ve o kulübenin ana odasına geri dönüp dolap kapısını arkasından kapattığında gerçekten uyanmaya başlamıştım. Elinde bir avuç kıyafet var ve görmem için onları havaya kaldırıyor.

"Senin ölçülerine yakın görünüyorlar ama garanti veremem." Onları fırlatıyor ve hemen yanımdaki yatağa düşüyorlar. "Üstünü değiştirmeye hazır olduğunda bunu burada ya da banyoda yapabilirsin. Dürüst olmak gerekirse, burada kalmanı tercih ederim, böylece gözümün önünde olursun."

"Sen bir domuzsun," diyorum ona, gömleği yığından kaldırıp bakmak için. "Ve sende bu kadar ... dar olmayan bir şey yok mu?"

"İnan bana Olivia, burada iç çamaşırlarıyla ya da çıplak dolaşmanı tercih ederdim ama saygılı olmaya çalışıyorum. Giyin, konuşmamız gereken şeyler var."

Benimle ne hakkında konuşmak isteyebileceğinden emin değılim, ama daha fazla kahve doldurmak için bana arkasını döndüğünde, yataktan kayıyorum, üst battaniyeyi etrafıma sarıyorum, sonra banyoya gitmeden önce kıyafet demetini topluyorum. İçeride kapıyı kapattıktan sonra kapıya yaslanıp giysilerin yere düşmesine izin veriyorum.

Dün gece olmamalıydı. Bana bu kadar yaklaşmasına, bana bu şekilde dokunmasına izin verdiğime inanamıyorum. Bunu alçaltmam ve hoşuma gitmesi delilik.

Küvetteyken ve o beni yıkarken tüm içimin onun için nasıl zonkladığını düşündüğümde ürperiyorum. Ve şimdi benimle bir şey hakkında mı konuşmak istiyor? İçimden banyoya saklanmak geliyor ama bunun yerine lavabonun altından yeni bir diş fırçası alıp dişlerimi fırçalıyorum ve yüzümü yıkıyorum, sonra da benimle ne hakkında konuşmak istediğini görmek için giyiniyorum.

Muhtemelen Petra'yı nasıl durduracağımızla ilgili, ki bu benim konuşmak istediğim konudan çok uzak.

Başka seçeneğim olmadığını da biliyorum.

Giyindikten sonra mutfağın yanındaki küçük masada ona katılıyorum. Yemek tabakları hazırlamıştı ve biraz önce pek aç olmasam da şimdi açlıktan ölüyorum ve tabağımi sosis, kızarmış ekmek ve yumurtayla dolduruyorum. Freddy sessizce kalkıyor ve kahvemi dolduruyor, benim için düzeltiyor, sonra masada bana katılmadan önce tekrar önüme koyuyor.

Konuşmak istediğini biliyorum ama şu anda tek yapmak istediğim midemdeki çığlık atan boşluğu doldurmak ve yemek yerken onu birkaç dakikalığına görmezden geliyorum. Hepsi çok lezzetli ve yerken kaçmalarını engellemek için inlemelerime karşı koymam gerekiyor.

"Konuşmaya hazır mısın?" Sesi düşündüğümde daha nazikti ve sonunda zorlukla yutkunup ona baktım, başımı salladım. "Güzel. Bu sonsuza kadar kaçınabileceğimiz bir şey değil, bu yüzden tüm kartlarımızı masaya koyabiliriz."

Bu kulağa hiç hoş gelmiyor. Tosttan bir ısırık daha aldıktan sonra onu daha iyi görebilmek için masadan kalkıyorum. Dün gece gözünü bile kırpmamış gibi görünüyor ve çoğu zaman ayakta olmasının nedeni olduğum için kendimi biraz kötü hissediyorum. Yine de o büyük bir çocuk ve beni buraya getirmemiş olsaydı eminim çok daha iyi uyuyor olurdu.

"Bir planın olduğunu biliyorum," diyorum sonunda. Gözlerimi ona kilitliyorum, sanki bu söylediği her şeyi o kadar da kötü yapmayacakmış gibi. Ağzından ne çıkacağını bilmiyorum ama hoşuma gitmeyeceğine dair bir his var içimde. Beni buraya getirdiğinden beri hiçbir şeyden hoşlanmadım.

Ve hayır, onun sikini yalamaktan bahsetmiyorum. Buna bayılırdım.

Freddy, "Petra'yı ve diğer pislik arkadaşlarını bir araya getirmek için büyük bir parti düzenliyoruz," diyor ve ben de başımı sallıyorum çünkü bunu bana daha önce de söylemişti. Ne tür bir partiden bahsettiğini hâlâ bilmiyorum ama sözünü kesmeyi bırakırsam şeyi birazdan açıklığa kavuşturacağından hiç şüphem yok.

Ben konuşmayınca memnun olduğu belli oluyor ve başını hafifçe sallayıp devam ediyor. "Ülkenin dört yanından gelen dostlarımız var - güçlü mafya aileleri- bize yardım etmek ve Petra'nın izini kaybettirmek istiyorlar."

Şimdi olmadan sözünü kesiyorum. "Şaka yapıyor olmalısınız. Onun gerçekten ne kadar büyük bir tehdit olduğunu düşünüyorsunuz? O sadece bir adam, o-"

"Avrupa'nın en güçlü piçlerinden biri ve büyük bir ateş gücü ve bir saniye daha yaşamayı izlemektense seni yerin dibine sokmayı tercih edecek bir maiyeti olmadan seyahat etmeyecek. Sözünü kesme Olivia, ne yapman gerektiği konusunda herhangi bir kafa karışıklığı olmaması için bunu sana olabildiğince açık bir şekilde anlatmak için elimden geleni yapıyorum."

"Bir şey yapmak zorunda mıyım?" Az önce sözümü kesmememi söylediğini biliyorum ama içimden dökülen sözcüklere engel olamıyorum. "Bir şey yapmam gerekeceğini düşünmemiştim! Madem bu kadar tehlikeli, o zaman neden beni bırakmıyorsunuz?"

"Bu işler böyle yürümüyor ve yakın zamanda gitmene izin vermeyeceğim. Bunu zaten biliyorsun, bu yüzden bunu açıkça belirtmemişim gibi davranmayı bırakırsan harika olur. Aslına bakarsan," diyor bakışlarını bana kilitleyip beni yiyip istercesine bakarak, "sen ve ben her zamankinden yakın olacağız."

"Bu da ne demek oluyor?" Kahve fincanımı o kadar sıkı tutuyorum ki kıracağımdan eminim ama kendimi tutuşumu gevşetmeye zorlayamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunun gerçekten aptalca olduğunu bilmeme rağmen, dağılmamak için ona tutunmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Bir kahve bardağı beni uçurumdan düşmekten alıkoymayacak, her ne kadar öyle olmasını dilesem de.

"Bu, Petra'yı gölgelerden çıkarmak için sadece sıradan bir partinin yeterli olmayacağı anlamına geliyordu. Daha fazlası olmalı, çok daha büyük bir şey, onu gerçekten kızdıracak bir şey."

Avuçlarıminin yandığını hissediyorum. Bir damla ter ensemden aşağı akıyor ve onu silmek için uzanmak istiyorum ama hareket edemeyecekmişim gibi hissediyorum. Tek yapabildiğim Freddy'ye bakmak ve ne dediğini anlamak için satır aralarını okumaya çalışmak ama bir türlü çözemiyorum. Çok fazla şifreli konuşuyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Çıkar ağzındaki baklayı. Senin bildiğin ama benim bilmediğim bir şey var ve bunu kafamın içinde tutmaktan zevk aldığını söyleyebilirim, o yüzden söyle bana. Ne tür bir parti Petra'yı saklandığı yerden çıkarıp sen ve küçük mafya arkadaşların onu öldürecek kadar kızdırabilir ki?"

"Bir düğün." Artık gözlerinde kahkaha yok, şaka yok. Gülümsemiyor ve hâlâ gözlerini benden kaçırmıyor, bu da kendimi zor durumda ve gergin hissetmemi neden oluyor.

Ben de güldüm. "Düğün mü? Evet, tamam. Peki kimin evleneceğini sanıyorsun?"

Yine cevap vermiyor ve bu sefer kafamın içinde uyarı zillerinin çaldığını hissediyorum.

"Olamaz," diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

F R E D Y

"**I** Petra'nın çirkin yüzünü göstermesini ve saklanmaya çalışmamasını sağlamak için en iyi seçenek bu." Sesimin çıldırtıcı derecede sakın olduğunu biliyorum ve bunu Olivia'nın yüzü kıpkırmızı oluyor. "Seninle evleneceğimizi duyduğunda partiyi basmaktan kendini alamayacak. Bu dahice."

"Bu asla olmayacak." Kelimeler ağızından kurşun gibi dökülüyor ve elindeki kahve fincanını masaya bırakıyor, sanki sandalyesinden düşmemek için kenarına tutunması gerekiyormuş gibi. Gözleri kocaman ve sanki nefesini tam olarak tutamıyormuş gibi daha sık nefes alıyor. "Hayır. Hayatta olmaz Freddy."

"Freddy ve Olivia Marleno," diyorum onun küçük patlamasını görmezden gelerek. Kardeşlerim ve ben onun bu plandan memnun olmayacağını biliyorduk ama aynı zamanda bunun sadece Petra'nın ortaya çıkmasını sağlamak için değil, aynı zamanda Olivia'nın ileride güvende olmasını sağlamak için de en iyi yol olduğunu biliyorduk.

"Bunu yapmayacağım. Beni zorlayamazsın." Olduğu yerde donup kalmış, konuşurken hareket eden tek yeri ağzı. Dürüst olmak gerekirse, bir heykel gibi görünüyor ve ben ona sırtımdan kendimi alamıyorum.

"Başka seçeneğin yok, sevgilim. Bunu seni kurtarmak için yapıyorum." "Bunu yapmayacağım."

"Elbette yapacaksın. Başka ne seçeneğin var? Seni Petra'ya teslim etmemi mi istiyorsun? İnan bana Olivia, Adrian'ın sana yapacakları Petra'nın yapacaklarının yanında çocuk oyuncağı kalır. O acımasızdır. Kalpsiz. Bu adamın birine acıdığını duyduğumu hiç sanmıyorum ve sen de onunla karşılaştığında kesinlikle kaçamazsın. Kaç yıl ararsak arayalım, tüm parçalarınızı bulmanın bir yolu olmazdı."

Bu yaramış olabilir. Gerçekten gibi görünüyor, ama tam ona en azından bir parça ulaştığımı düşündüğümde, başını sallıyor, uzun saçları yüzünün etrafında uçuşuyor.

"Beni zorlayamazsın. Senin gelinin olmamın imkanı yok Freddy."

İç çekerek elimi yüzümde gezdiriyorum ve telefonumu cebimden çıkarmak için pozisyon değiştiriyorum. Olivia'yı yapması gereken şeye bu şekilde ikna etmek istemezdim ama şu anda çenesini kapatıp dikkatini vermesini sağlamak için en ufak bir şansı bile olan tek bir şey olduğu açık.

"Ne yapıyorsun?" Sesi gergin geliyor ve telefonumu açıp mesajlarımı açarken onu görmezden geliyorum. Sean dün gece bana bu mesajı göndermişti, belki fikrini değiştirmesi için Olivia'ya karşı kullanmam gerekir diye.

"Maggie seninle konuşmak istedi," diyorum, parmağım gönderdiği ses kaydının üzerinde geziniyor.

"Onu arayabilir miyim?" Telefona uzanıyor ama ben geri çekiyorum, telefonu eline alamayacağından emin oluyorum. Anında yüzü kararıyor ama o bir şey söyleyemeden ben mesajı ödemek için düğmeye basıyorum.

"Olivia, ben Maggie," diye başlıyor mesaj ve Olivia'nın nefes nefese kaldığını duyuyorum. "Şu anda her şeyin korkutucu olduğunu ve bu konuda başka bir seçeneğin yokmuş gibi hissettiğini biliyorum ama yapılacak doğru şeyin bu olduğuna dair bana güvenmelisin. Freddy iyi bir adam. Öyle görünmediğini biliyorum ama seni tehlikeye atmaz, Sean ya da Gavin'i de atmaz."

Olivia gözlerini benden ayırıp tekrar telefona bakmadan önce bana bakıyor. Mesaj bitmek üzere ama biraz daha zaman var.

"Bunu yapmak zorundasın. Petra senin için buradayken seni kurtarmanın başka bir yolunu göremiyorum. Güven bana Olivia. Her şey yoluna girecek. Seni seviyorum."

Tıklıyor ve Olivia sönüyor gibi görünüyor. Dürüst olmak gerekirse sanki biraz içine çökmüş, küçülmüş gibi görünüyor. Başını eğiyor ve sonra ellerinin arasına bırakıyor.

"Bunu isteyerek söylemezdi." Olivia başını kaldırıp bana baktı, gözleri suçlamalarla kararmıştı. "Onu bunu söylemeye sen zorladın."

"Ben yapmadım. Kaydettiği sırada orada değildim ve kaydı ben önermedim bile. Size bir mesaj göndermek istedi ve bunu kendi isteğiyle yaptı."

"O zaman neden onu görmeme ya da onunla konuşmama izin vermiyorsun? Eğer gerçekten sizinle aynı fikirde olacağını ve bana sizinle kalmam gerektiğini söyleyeceğini düşünüyorsanız, o zaman neden onunla konuşmama izin vermiyorsunuz? En iyi arkadaşımı görmek istiyorum!" Avuçlarını masaya sertçe vuruyor, her şey takırdıyor ama beni korkutmuyor.

Onun üzgün olması umurumda değil. Benim için önemli olan dinlemiyor olması.

"Kaçmaya çalıştın," diye hatırlatıyorum ona. "Bu ailemizin kolayca göz ardı edeceği bir şey değil. Onu görmene izin vermek istesem ya da sana biraz daha özgürlük tanımak istesem bile, bunun şu anda gerçekleşeceğini gerçekten düşünüyor musun? Senin için cevaplayayım. Olmazdı. Kuralları çiğnedin, Olivia, ve şimdi yeni kurallara göre oynamak zorundasın. Bizi sikip atmak isteyen insanları hoş karşılamayız."

"Seni becermeyecektim!"

Şimdi ayağa kalkıyor, ben de ayağa kalkıyorum. Kızgın ve bunu anlıyorum, ama onun saçmalıklarıyla uğraşacak havada değilim. Olivia'yı istiyorum ve onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım, ama bu sabah onun saçma tavırlarıyla işim bitti.

"Şimdi yapmayacaksın çünkü biz sana izin vermeyeceğiz. Adrian'ı hayatına alarak büyük bir hata yapan sensin, sevgilim. Seni kurtarmak için onu öldüren benim. Sen ve ben birbirimize bağlıyız," diyorum onu işaret ederek, "ve Petra bunu başka türlü görmeyecek."

"Bu sana yasal olarak bağlı olmam gerektiği anlamına gelmiyor." Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve sanki onunla tartışmamı istermiş gibi bana bakıyor. Konuşmaktan yorulduğum için masanın etrafından dolaşıp çenesini tutuyorum ve bana bakmasını sağlayacak şekilde çeviriyorum.

"Bana bağlı olacaksın," diyorum ona ve buna bayılacaksın. Her gece sikimi içine sokmak için sabırsızlanıyorum Olivia. Ellerimi senden uzak tutabileceğimi ve sikimi içinden çıkarabileceğimi mi sanıyorsun? Hiç şansın yok. Seni ilk gördüğüm andan beri çılgılık atmanı ve sikimin üzerinde paramparça olmanı istiyorum."

Sertçe yutkunuyor ama cevap vermiyor. Tenine dokunduğumda o kadar sıcak ki neredeyse yanıyormuş gibi hissediyorum ama yine de gitmesine izin vermiyorum.

"Benimle evlenip mutlu olabilirsin ya da benimle evlenip kızgın olabilirsin, ama her iki durumda da bu olacak. Sen bana aitsin Olivia ve bunu ne kadar çabuk kafana sokarsan, ikimiz de o kadar mutlu oluruz. Güven bana sevgilim, bundan kaçış yok, olsa bile kabul etmek istemezsin."

"Evet, isterim." Bana bakıyor, cevap vermem için beni cesaretlendiriyor.

"Hayır, yapamazsın. Aletimi emdin Olivia ve bunu sevdiğini ama sana ne kadar iyi hissettireceğim hakkında hiçbir fikrin yok."

OLİVİA

A Dudaklarımdan bir ılık kaçıyor ama Freddy beni omzunun üzerinden kaldırıp kabinin içinde yatağa doğru yürütmeden önce ıkarabildiğim tek ses bu.

ve hayatta tek bir amacı olan bir adam. Onunla dvşmem ya da en azından beni yere bırakmasını sağlamam gerektiğini biliyorum ama hareket edebileceğimi hissetmiyorum. Bir tahıl gibi omzunun üzerinde olduğum yerde sıkışıp kaldım ve aklımdan geçen tek şey az önce tekrar tekrar söylediği sözler.

Beni iyi hissettirmek konusunda ciddi olamaz, ama eğer değilse, neden beni yatağa götürüyor? Omzunu beni kolayca yatağa fırlatmadan önce bu soruya bir cevap bulmaya çalışacak vaktim yok. Ondan uzaklaşmaya çalışmalıyım, ama bunun yerine oturup ona bakıyorum, bana bir şey yapması için cesaretlendiriyorum.

Sanırım bir yanım bunu gerçekten istiyor. Kulağa delice geldiğini biliyorum ama durmasını istemiyorum. İim onun için daha önce başka biri için hiç olmadığı kadar acıyor. Ne zaman onun yanında olsam bacaklarımda bir zonklama hissediyorum ve bunu durduramıyorum.

Onun sikini emdiğimden beri, sonunda beni becermesinin nasıl bir şey olacağını düşünmeden edemiyorum. Tabii ki bunu ondan isteyemem, onu ne kadar çok istediğimi bilmesine izin veremem. Bu konuda çekilmez olur, bunu biliyorum ve arzuyu gizli tutmak için elimden gelenin en iyisini yapmak benim için en iyisi.

Değil mi?

En azından ben doğru olanın bu olduğunu düşünüyorum. Ama şu anda o kadar emin değilim.

Freddy benimle birlikte yatağa tırmanıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, yüksek sesle nefes alıyor. Ne kadar tahrik olduğunu anlayabiliyorum, sadece kocaman sikinin kot pantolonundan çıkmak için zorlandığını görebildiğim için değil. Beni becermek istiyor ve bunun nasıl bir şey olacağını düşündüğümde ürperiyorum.

Aletin ne kadar büyük olduğunu biliyorum ve beni kendine almasının nasıl hissettireceğini sadece hayal edebiliyorum. Bunu istiyorum ama ona bunu söyleyemiyorum. Bunun yerine, bana ulaştığında, beni yatağa geri itmesine izin veriyorum, eli beni desteklemek için başımın arkasında, ağzı benimkine çarpıyor.

Beni sanki ölmek üzere olan bir adammış ve onu kurtarabilecek tek şey dudaklarımın gibi öpüyor. Ben de onu öpüyorum, parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu kendime çekerken ağzımdan bir inilti kaçıyor. Kendime ondan nefret ettiğimi ve benden olabildiğince uzak olmasını istediğimi söyleyip duruyorum ama bu, dudakları dudaklarımdayken neden gerçekten içten içe yanıyormuşum gibi açıklamıyor.

Dili ağzımın içinde geziniyor ve parmaklarım kot pantolonunun üzerinden kıcını sıkmak için sırtından aşağı inerken benimkiler onunkilerle dans ediyor. Bu adamın her bir parçası saf kas ve boynumu hafifçe ısıtırken kalçalarımı ona doğru kaldırmaktan kendimi alamıyorum.

"Seni çok iyi hissettireceğim," diyor bana ve sözlerinin bir uyarı ve vaat karışımı olduğunu hissediyorum. Cevap vermek, ona bunu yapmak zorunda olmadığını ya da bunun kötü bir fikir olduğunu söylemek istiyorum ama kelimelerim boğazımda düğümleniyor ve bir çıkaramıyorum.

Bunun yerine, kot pantolonumu çözüp aşağı çekmeye başladığında tek yaptığım kalçalarımı kaldırmak. Bana ulaşmasına, beni tatmasına yardım etmek istiyorum ve kotumu indirmekte zorlandığında doğrulup onun için vücudumdan çıkarmaya çalışıyorum.

"Birdenbire heveslendik, öyle mi?" Sesi kalın ve karanlık ve o konuşurken içimi kaplayan ürpertiye yok etmeye çalışıyorum. "Beni istemediğini sanıyordum Olivia. Seninle birlikte olma fikrinin

Evlilik yatağınızda ya da mihrapta yanınızda durmam sizi hasta etmeye yeterdi."

Ona cevap vermiyorum. Ona şu anda nasıl hissettiğimi anlatacak hiçbir kelime yok ve eminim ki o da bunu biliyor. Damarıma basıyor ve buna izin vermeyeceğim. şu anda, daha önce orantısız olarak düşünmüş olsam bile, bunu yapamam. Yapabileceğim tek şey vücudumun isteklerine cevap vermek ve ben onu istiyorum.

Her şeyini.

Her ne parçasını verecekse.

"Sık gibi mi davranacaksın yoksa sikini mi kullanacaksın?" Kelimeleri nefes nefese söyleyerek ona soruyorum. Tüm vücudum elektrikleniyor, sanki tenim birden bana dar gelmeye başlıyor ve ne söylersem söyleyeyim benden istediğini alacağını biliyorum ama kelimeler yine de dudaklarımdan dökülüyor.

"Bugün benim aletim yok, sevgilim." Kalçalarıma doğru öpücükler kondururken tenime karşı bu sözleri mırıldanıyor. Nefesi vücudumda kavurucu bir sıcaklık yaratıyor ve sonunda bana istediğini yapmasına izin vermek için yatağa uzanmadan önce pozisyonumu değiştiriyorum. "Seni tatmak istiyorum. Dilimin üzerinde nasıl hissettiğini bilmek istiyorum, sonra bütün gün orada olmanı istiyorum. Senden ne zaman uzak kalsam, ağzıma boşaldığında tadının nasıl olduğunu yeniden hatırlamak istiyorum."

"Ah, lanet olsun," diye mırıldanıyorum, uzanıp başının arkasını tutuyorum. Benimle alay ediyor, nefesi çıplak tenimde geziniyor. Onun için zaten sırlısklamam ama acele etmiyor, onu düşündüğümde daha fazla istememi sağlıyor. Onu kendime çekmek, yüzünü içime sokmak istiyorum ve yapıyorum.

"Lanet olsun, Olivia," diyor, dili bacaklarımdan arasında tembel bir yol izliyor. "Benim seni istediğim kadar senin de beni istediğini biliyordum. Sadece bunu kabul etmeyi öğrenmen gerekiyordu."

"Kapa çeneni," diye emrediyorum, gözlerimi kapatarak. Hassas küçük yumruya fiske vurmada önce diliyle klitorisimde daireler çiziyor ve ben bu his karşısında haykırmamak için kendimi tutamayarak öne doğru sallanıyorum. "Vay anasını!"

"Bu bir şey değil. Güven bana Olivia, daha sonra benden kaçmak istesen bile, sana söz veriyorum bacakların çalışmayacak."

Dili bacaklarımın arasında aşağı yukarı hareket ederken parmaklarını içime sokuyor. Her kucağı, tüm vücudumun bükülmüş bir lastik bant gibi daha sıkı sarıldığını hissettiriyor. Beni gittikçe uçurumun kenarına doğru itiyor ve ona istediğimi vermek dışında onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

İkimizin de istediği şey.

"Benim için boşalmanı istiyorum," diye fısıldıyor, parmaklarını kıvırıyor ve içime sokup çıkarıyor. Bunu yaparken inliyorum çünkü mükemmel noktaya vuruyor ve ne yaptığına odaklanmamı bile zorlaştırıyor. Her şey cennet gibi ve hareketleri o kadar kontrollü ve mükemmel ki şimdiden dağılmaya başladığımı hissediyorum.

Dişlerimi gıcırdatarak başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum, gerilmemeye ve kenara doğru itilmemeye çalışıyorum, ama küçük zevk kıvılcımları çoktan vücuduma yayılmaya başladı ve bunu durdurmak için yapabileceğim pek bir şey yok.

"Lanet olsun, Freddy," diye inliyorum, parmaklarımı çarşafın içinde sertçe büküyorum. Beni ayakta tutacak bir şeye ihtiyacım var çünkü gerçekten dağılacakmışım gibi hissediyorum. "Sen ... siktir. Sakın durma."

Yapmıyor. Başparmağını alıp klitorisimin etrafına sürtmenden önce tenime karşı mırıldandığını hissediyorum, aniden beni uçurumun kenarına fırlatıyor. Sanki kâğıttan ve beni gökyüzüne fırlatmadan önce buruşturmuş gibi hissediyorum, sonra düşüyorum, yere çakılırken vücudum bükülüyor ve titriyor ve kendimi yavaşlatmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Kahretsin!" Başımı geriye atıyorum ve parmaklarını her zamankinden daha derine batırarak vücudumdaki tüm kasların gerilmesine neden oluyor. "Hassiktir!"

"Aferin kızıma," diye pantolonunu indiriyor, birdenbire tüm işi parmaklarının yapacağına güveniyor. Yapacak başka bir iş yok aslında. Kırıldım, önündeki yatağın üzerinde milyonlarca küçük parçaya ayrıldım ve şimdi tek yapması gereken arkasına yaslanıp gösterinin tadını çıkarmak. "Tadının inanılmaz olacağını biliyordum ve öyle de oldu."

Ağız aniden benimkine yapışıyor ve ben de ensesinden tutup tırnaklarımı derisine batırarak onu olabildiğince yakın tutuyorum. Geri çekilmesini istemiyorum. Dudaklarında kendimi tatmak, onun çok sevdiği şeyi tatmak istiyorum ve bunu yapıyorum.

Sonunda yere yığıldım. Yemin ederim, bedenim aldığı zevkten kendini kaybediyor ve artık yapabileceğim hiçbir şey yok. Kendimi yatağa ve battaniyeye gömülmüş hissediyorum ve sonunda yataktan kalkıp üzerime bir battaniye örttüğünde kıpırdamıyorum bile.

Yorgun olduğumu düşünmüyordum ama şimdi hiçbir şey yapabileceğimi sanmıyorum. Tek yapmak istediğim uyumak ve başımı çevirip beni çevreleyen yumuşaklığa gömülüyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Sadece bir an için.

Freddy'ye bakıp onunla tekrar konuşmak zorunda kaldığımda ona ne söyleyeceğimi bulana kadar. Çünkü dürüst olmak gerekirse, şu anda ona ne söyleyeceğim, ne yapacağım, nasıl davranacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Sadece uyumam gerekiyor ve uyandığımda her şeyin mantıklı olacağından eminim.

F R E D Y

I Bu sabah evden çıkarken Olivia' kelepçeleri geri takmaktan neredeyse nefret ediyordum ama bunu yapmazsam geri döndüğümde çoktan gitmiş olacağını çok iyi biliyordum ve bu bir seçenek değil.

Ona bana ait olduğunu ve bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını söylediğimde şaka yapmıyordum. Onu yatağıma almak istediğimden daha uzun sürdü ve onu orada tutmak için kelepçe taktığı için neredeyse kötü hissediyorum, ama bunu aşacağım.

Onun küçük tatlı amının tadına bakabildiğim sürece, her şeyin bu hale gelmesinden mutlu olup olmaması umurumda değil. Onun da bunu hissettiğini biliyorum, o da en az benim kadar bana ait olduğunu biliyordu.

Onu bana getirecek bir katalizör olması gerekiyordu ve sonunda oldu.

Onu yatağına kelepçelediğimde uyanmadı ve bir süre daha uyuyacağını hissediyorum. Sadece kahvaltıda güzel bir şeyler yemekle kalmadı, aynı zamanda harika bir orgazm yaşadı ve onu bir süre bayıltacağı kesin. Gittiğim süre boyunca uyuyacağından şüpheliyim, ama umarım büyük bir kısmında baygın kalır.

Bu bana, ona dönmeden önce yapılması gerekenleri halletmek için bolca zaman verecek.

Şehrin yarısına geldiğimde telefonum çalışıyor ve gözlerimi elimden geldiğince yoldan ayırmadan cevap veriyorum.

"Gavin, konuş benimle."

"Umarım boğazına kadar amcığa batmamışsındır Freddy, çünkü sana şehirde ihtiyacımız var."

"Ben zaten yoldayım. Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" En azından birkaç gün boyunca kardeşlerimden ya da Zach'ten haber almayı beklemiyordum. Bana düğün ve partiyle ilgili düzenlemelerin çoğuyla ilgileneceklerine dair söz vermişlerdi. Hepimiz, en azından Petra'nın ne yaptığımızı fark etmediğinden emin olana kadar, elimden geldiğince ortalıktan uzak durmamın en iyisi olacağına karar verdik.

"Öyle mi? Bu harika. Umarım Olivia seninle değildir."

"O değil." Kırmızı ışıktaki duruyorum ve parmaklarımı direksiyona vuruyorum. "Dökül kardeşim."

"Jerry Manfield'ı tanıyor musun?"

"Kasap mı? Tabii ki biliyorum. Sabahın bu saatinde neden o adamın adını ağzına alıyorsun?"

"Sokaktaki söylentilere göre Petra ile birlikte çalışıyormuş."

Gülüyorum. "Hiç şansı yok. Yıllardır ailemize sadıktır. Jerry ile hiç sorunumuz olmadı. Yemin ederim, başına gelebileceklerden korktuğu için hiçbirimize yan gözle bile bakmadı."

"O zaman öyleydi." Gavin sertçe nefes verir. "Dinle, ben de bu konuda bir açıklama almadım ama-"

"O zaman neden istihbaratın iyi olduğunu düşünüyorsun?" Işık yeşile dönüyor ve gaza istediğimden daha fazla basıyorum. Kavşaktan hızla geçiyorum ve biliyorum ki bu şekilde sürmemin tek nedeni şu anda kardeşime karşı gerçekten sinirli olmam.

"Çünkü Zach'ten geldi. Görünüşe göre Petra'nın bir kasaba ihtiyacı varmış ve onun için işini yapacak birini bulmuş."

"Ona tonla para ödüyor olmalı," diye mırıldanıyorum, dur işaretinden sağa dönerek. "Bu bilgiyle ne yapmamı istiyorsun? Gidip Jerry'den Petra gibi göt delikleriyle yatmamasını mı isteyeyim?"

"İşte bu kadar. Jerry kayıp ve ekibi de öyle. Orada ..." Duraksıyor, sanki bana bir şey söylemenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyor. "Kasap dükkanında çok fazla kan ve biraz deri kalmıştı."

Midem bulanıyor ve tam olarak ne olduğunu bildiğimden eminim. "Jerry bir kabul töreni yapmak zorunda kaldı, ha? Petra için ekibine düşman olmaya ve onları dilimleyip doğramaya mı karar verdi?"

"Görünüşe göre öyle. Zach şu anda Jerry'yi arıyor ve onu bulur bulmaz gidip onunla konuşabiliriz. Hareket halinde olduğundan ve Petra'nın nerede olduğunu bildiğinden hiç şüphem yok."

"Yani önce onu bulmamız gerekiyor." Ana Cadde'de, kuyumcunun hemen önünde bir park yerine çekiyorum ve motoru durduruyorum. "Sence bu ne kadar sürer?"

"Zach ." Kardeşimin omuz silktiğini duyar gibiyim. "Piçin kokusunu alır almaz sana haber vereceğim."

"Öyle yap," diyorum ve telefonu Gavin'in yüzüne kapatıyorum. Mücevher dükkânı henüz açılmamıştı ama dün gece önceden arayıp dükkân sahibine, özel olarak alışveriş yapabilmem için saatinden önce benimle burada buluşması gerektiğini söyledim. Tabii ki, ön kapı ben oraya doğru yürürken açıldı.

"Bay Marleno," diyor Richard, ben kapıdan içeri girdiğimde biraz eğilerek. "Bu sabah sizi burada ağırlamak büyük bir zevk. Dün gece aradığınızda sesiniz heyecanlıydı ve aradığınız şeyin ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Alyanslar," diyorum ona, gözlerim dükkânı tararken. Richard'a güveniyorum. Yıllardır benim için muhbirlik yapıyor ama Jerry'yle ilgili haberlerin ışığında, yine de acele etmeyip etrafıma bakmak istiyorum.

tezgahların arkasında kimsenin saklanmadığından emin olun. "Arkada kimse var mı, Richard?"

Başını sallıyor. "Sadece ben. Tek başına gelmek istediğin için biraz gizlilik isteyebileceğini düşündüm."

"Hayır, insanların ne yaptığını bilmeleri umurumda değil," diyorum ona. "Aslında, gördüğün herkese bana alyans sattığını söylemekten çekinme. Ben evleniyorum, dostum. Sadece senin gibi kalabalıklarla uğraşmak istemedim."

"O zaman tebrikler sırayla," diyor gülümseyerek. "Alışveriş yaparken kutlamak için şampanya?"

"Kulağa hoş geliyor." Her birimize birer bardak şampanya getirmek için arka odaya doğru kayboluşunu izliyorum. Sallanan kapı arkasından kapandığında en yakın tezgâha doğru yürüyorum ve yüzüklere bakmaya başlıyorum.

Olivia'yı diğer çiftlerin evlenmeden önce birbirlerini tanıdıkları kadar uzun süredir tanımıyor olabilirim, ancak onun nelerden hoşlanacağını bildiğime dair oldukça iyi bir his var içimde. İnce şeyleri kıyafetlerinin en güzeli ya da arabasının en yenisi olup olmadığı konusunda endişelenmeyen biri gibi görünüyor ama yine de giymekten gurur duyacağı bir şeye sahip olmasını istiyorum.

Yüzüğümü parmağına takmasını ve herkesin onun bir Marleno ile evli olduğunu hemen anlamasını istiyorum. Richard şehirdeki en inanılmaz elmaslara sahip ve buraya gelerek dünyanın en iyilerini seçebileceğimi biliyordum.

"Görmek istediğin bir şey varsa," diyor tekrar dışarı çıkıp bana bir kadeh şampanya uzatarak, "tek yapman gereken konuşmak. Burada istediğin her şeyi görebileceğini biliyorsun."

"Bunlar," diyorum, bahsettiğim yüzükleri göstermek için elimi sallıyorum. "Hepsini görmek istiyorum. Mükemmel yüzük bu olmalı."

"Mükemmel bir hanımefendi için mükemmel bir yüzük," diye onaylıyor ve sürgülü kapının kilidini açıp bir tepsi yüzük çıkarmadan önce başını hafifçe eğiyor. "Onun mutlu olmasını istiyoruz."

"Olacak," diyorum, ondan çok kendime. Olivia mutlu olmak zorunda ya da ben onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Benim için ne ifade ettiğinin henüz farkında değil, ama bunu eninde sonunda anlayacağından emin olacağım.

Ve onu benden almaya çalışan herkesi öldüreceğim.

F R E D Y

I Gavin aradığında mükemmel yüzük setinin parasını yeni ödemiştim. Richard'a el sallayarak yüzükleri cebime koyuyorum ve kardeşimle konuşmak için dışarı çıkıyorum.

"Benim için neyiniz var?"

"Yüzeye çıktı." Kardeşimin sesi heyecanlıydı. "Jerry. Onu şehir merkezinde küçük bir alışveriş yaparken bulduk, muhtemelen Petra için çalışmaya başlamadan önce."

Arabama doğru giderken başım dönüyor. Gavin'e "Şehir merkezindeki kuyumcudayım," dedim. "Onu henüz görmedim."

"Sean ve ben caddenin kuzey ucundayız. Bize doğru yürümeye başla, bakalım onu ortada bir yerde kıştırabilecek miyiz? Yavaş git kardeşim ve gözlerini açık tut. Jerry'nin silah kullandığını ya da bir silaha sahip olduğunu hiç duymadım ama Petra ile çalışıyorsa silahlı olmayacağını düşünmek için bir nedenimiz yok. Yanında korumaları bile olabilir, bu yüzden gözlerimizi dört açtığımızdan emin olmalıyız."

"Tamamdır." Telefonumu kapattıktan sonra yüzüklerin yanındaki cebime sokuyorum ve yavaşça yan yoldan aşağı inmeden önce etrafıma bakıyorum. Mağazaların çoğu henüz açılmadı, bu da Jerry'nin tam olarak nerede olduğunu bulmanın oldukça kolay olacağı anlamına geliyor.

Yeraltına inmek için malzeme alıyorsa sokağın sonuna daha yakın olduğuna dair oldukça iyi bir his var içimde. Orada bir eczane var.

Sabah erkenden açılıyor ve bahse girerim ihtiyacı olan her şeyi almak için orada olacak.

Hızımı artırarak, silahıma hafifçe dokunmak için sırtıma doğru uzanıyorum. Hala orada, tıpkı olacağını bildiğim gibi, ama parmaklarımı üzerinde tutmak iyi hissettiriyor, sadece ona sahip olduğumdan emin olmak için. Şu anda Olivia'nın yanında olamadığım için pişmanlık duyuyorum ama halletmem gereken şey bu.

Önümdeki hareket dikkatimi çekiyor ve kalbim hızla çarparak bankanın önündeki sütunun arkasına geçiyorum. Şimdiye kadar sokakta kimseyi görmedim, bu da önümdeki adamın Jerry olma ihtimalinin yüksek olduğu anlamına geliyor.

Ve bu da demek oluyor ki, işler boka üzere.

Bu kez silahıma dokunmak ve hala orada olduğundan emin olmak için geriye uzandığımda, sütunun yanından dikkatlice dışarı bakarken silahımı çekip elime alıyorum. İsteyeceğim son şey Jerry ile konuşmak ve onu koşturmak. Jerry bizi sokağın aşağısına kaçarsa kardeşlerimden yiyeceğim küfürleri hayal .

Bu yüzden yavaş gitmeliyim. Dikkatli olmalıyım ve geldiğimi görmediğinden emin olmalıyım.

Bu kez baktığımda kalbim boğazımda düğümleniyor ve Jerry'nin dükkândan çıkarken sokağa göz attığını gördüğümde şaşırıyorum. Elinde birkaç ağır poşet var ve sokağın karşısındaki arabasına doğru koşmaya çalışacağına dair bir his var içimde.

Eski bir Jeep kamyonet, yakınında park etmiş tek araç ve tabii ki caddeyi geçmeye başlıyor, bacakları onu gidebildiği kadar hızlı taşıyor, başı her zaman dönüyor, böylece herhangi bir tehlikeyi fark edip kaçabiliyor.

Ama hala benim geldiğimi görmüyor ve çok geç olana kadar kardeşlerimi de görmüyor ve üçümüz de saklandığımız yerlerden çıkıp ona doğru ilerliyoruz.

"Jerry," diyorum, ona doğru yürüyorum ve silahımı sırtına dayıyorum. "Uzun zaman oldu. Hamamböceği gibi etrafta sıçrayarak ne halt ediyorsun?"

Sertçe yutkunuyor, adem elması zıplıyor, sonra yavaşça dönüp bana bakıyor.

"Freddy Marleno. Sadece biraz alışveriş yapıyorum. Ne yapıyorsun? Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Aslında evet," diyor Sean, Gavin'le birlikte yaklaşırken. "Petra gibi bir pislikle ne halt etmeye işbirliği yaptığını bize anlatabilirsin."

"Bunu biliyor muydun?" Jerry'nin gözleri o kadar büyümüş ki, gözbebeklerinin etrafındaki beyazlıkları görebiliyorum. Gerçekten sıçacakmış gibi görünüyor, çok korkmuş ama ona karşı hiç merhamet hissetmiyorum. Petra ile çalışan hiç kimse merhameti ya da affedilmeyi hak etmiyor.

"Oh, Jerry, biz her şeyi biliyoruz." Şimdi zavallı adama gülümseme sırası Gavin'de. Kardeşim çirkin değildir, ama çoğu insan yüzündeki yara izini görünce biraz irkilir ve Jerry de bir istisna değildir. Verdiği tepkinin ağabeyimin gözünden kaçmadığına eminim, o da elini Jerry'nin omzuna vuruyor. "Öyleyse neden bizimle gelmiyorsun ve dördümüz bu konu hakkında konuşuyoruz?"

Jerry başını sallar ve sonunda sesini bulur. "Lütfen, hayır. Sizinle gelmek istemiyorum. Sonumun ölüm olmasını istemiyorum."

"Olacağını düşündüğün şey bu mu?" Silahımı sırtına daha sert dayıyorum ve Jerry inliyor, dudaklarından acıklı bir ses çıkıyor. "O zaman bana şunu söyle dahi, konuşabilmemiz için bizimle gelmeyi reddedersen sana ne olacağını sanıyorsun?"

Sean çantalarını kabaca elinden alıp yere fırlatırken, "Lütfen bana zarar verme," der. "Onunla çalışmıyorum, ciddiylim. Asla yapmam... Ben sadece-"

Gavin'e başımı sallayarak, "Sen sadece sıçtın dostum," diyorum. Ağabeyim çenesini Jerry'nin önüne park terk edilmiş binaya doğru salladı. "Neden bizimle gelmiyorsun ve bunu konuşabiliriz."

Tamam mı? Belki hayatını kurtarabilecek bir bilgi biliyordur. Ya da bilmezsin. Seçim sizin."

"Ben de seninle geleceğim!" Jerry'nin sesi sabahın yüksek ve net bir şekilde çınlıyor. Şimdiye kadar kimse bizi rahatsız etmeye gelmedi ama hepimiz biliyoruz ki şansımız yaver gitmeyebilir.

Jerry nihayet yürümeye başladığında içimi bir rahatlama kaplıyor. Adımları sarsıntılı, sanki hâlâ ne ya da bizimle birlikte yürüdüğüne tam olarak inanamıyormuş gibi, ama hareket ediyor ve önemli olan da bu. Onu yoldan çekmeliyiz ki birilerinin bizi görme riski olmadan hepimiz onunla konuşabilelim.

Sean kapının kilidini açıp bizi boş binaya sokar sokmaz, "Tamam Jerry," diyorum. "Neden en baştan başlayıp bize Petra hakkında bildiğin her şeyi anlatmıyorsun?"

Başını sallıyor ve sertçe nefes veriyor. İlk başta bana cevap vermeyeceğini düşünüyorum ama sonra sanki bir baraj yıkılıyor ve tuttuğu tüm kelimeler ağzından dökülüyor.

"Onunla takım olmak istememiştim!" Sesi dehşet içinde geliyor ve yüzüne iyice bakabilmek için ondan bir adım geri çekiliyorum. Acı çekiyormuş gibi görünüyor, yüzü çarpılmış. Ellerini sıkıyor ve sonra silkeliyor. "Bana geldi. Adamları geldi. Büyük adamlar. Bir sürü silahları vardı. Ona yardım etmem gerektiğini söylediler. Petra'nın bir kasaba ihtiyacı varmış."

"Ve sen de kabul ettin ve seninle çalışan tüm adamları öldürdün?" Sean'ın yüzünde iğrenmiş bir ifade vardı. "Dangalakça bir hareket, Jerry. Bunu görmek zorundasın, değil mi?"

Jerry başını sallar. "Hiçbirini incitmek istemedim ama Petra bana, benden ne isterse yapmaya hazır olduğumu ona göstermem gerektiğini söyledi." Birden sesi alçalıyor, sanki birilerinin konuşmamızı dinlemesinden korkuyormuş gibi. "Bana ailemi öldüreceğini söyledi. Beni değil, *ailemi*. Onları kurtarmak zorundaydım."

"Ama sonra personelini öldürdün," diyorum, onu tekrar yola getirerek. Petra'nın ne tehdit ettiği ya da Jerry'nin adamın ne yapabileceğini düşündüğü umurumda değil. Şu anda benim için önemli olan tek şey adamdan alabildiğimiz kadar bilgi almak ve bu da

adamlarını öldürdüğü için kendini suçluyorsa ne olacak? "Pe- tra sana ne söz verdi? Seninle nasıl iletişim kuruyor?"

"Benimle irtibata geçmiyor." Jerry'nin sesi titriyor ve neredeyse adam için üzüleceğim. "Aslında onunla hiç konuşmadım - hayır, bu doğru değil. Onunla bir kez telefonda konuştum ama onu hiç şahsen görmedim. Sadece sağ koluyla muhatap oldum."

Jerry'nin söyleyeceklerini dinleyen kardeşlerime bakıyorum. Bu yeni bir bilgi. Petra'nın birlikte çalıştığı biri olduğunu biliyorduk ama tam olarak kim olduğunu bilmemize imkân yoktu.

Ama şimdi olabilir.

"Adı Jerry mi? Sağ kolu. Neymiş o?" ve umarım çok fazla baş belası olmadan ihtiyacımız olan bilgiyi verir.

Tereddüt ediyor ve silahımı kaburgalarına sertçe bastırarak onun için ne kadar çok şeyin tehlikede olduğunu hatırlatıyorum. Jerry nefes nefese kaldı ve başını salladı. "Frank Bell." Kurşun gibi terliyor, damlalar alnından ve yanaklarından aşağı kayıyor ama onları silmek için uzanmıyor. "Konuştuğum adam bu. Frank Bell."

"Al bakalım," diyorum, silahımı sırtından çekip belime yerleştirirken. "O kadar da zor değilmiş, değil mi Jerry? Tek yapman gereken onun adını vermektir ve küçük kâbusun sona erebilirdi."

"Oh, Tanrıya şükür." Jerry kalçalarını tutuyor ve eğiliyor, büyük bir yudum hava emiyor ve kusmamaya çalışıyormuş gibi sert bir şekilde nefes veriyor. "Üçünüzün beni öldüreceğini sandım."

"Oh, öyleyiz." Sean düşündüğümde daha hızlı hareket etti ve ben onu durduramadan silahını Jerry'nin kafasına dayadı. Ses çok yüksek ve ani oldu ve ben kardeşimden uzaklaştım, şok beni yıkadı.

"Bu da neydi böyle?" Gavin kardeşimize bağırıyor, yüzü kıpkırmızı. "İsimden vazgeçti!"

"Cebinde bir takip cihazı vardı!" Sean hemen karşılık verir. Eğilip Jerry'nin cebini karıştırıyor, sonra da cihazına benzeyen bir şey çıkarıyor. Üzerinde sabit bir hızda yanıp sönen parlak kırmızı bir ışık var ve ona baktığımda kalbimin sıkıştığını hissediyorum.

Tabii ki kardeşim haksız değil. O asla .

"Geliyorlar," diyor Gavin ve midemde bir düğüm oluşuyor.

OLİVİA

I Uyandığımda sinirliyim, sadece daha önce olduğu gibi ellerim yatağa kelepçeli olduğu için değil, aynı zamanda gerçekten işlemem gerektiği ve bunu yapmamın hiçbir yolu olmadığı için

Altıma işeyeceğim. Sanırım Freddy'nin beni buraya bağlamasına ve halletmesi gereken işleri yapmam için beni bırakmasına şaşırmamalıyım, ama ona kızmaktan kendimi alamıyorum.

Ayak işlerini yaparken beni arabadaki bir köpek gibi burada bıraktı. Nerede olduğu ve ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikrim yok, ama sonra gözlerim yatağın ucunda daha önce fark etmediğim bir kağıt parçasına takılıyor. Ellerimle ulaşamıyorum ama bacağımı uzatırsam ayak parmaklarımın arasından yakalayabiliyorum ve sonunda yakaladığımda homurdanıyorum.

"Olivia, umarım iyi uyumuştundur. Kelepçeler için üzgünüm ama kaçmana izin veremeyeceğimi sen de benim kadar iyi biliyorsun. Yakında evde ol."

Gözlerimi deviriyorum ve notu buruşturup kabinin diğer tarafına fırlatabildiğim kadar uzağa fırlatıyorum. "Kelepçeler için özür dilerim," diye alaycı bir tonda tekrarlıyorum. "Ne hıyar ama. Kelepçeler için üzgün değil. Sadece eve döndüğünde bu konuda sinirleneceğim için üzgün."

Kıyafetlerimi bulmak için elimden geldiğince yuvarlanıyorum ve birden neden çıplak olduğumu hatırlıyorum ve yüzüm alev alev yanıyor. Üzerime çökmüştü, bana çığlık attırmıştı. Boğazım aniden düğümlendi. Bana hissettirdiklerini sevdiğim için kendimden nefret ediyorum. Nazik bir adam olmadığı halde onu bacaklarımın arasında istememin ne kadar berbat bir şey olduğunu biliyorum,

ama kendime engel olamıyorum. Onda tehlikeli ve karanlık bir şeyler var ve ben buna bayılıyorum.

Yine de bileğimdeki kelepçeyi gördüğümde, cildime sürtünmemesi için bandajın üzerine dikkatlice yerleştirme şeklini gördüğümde, içimden yükselen çığlığa engel olamıyorum. İçimi parçalıyor ve başımı ellerimin arasına alıp battaniyeyi itiyorum ve sesi bastırmak için ısıriyorum.

Kimsenin ne kadar üzgün olduğumu bilmesini istemiyorum. Bana yardım etmek isteyecek kişilerden uzakta olduğumuzun farkındayım ama yine Freddy'nin ortaya çıkıp burada neler döndüğünü merak etmesi riskini almak istemiyorum.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına sızıyor ve hıçkırarak yanaklarımdan aşağı yuvarlanmalarına izin veriyorum. Bileğim acımıyor bile ve en kötüsü de bu olabilir. Bana çok iyi baktı, kelepçenin cildime sürtünmemesi için elinden gelen her şeyi yaptı ve bunun için ondan nefret ediyorum.

Eğer incinmeme izin verseydi, ondan gerçekten nefret etmek daha kolay olurdu. Cildimin tekrar acımasına izin verseydi, ama bileğimi korumak için zaman ayırdığı ve çaba gösterdiği gerçeği beni yakıyor, bu bilgi derime giren bir solucan gibi vücuduma işliyor ve bundan kurtulamıyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Onun sikini emmek aptalcaydı, beni becermesine izin vermek daha da deliceydi ve şimdi onu beynimden ve tenimden çıkarmak için bir şeyler yapmalıyım. Yuvarlanarak yatağın komodine uzandım. Mutlaka orada bir çeşit silahı vardır, değil mi?

Freddy gibi pek çok insanın nefret ettiği ve öldürmek istediği bir adamın her zaman elinin altında bir silah olmadan rahat hissedeceğini düşünemiyorum. Tek umudum, o geri dönmeden önce silahı ele geçirip saklayabilmek. Eğer onu atlatabilirim, gerçekten onu durdurabileceğimi düşünüyorum.

Bana tekrar zarar vermesini engelleyebilirim.

Parmaklarım uzanabildiği kadar uzanıyor ama vücudumu ne kadar açarsam açayım ya da ne kadar uzanmaya çalışırsam çalışayım yine de kısa kalıyor. Komodine dokunamıyorum ve kelepçemi tam da bu nedenle yatak başlığının ortasına bağladığından hiç şüphem yok.

Beni biraz daha yan tarafa bağlasaydı komodine dokunabilirdim. Çok ihtiyacım olan silahı bulabilirdim.

"Siktir!" Kelimeyi haykırıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve içimden çıkmasına izin veriyorum. Bunu yapmak gerçekten iyi hissettiriyor, bu yüzden tekrar yapıyorum. "Lanet olsun, Freddy! Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum!"

Şimdi daha sert hıçkırıyorum, gözlerimden damlayan yaşların acısıyla tüm vücudum ağrıyor ve ağlamayı durduramıyorum. Ne kadar üzgün olduğumu duymak için burada olmaması ya da olsa bile muhtemelen umursamayacak olması önemli değil. Şu anda benim için önemli olan tek şey bu acıyı dindirmek.

O kadar üzgünüm ve o kadar çok çığlık atıyorum ki kulübenin ön kapısının açıldığını hiç duymuyorum. Freddy'nin yerde dikkatlice yürüdüğünü duymuyorum ve gözlerimi açıp tekrar çığlık atmak için nefesimi içime çekene kadar tam tepemde durup bana baktığını kesinlikle fark etmiyorum.

"Lanet olsun!" Sözcükleri ağzında geveliyorum ve ikimizin arasına olabildiğince çok mesafe koymak isteyerek yuvarlanıyorum. Kelepçem yatağa takılıyor ve beni geri çekiyor ama yine de boştaki elimle gözlerimi kapatıyorum. Çığlıklarımı duymuş olmalıydı. Ne kadar üzgün olduğumu ve ondan nefret ettiğimi biliyor olmalıydı.

Ama o zaman neden bana bakıyor ve tek kelime etmiyor?

"İşin bitti mi?" Sesi tahmin ettiğimden daha sakın, neredeyse sıkılmış gibi geliyor ve yüzgeçlerimin arasından ona bakıyorum. "Böyle çığlık atarak. Bitirdin mi?"

"Evet." Yuvarlanıyorum ve kendimi oturmaya zorluyorum, her ne kadar bu bedenimi onunkine yaklaştırsa da ve şu anda ona o kadar yakın olmak istemesem de. Uzanıp bana dokunabilmesini istemiyorum. Ya da belki de ona uzanabileceğimden korkuyorum.

Büyük konuşabilirim ama ondan gerçekten nefret etmediğimi biliyorum. Beni burada bırakmasını istemiyorum. Onu bacaklarımın arasında ve beni korurken istiyorum. Freddy'yi istiyorum, onunla tanıştığımdan beri istediğim gibi ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

"Seni serbest bırakacaktım, böylece gün hakkında konuşabilirdik ama sadece böyle çığlık atmaya devam etmeyeceksen. Gerekirse seni bayıltmak için verebileceğim bir şey var."

Ciddi olup olmadığını anlamaya çalışarak ona bakıyorum, sonra muhtemelen ciddi olduğuna karar veriyorum. Maggie'den Marleno erkeklerinin istediklerini elde etmek için neler yapabileceklerine dair yeterince hikâye dinlemiştim, beni bayıltacağını söylediğinde ona inandım. Ayrıca, Gavin'in karısını kaçırdığında bunu yaptığını söylediğinden de eminim.

Onu kaçırdı.

Görünüşe göre, bu adamlarla bir tema ve yüzümde hissettiğim kaş çatmaya engel olamıyorum. "İşim bitti," diye söz veriyorum ona, birden ne kadar kötü işlemem gerektiğini hatırlıyorum. "Lütfen. Şu lanet yataktan kalkmama izin ver de işeyebileyim."

"Tamamdır." Benimle birlikte yatağa giriyor, kelepçemi çözmeden önce bana sarıldığından emin oluyor. Vücudunun üzerimdeki hafif baskısı beni ürpertiyor ve ona bakmak zorunda kalmamak için yüzümü diğer yöne çeviriyorum.

Yine de onu kokluyorum. Koyu misk ve baharat gibi ne kadar harika koktuğunu kokluyorum ve başımı göğsüne yaslayıp onu gerçekten içime çekmek istememe engel olamıyorum. Korkunç ve şeytani olabilir ama beni güvende hissettiriyor ve bu kendimi aptal yerine koymadan nasıl başa çıkacağımı öğrenmem gereken bir şey.

"Git işe," diyor bana, "yalnız başına, eğer bir arkadaş ve banyoda hızlı bir sevişme istemiyorsan. Aksi takdirde, işin bittiğinde dışarı gel ve sana ne öğrendiğimi anlatayım."

Yatağın diğer tarafından kayıyorum, ellerimi şiltenin üzerine koyuyorum ve kalbimin gibi göğsümde çarpmasını engellemek için aramızda tutuyorum. Banyoda hızlı bir sevişmeye hayır demezdim çünkü bunun beni sakinleştireceğine eminim ama şu anda yapmam gereken en son şey kendimi aptal durumuna düşürmek.

"Tek iyiyim," diyebildim.

"Sen kaybedersin." Ayağa kalkıyor ve gözlerim sikine kayıyor. Kot pantolonunun ön tarafına o kadar sert bastırıyor ki kumaşı yırtmamasına şaşırıyorum. Kendini ayarlarken gözlerini bana kilitliyor, sonra dönüp mutfığa doğru yürüyor.

Bir an için tek yapabildiğim ona bakmak, kalbim küt atıyor. Daha birkaç dakika önce buradan çıkmayı ne kadar çok istediğimi ve kaçmak için neler yapabileceğimi büyük bir oyun gibi anlatıyordum ama şimdi o geri döndüğüne ve ona bakabildiğime göre, gerçekten çıkmak istemediğimi biliyorum.

Berbat bir durum, biliyorum ama olan oldu.

Freddy Marleno'yu istiyorum.

Onu alabileceğime eminim.

Ama aynı zamanda ona sahip olmanın berbat bir fikir olacağından da oldukça eminim.

F R E D Y

J Olivia ile aynı ortamda bulunmak bile onun nerede olduğunu farkında olmamı sağlıyor. Onu o kadar çok istiyorum ki özlemin içimi parçaladığını hissedebiliyorum ve onu sıkıştırıp istediğimi almamak neredeyse imkansız ama şu anda ellerimi kendime saklamak için elimden geleni yapıyorum.

Beni istediğini biliyorum. Yanıma geleceğini biliyorum.

Ayrıca onu düz yürüyemeyecek hale gelene kadar becermek istesem de, yapmam gereken son şeyin benden korkmasını sağlamak olduğunu da biliyorum. O zaten korkmuş durumda, insanların yanında biraz tedirgin ve ben onun bana güvenmesini istiyorum.

Bu daha önce yaşadığım her şeyden farklı. Bu son olmasını istediğim bir şey ve ondan istediğimi elde etmek için ağırdan almaya hazırım. Garip ve tuhaf hissettiriyor ama aynı zamanda doğru hissettiriyor.

Gavin ve Sean'la ona karşı hissettiklerim hakkında konuşmak istedim ama bu sabah işler düşündüğüm gibi gitmedi. Yine de cebimde, en kısa zamanda yüzüğünü takmaya niyetli olduğum kocaman bir elmas yüzük var ve gelinlik giyip koridorda bana doğru yürürken nasıl görüldüğünü görmek için sabırsızlanıyorum.

Banyodan çıktığında tamamen giyinikti ve daha önce yemek yediğimiz masaya oturdu. Ona bir bardak su veriyorum ve içerken boğazını izleyerek ona katılıyorum. Hakkında her şey

Büyüleyici ve bütün gün ona bakmak ve dokunmak istiyorum.

Ancak bu daha sonraya kalacak çünkü ilgilenmemiz gereken ciddi bir işimiz var.

"Tamam." Bardağını boşaltıyor ve yumuşak bir gümbürtüyle masaya bırakıyor. "Bana söylemek istediğin bir şey var ve bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Her şey ayarlandı. Kasabadan Petra ile çalışan birini bulduk ve bize kullandığı bağlantının adını verdi. Bu adamı bulduğumuzda Petra'ya yaklaşılabilecek, onu izleyebilecek ve onunla neye bulaştığımızı gerçekten bildiğimizden emin olabileceğiz."

"Sonra ne olacak?" Gergin. Bunu sesinde duyabiliyorum ve parmağını uzatıp boş bardağın üzerinde hafifçe gezdirişinde görebiliyorum. Olivia bundan sonra ne söyleyeceğini umursamıyormuş gibi görünmek için elinden geleni yapsa da, yüzündeki endişeyi görüyorum ve neredeyse onun için üzüleceğim.

Neredeyse.

Onun için gerçekten kötü hissetseydim, bu işten ve benden uzaklaşmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapardım, ama bu asla olamaz. Ona kendim için sahip olmalıyım ve parmağına bir yüzük takıp onunla evleneceğim gerçeği tüm bunlara değecek, bundan eminim.

"Sonra da düzenlemelere geçiyoruz. Asıl planımız düğünü bu hafta sonu yapmaktı ama görünen o ki Petra'nın burada ilk başta düşündüğümüzden daha büyük bir destek sistemi var. Ölümü davet etmemek için her şeyi hallettiğimizden emin olmak istiyoruz. Bonanno ve Accardi'nin adamları da yardım etmek için bize katılacak elbette ve bu da demek oluyor ki, harekete geçtiğimizde bu işi oldukça hızlı bir şekilde halledebiliriz."

"Düğüne kadar beni burada mı tutacaksın?" Sesi gergin geliyor. "Ve sonra beni gerçekten seninle evlendirecek misin? Bunu yapamayacağını biliyorsun, değil mi?"

"Sadece seni değil, ailemi de korumak için ne gerekiyorsa yapabileceğimi biliyorum," diyorum ona. Bunu daha önce de konuşmuştuk ve benimle evlenmek istemediğine dair acıklı hikyesini dinlemekle ilgilenmiyorum. Saçmalık. Hepimiz yapmak istemediğimiz şeyleri yapmak zorundayız ve ben tek bir hareketle hem onu hem de ailemi koruyabilecek eşsiz bir konumdayım.

Sade bir düğün.

"Beni korumana gerek yok," diye söze başlıyor ama bunu ondan duymak hiç de ilgimi çekmiyor ve ayağa kalkıp elimi masaya öyle bir vuruyorum ki boş bardağı sallanıyor ve düşmemesi için tutuyor.

"Bu kararı sen veremezsin! Ne yani Olivia, bunun benim için, kardeşlerim için bir oyun olduğunu mu sanıyorsun? Kendimi daha iyi hissedebilmek için seni burada tutacağımı mı sanıyorsun? Hayır hayatım, seni burada tutuyorum ki değer verdiğim insanları güvende tutabileyim. Sen de o insanlardan biri olacak kadar şanslısın!"

Sinirlenme sırası onda ve bana bakabilmek için ayağa kalkıyor. Benden çok daha kısa boylu olması ya da kızgın göründüğünde endişelenmemem, sadece tahrik olmam onun için önemli değil gibi görünüyor. Gözleri parlıyor, dans ediyor ve benimle konuşurken dişlerini sıkıyor.

"Daha önce hiç kimsenin benim adıma karar vermesine izin vermedim ve şimdi de vermeyeceğimden eminim. Senin ve kardeşlerinin ne istediği umurumda değil Freddy, beni bırakmanı istiyorum!"

"Peki ya en iyi arkadaşın?" Bu benim asım ve bunu biliyorum. "Peki ya Maggie ne istiyor? Senin güvende olmanı istiyor Olivia, yoksa sana bıraktığı kk mesajı unuttun mu?"

"Zorlanmadığı sürece bunu asla söylemez! Onu tanıyorum! Sean ona ne yaptı bilmiyorum ama seninle burada kalmaya razı olmam için beni kandırmak amacıyla ona bunu sylettiğinden eminim. Maggie'nin böyle bir şey söylemesine imkan yok."

Artık çok kızgınım. Kardeşlerimi sağda solda otobüsün altına atıyor ve bu artık eskisinden de fazla olmaya başladı. Ona hırlayarak telefonumu çekiyor.

cebimden çıkardım ve parmağımı ekrana bastırarak Maggie'nin numarasını buldum. Bakabilmesi için çevirdiğimde gözleri büyüyor ve telefona uzanıyor ama ben geri çekiyorum.

"En iyi arkadaşınla konuşmak istiyorsan bunu tam burada, seni izleyebileceğim bir yerde yapmalısın."

"Tamam, *baba*," diyor.

"Baba," diye düzeltiyorum. "Eğer bana isim takacaksan Ben seni arkadan becerirken *baba*."

Ne kadar tahrik olduğunu anlayabiliyorum. Benden nefret ettiği ve onu bırakmamı istediği konusunda büyük bir oyun oynuyor ama yanaklarının kızardığını ve bana baktığında göz bebeklerinin biraz büyüdüğünü görüyorum. Bunu bana asla itiraf etmez ama tahrik olmuş durumda ve bunu en az benim kadar çok istiyor.

Telefonu masanın üzerine bırakıp yeşil arama düğmesine basıyorum ve ardından hoparlör düğmesine basıyorum. Zil sesi odayı dolduruyor ve Olivia'nın endişeyle dudaklarını yalamasını izliyorum. En iyi arkadaşına ne söyleyeceğini izlemek için tam burada olmalıyım, ama Maggie'nin bunu nasıl ele alacağını gerçekten merak ediyorum.

Sean karısının Olivia'nın benimle evlenme konusunda iki kez düşünmesine neden olacak bir şey söylemeyeceğine dair bana söz verdi, ama yine de biraz endişeliyim. Onun karısını çok iyi tanıması önemli değil, tanımıyorum ve onun planımızı tehlikeye atacak bir şey yapmasını istemiyorum.

Zil sesi aniden kesilir ve Maggie'nin sesi odayı doldurur. "Hel- lo? Freddy?"

"Maggie!" Olivia telefonun üzerine eğilmiş, arkadaşının adını söylemek canını acıtıyormuş gibi boğuk bir şekilde söylüyor. "Maggie! Ben Olivia!"

"Olivia!" Maggie'nin sesindeki rahatlamayı duyuyorum ve iki arkadaşı ayrı tuttuğum için neredeyse kendimi kötü hissediyorum.

Neredeyse. Ne olursa olsun bu planın işlemesi için her şeyi yaparım. Olivia'yı bir ay boyunca burada tek başına kilitlemek anlamına gelse bile. Umurumda değil. Planlarımız başarısız olmaz ve kardeşlerimi hayal kırıklığına uğratamam.

"Olivia, iyi misin? Yaralandın mı? Freddy sana karşı nazik mi?"

Olivia duraksıyor ve aklından ne hemen anladığımdan eminim. Ona yaşattığım akıllara durgunluk veren orgazmı düşünüyor. Onu yatağa nasıl bağladığımı düşünüyor. Ben ona kızmadan ve konuşmayı kesmeden tüm bunları arkadaşına nasıl açıklayabileceğini düşünüyor.

"Öyle," diyor sonunda yavaşça ve Maggie'nin sertçe nefes verdiğini duyuyorum.

"Dinle, bunun korkutucu olduğunu ve şu anda kaçmak istediğini biliyorum. Yaptığın şey bu, o yüzden itiraz etme. Ama bunun senin için gerçekten en iyi seçenek olduğunu görmelisin. Seni tek parça halinde tutmak istiyoruz Olivia ve eğer kaçarsan hiçbir koruman olmayacak."

Olivia masanın üzerine eğilmiş, tek bir damla gözyaşının masanın yüzeyine sıçrayışını izliyorum. Gözlerini silmek için hareket etmiyor. Onun yerine titreyerek nefes alıyor. "Onunla evlenmemi istiyorlar."

"Biliyorum Olivia. Sean'la bu konuyu konuştum. Kulağa korkutucu geldiğini biliyorum ama senin için en iyi seçeneğin bu olduğunu düşünüyorum."

"Ciddi olamazsın." Olivia'nın sesinde bir hayal kırıklığı notası var. "Bu sefer onların tarafında olamazsın Maggie. Beni bilirsin! Hiç evlenmek istediğimi sanmıyorum." Bana baktı. "Ben de onu tanımıyorum."

Maggie iç geçirir. "Önemli değil. Ben biliyorum Olivia ve sen de bana güvenmelisin. Freddy seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktır. Bana inanmalısın, Olivia. Yaşamak mı istiyorsun? O zaman Freddy ile evlen. Gerçekten sevebileceğin bir hayat için bir şansın olsun istiyor musun? Evlen onunla. Onu tanı. Ona bir şans ver, tamam mı? Kulağa korkutucu geldiğini biliyorum ve öyle, ama ben de Sean'la benzer bir şey yaşadım ve ikimizin sahip olduğu şeyden dünyada vazgeçmezdim. Güven bana Olivia. Bu doğru hamle."

Olivia cevap vermiyor. Onun yerine, sanki ağladığını anlamamı engelleyecekmiş gibi gözyaşlarını öfkeyle silip yüzüne fırlatmasını izliyorum. Ne kadar üzgün olduğu belli ama bunu benden saklamaya çalışmaktan vazgeçmesi gerekiyor.

Biliyorum. Elimden gelse düzeltirim ama onunla evlenip hayatını kurtarmaktan başka yapabileceğim bir şey yok.

"Olivia?" Maggie'nin sesi drste endieli geliyor.

"Ben buradayım." Olivia'nın sesi kızgın ve keskin. " ben kapatmadım."

"Seni seviyorum Olivia. Bunu yapmak zorundasın. Bunun dnyanın sonu olmadığını grmeye alı, tamam mı? Korkutucu olduğunu biliyorum ama yapılacak en doğru Şey bu. Senin iin en iyisi bu." Duraksıyor. "Freddy ile konuabilir miyim?"

"Ben buradayım." Sesimi duyunca Olivia baını kaldırdı ve bana baktı. Sanki bir an iin burada olduğumu unutmu gibiydi. "Neye ihtiyacın var Maggie?"

"Sadece onu sev, tamam mı? En iyi arkadaıma iyi bak." Maggie ağlıyor ve birinin onunla konutuğunu duyuyorum. Sean'la birlikte ve o ona bakacak. "Bunu yapabilir misin?"

Olivia'ya bakıyorum. Bunu yapabileceğimi biliyorum. Onunla tanıtığım andan itibaren onunla ilgilenmek ve onu sevmek istedim ama o bana diiyle tırnağıyla karı koydu. Şimdi Maggie ile konutuğuna gre sakinleebilir. Buna bir Şans verebilir.

"Yapacağım," diye sz veriyorum Maggie'ye, sonra da aramayı sonlandırmak iin kırmızı dğmeye basıyorum.

OLİVİA

A Freddy telefonu Maggie'nin yüzüne kapattığında içimi bir hüznün dalgası kapladı. Aramanın sonsuza dek sürmeyeceğini ve eninde sonunda arkadaşşıma veda etmek zorunda kalacağımı biliyordum ama

henüz olmasını istemedim. Onu burada yanımda istiyorum. Bana sarılacak ve beni rahatlatacak birine ihtiyacım var ve o bunu yapmakta her zaman çok iyiydi. Maggie her zaman benim için en iyi olanı yapmıştır ve şu anda da farklı olduğunu düşünmem için hiçbir neden yok.

Aynı zamanda Freddy'ye güvenmemi istiyor.

Daha da ötesi, onunla evlenmemi istiyor. En iyi arkadaşşıma her konuda güvendiğimi biliyorum ama bu biraz abartılı görünüyor. Ona güvenmem büyük bir inanç sıçraması gibi görünüyor ve sonunda onun yüzüne bakmadan önce sertçe yutkunuyorum.

Bana gerçekten değer veriyormuş gibi, hayatında daha güzel ya da önemli bir şey görmemiş gibi bakıyor ve bu beni sinirlendiriyor. Beni bu kadar az tanıyorken, beni gerçekten böyle istemesine imkân yok.

"Ona inanıyor musun?" İçimde dönüp duran yüzlerce soru olmasına rağmen sessizliği bozan o oluyor. Bu adama sormak istediğim o kadar çok şey var ki ama hiçbirini gerçek kelimelere dönüştüremiyorum. "Olivia, sana bana güvenmenin ve benimle evlenmenin elindeki en iyi seçenek olduğunu söylediğinde ona inanıyor musun?"

"Sanki tek seçeneğim buymuş gibi konuştu." Sandalyeme gömülüyorum, yanımda beni destekleyecek bir şey olduğu için minnettarım. Bacaklarım güçsüz hissediyor ve onunla bu konuşmayı yapmamız gerektiğini biliyorum ama şu anda yapmak istemiyorum. "En iyi arkadaşın sana istemediğin bir şeyi yapman gerektiğini söylese ona güvenir miydin?"

"Eğer kendimi kurtarmak anlamına geliyorsa, evet. Daha önce istemediğim halde Sean ya da Gavin'e güvenmek zorunda kalmadığımı mı sanıyorsun? Başka birine güvenmek zor olsa da beni kurtarmaları için onlara güvenmek zorunda kalmadığımı mı sanıyorsun? Birine güvenmek zorunda kalan tek kişinin sen olmadığını kafana sokmalısın hayatım."

Başımı sallıyorum. Ne dediğini duyuyorum ama çok basitmiş gibi gösteriyor ve öyle değil. "Ama sen kardeşlerini tanıyorsun. Ben seni tanımıyorum."

"Bunun için bolca vaktin olacak." Sesinde biraz gerginlik var ve sadece inleyip sızlanacaksam konuşmaya devam etmekle pek ilgilenmediğini hissediyorum. "Al."

Cebinden bir şey çıkarırken başımı kaldırıp bakıyorum. Küçük yeşil kadife bir kutu ve elinde gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi olurken aynı zamanda midem de bulanıyor.

"Bu ... mı?"

"Nişan yüzüğün. onu. Bu gece dışarı çıkıyoruz."

Başımı kaldırdım ve ona baktım. Onu doğru duymadığıma eminim. Beni burada, kulübede kilitli tutmaya bu kadar özen gösterirken, beni öylece şehir dışına çıkarmasına imkân yok. "Neden? Neden beni bir yere götürmek istiyorsun?"

"Sana hava atmak için tabii ki. Şehirdeki en muhteşem kadınla evleniyorum ve bacaklarını kafana dolamama izin vermeyeceksen, o zaman sana hava atmak istiyorum."

Yüzüm kızarıyor ve parmaklarının arasındaki kutuya uzanmamak için kendimi zor tutuyorum ama ne yaptığımı anlayamadan kutu elime geliyor ve açıyorum.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum, yüzüğe bakarak. "Şaka yapıyor olmalısın. Böyle bir şey ne kadara mal olur?"

"Önemli değil. Tak şunu Olivia. Parmağında görmek istiyorum. Bu akşam mutlu nişanlı rolünü oynamalısın, anlıyor musun? Eğer Petra gerçekten nişanlı olmadığımızı düşünmek için herhangi bir nedene sahip olursa, zaman kaçmaya çalışacaktır ve bunun olmasına izin veremem."

İşte bütün mesele bu. Bunun Petra ve adamları için bir şov olduğunu bilmeliydim ama vücuduma yayılan hayal kırıklığına engel olamıyorum. Benden hoşlandığı için benimle vakit geçirmek isteyeceğini düşünmem aptalcaydı ama bir an için bunu düşünmüştüm.

Umutlanıp kendimi aptal gibi hissedecek kadar uzun bir süre.

Ona cevap vermek yerine yüzüğü kutudan çıkarıp parmağıma takıyorum ve bunu yaparken nefesimi tutuyorum. Elbette mükemmel bir şekilde uyuyor ve farklı bir şey beklememem gerektiğini fark ediyorum. Gerçekten de Freddy'nin yaptığı her şeyin büyülü olduğunu hissediyorum.

"Beğendin mi?"

Sorusu beni şaşırtıyor ve başımı sallıyorum.

"Güzel. O zaman giyin. Dolaplarda elbiseler var. Ben takım elbise giyeceğim. Öğleden sonra bir oyun izleyeceğiz ve sonra akşam yemeği için rezervasyon yaptırdım." Ayağa kalkıyor ve cebinden başka bir şey çıkarıyor. O da elmaslarla parıldıyor ve ben bakmaya fırsat bulamadan bileğime takıyor.

"Çok güzel," diyorum ona, bileğimi kaldırıp çevirerek.

"Benimkine bağlı." Gömleğinin kolunu yukarı çekerek bana simsiyah bir bileklik gösteriyor. "Benden çok uzaklaşırsan seni şok edecek. Eğer seni bulamazsam, seni şok edebilirim. Eğer benden kaçarsan-"

"Beni şok edecek,."

"Seni dizlerinin üzerine çöktüreceğim, acı çok kötü olacak. Sadece bana tekrar yakın olmak şoku durduracak, bu yüzden bütün gece yanımda kalsan iyi olur, Olivia. Unutma, biz nişanlıyız ve sen

ayın üzerinde. Bana yakın dur, yüzünde gülümseme olsun ve bence ikimiz harika vakit geçireceğiz."

Aniden ayağa kalkıyor ve dolaba doğru yürüyor, kapıyı açıp bir anlığına içeri giriyor. Döndüğünde koluna bir takım elbise geçirmişti ve midemin hissediyordum.

Adam ciddi.

"Bugün, sevgilim. Kutlayacak çok şeyimiz var. Düğünümüz önümüzdeki hafta ve yüzündeki o korkunç ifadeyi silebilirsen çok memnun olurum."

Ayağa kalkıyorum, bacaklarım biraz titriyor ve cesaret edebildiğim kadar etraftan dolaşarak dolaba gidiyorum. Şoka girmeden ikimizin arasına ne kadar mesafe koyabilirim? Ondan ne kadar uzaklaşabileceğimi bilmek istiyorum ama açıkçası bunu denemekten korkuyorum. Zorlamak ve kendimi yerde acı içinde ağlarken bulmak istemiyorum.

Bu düşüncüyü aklımdan kovarak dolaba giriyorum. Çok büyük, kendi dairemdeki yatak odamın büyüklüğünde, bir duvarda erkek kıyafetleri, diğerinde kadın kıyafetleri var. Neye baktığımı kolayca görebilmem için bol parlak aydınlatma var. Elbiselerin yanı sıra kot pantolonlar, üstler ve hatta ayakkabılar da var. Dolabın sonundaki duvarda bir ayna asılı ve kocaman bir makyaj kutusu bile görüyorum.

Başıma geleceklerden ölesiye korkmuyor olsaydım, burayı biraz kurcalamak isterdim ama bunun yerine bir elbise, bir çift ayakkabı ve bir kutu makyaj malzemesi alıp aceleyle banyo odasına gidiyorum. Freddy utanmadan giyinmek için yatağın yanında soyunuyor ve ben aceleyle kamarayı geçerken gözlerimi ondan ayırmak zorunda kalıyorum.

O kadar ateşli ki. Tüm kasları ve dövmeleleri, onunla ilgili her şey seks çılgınlıkları atıyor ve onu olması gerekenden daha fazla istememe neden oluyor. Aceleyle banyoya giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum, kapıya yaslanıyorum ve sanki bu beni korkunç bir karar vermekten alıkoyacakmış gibi nefes nefese kalıyorum.

Ama bu karar benim için çoktan verilmiş gibi hissediyorum. Onu istiyorum. İstememeliyim ve bunu düşünmenin bile tehlikeli olduğunu biliyorum-

ama değil.

OLİVİA

W Nihayet banyodan çıktığımda Freddy masanın yanında durmuş telefonundan bir şeylere bakıyordu. Bana baktı ve yüz ifadesini gördüm.

beni içeri aldığımda değişiyor. Bundan hoşlanmamam, beni gördüğünde çenesinin biraz düşmesinden zevk almamam gerektiğini biliyorum ama elimde değil.

Beni istemesini istiyorum, lanet olsun. Bu delilik, ama eğer ona kendisi için yapılmış gibi görünen bir takım elbiseyle bakmak zorunda kalacaksam, o zaman o da beni iyi görünürken görmeli.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, bu muhteşem siyah elbiseyi bir kayanın üzerine koysanız, birden magazin dergilerine layık olacağından eminim. Vücudumun her kıvrımına mükemmel bir şekilde oturuyor ve yürürken benimle birlikte sallanıyor. Kıyafete eklediğim yüksek topuklu ayakkabılar, herhangi bir squat ya da ameliyata gerek kalmadan popomu inanılmaz bir şekilde kaldırıyor.

Tüm saçlarımı ensemde topladım ve taktığım tek mücevher devasa nişan yüzüğüm. Normalde küpelerim olmadan kendimi çıplak hissederdim ama parmağımdaki bu taşla onlara ihtiyacım yok. Işığı yakalıyor ve tüm taksi boyunca gökkuşağı saçıyor ve itiraf etmeliyim ki buna bayılıyorum.

Bunu söylemek çok kötü hissettiriyor çünkü şu anda çılgık çılgığa koşmam gerektiğini biliyorum ama yüzüğün görünüşünü seviyorum. Görünüşümü seviyorum. Freddy'nin bana şehre gitme konusunda aniden fikrini değiştirmiş gibi bakmasını seviyorum.

"İnanılmaz görünüyorsun," diyor bana, telefonunu cebine atıp aramızdaki mesafeyi kapatarak. "Cidden, inanılmaz. Bu kadar şanslı olmak için ne yaptım ben?"

"Beni sen kaçırdın," diye hatırlatıyorum ona.

"Seni yavaş ve acılı bir ölümden kurtardım," diyerek elini uzatıp yanağımı hafifçe okşuyor. Parmaklarını üzerimde hissetmek iyi geliyor ve ne yaptığımı fark edip geri çekilmeden önce ona yaklaşmak için biraz öne eğiliyorum.

Sadece o çok çekici. Bunun ne kadar aptalca olduğunu bilsem de onu ilk gördüğüm andan beri onu istiyorum. Şimdi onunla birlikteyim, aslında Maggie'nin düğününde hayal ettiğim şekilde birlikteyim ama bu yanlış geliyor.

"Umarım açsındır," diyor elimi tutup kolunun üzerine koyarak. "Ve umarım tiyatrodaki iyi vakit geçirmeye hazırsındır."

"Hiç gitmedim," diye itiraf ediyorum, onunla birlikte kapıya doğru yürürken. "Hiçbir zaman bütçemde yer almadı."

Ön verandaya çıkıp kapıyı kilitleyene kadar cevap vermiyor. "Artık senin bütçende olmayan şey yok, anlıyor musun Olivia? Ne istersen -her ne olursa olsun- hepsi senin. Tek yapman gereken koymak."

"Özgürlüğüm." Kelimeler ben onları durduramadan dudaklarımdan dökülüyor ve Freddy gülüyor.

"Canım, sana bunu seninle ilgilenerek veriyorum. Seni dünyaya salmanın ve tek parça halinde geri dönmen için dua etmenin gerçekten en iyi fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Gülümsüyor ama sözlerinin altındaki akıntıyı duyabiliyorum. Elbette, Freddy şu anda kızmış gibi görünmüyor olabilir ama onu bu konuda zorlamaya devam edersem bundan hoşlanmayacağına dair çok iyi bir his var içimde.

"Bence şu anda çok tatmin edici olurdu," diyorum ona, ki bu doğru. Belki de haklıdır. Belki beni özgür bırakmak ve en iyisini ummak doğru bir seçim değil, ama şu anda tam olarak istediğim şeyin bu olduğu gerçeğine yardım edemem.

Ona cevap kıkırdıyor ve yanağıma hafifçe sokularak bacaklarımın arasını alevlendiriyor. Bu adamın yakınında olmanın bile kendimi alevler içinde kalacakmışım gibi hissetmeme yettiği gerçeğine engel olamıyorum. Kendime burada mutlu olamayacağımı ve mutlu olup olamayacağımı görmek için yeterince uzun süre kalmayacağımı söyleyip , ama belki de Freddy'ye daha fazla şans vermem gerekiyor.

Zaten bedenim de bunu yapmam için çılgık atıyor. Beynim bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin değil, ama bana şu anda olduğu gibi, beni burada yerde yiyebilecekmiş gibi baktığında, doğru düşünmem zor.

"Seni ne kadar istediğimi biliyor musun?" Parmaklarını çenemde gezdiriyor ve karnımın gerçekten gerildiğini hissediyorum. Nefes alışım hızlanıyor ve ikimizin arasına biraz mesafe koymaya çalışmam gerektiğini biliyorum ama geri adım atamıyorum. Olduğum yerde donup kaldım ya da ona doğru çekildim.

Bir şeyler.

"Henüz hiçbir fikrin yok Olivia, ama seni iyi hissettirecek tek erkek benim. Seni çılgıklar atarak dizlerinin üstüne çöktürebilecek ve hayatında hiç olmadığı kadar iyi hissetmeni sağlayacak kişi benim. Sadece bana güvenmelisin." Geri çekiliyor ve ben de ona yaklaşmak için eğildiğimi hissediyorum.

Sanki gitmesini istemiyor gibiyim. Delicesine tehlikeli olduğundan emin olsam da Freddy'ye olabildiğince yakın olmak istiyorum.

"Ama bu gece eğlenmeni istiyorum," diyor bana öyle bir sırtıyor ki, yemin ederim neredeyse iç çamaşırlarımı yakacak. "Burası oyun evi sevgilim, ikimiz için şehirde bir gece. Bana istediğin soruyu sorabilirsin ve sana söz veriyorum cevaplayacağım."

Dönüyor ve beni kapıya doğru götürmeye başlıyor, ama ciddi olup olmadığından emin olmak için geri çekiliyorum.

"Sorusu olan var mı? Yasak olan bir şey yok mu?"

Dönüp bana bakıyor, yüzü birdenbire onu hiç görmediğim kadar ciddileşiyor. "Tüm sorularına dürüstçe cevap vereceğim Olivia. Seni bırakmamı isteyemezsin ve bırakacağımı düşünemezsin ama bana her şeyi sorabilirsin ve ben de seninle konuşurum. Senden istediğim tek şey, senin de bana aynısını teklif etmen."

Ona karşı bu kadar açık ve dürüst olmayı gerçekten kaldırabilir miyim? Yapabileceğimden emin değilim ama ağzımı açıp ona aptalca bir şey söyleyemeden başımı sallıyorum. "Sorularına cevap vereceğim," diyorum ona.

Neden? Hiç bilmiyorum. Tek bildiğim, onu biraz daha yakından tanıma fırsatı bulduğum için aniden heyecanlandığım. Freddy benim için bir muamma. Onu istiyorum, onunla birlikte olmak ve onu üzerimde ve hissetmek istiyorum, ama bu onu tanıdığım anlamına gelmiyor.

Belki birbirimizi biraz daha iyi tanıyabiliriz. Belki o zaman tek başıma iyi olabileceğimi görür ve gitmeme izin verir.

Ya da belki onunla birlikte olmanın düşündüğüm kadar kötü olmadığını göreceğim.

Her şey .

Sadece dürüst olmalı ve onun da öyle olması için dua etmeliyim. Değil mi?

Şehir merkezine giderken ikimiz de sessiziz. Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yok ve virajları takip etmeye çalışsam da, hayatım buna bağlı olsa bile kendi başıma geri dönüş yolunu bulamayacağıma dair oldukça iyi bir his var . Freddy aramızdaki sessizliği fark ediyor ve uzanıp radyoyu açıyor.

Klasik müzik hemen arabayı dolduruyor ve ben şaşırarak kaşlarımı çatıyorum. "Klasik mi?" Kendimi durduramadan soruyorum.

"Beklediğin gibi değil mi?" Başımı salladığımda kıkırdıyor. "Her zaman değil, ama bu gece uygun görünüyordu."

Avuçlarım terliyor ama onları elbiseme silme isteğime direniyorum. "Bir oyuna gideceğimiz için mi?"

"İyi bir ilk buluşma müziği gibi görünüyor, ama istersen başka bir şeyle değiştirebilirsin. Rahat olmanı istiyorum Olivia. Rahat olmanı istiyorum Olivia.

Siz ne kadar rahat olursanız ve bu ne kadar doğal görünürse Petra'nın onu satın alma olasılığı da o kadar artar."

Ah, doğru ya. Bir an için Petra'yı unutmuştum. Tüm bunların onu rahat ettirmek ve saklandığı yerden çıkarmak için bir oyun olduğunu unutmuştum. Freddy'nin benden gerçekten hoşlanmadığını ya da beni tanımak istemediğini, benim sadece onun yapması gereken bir iş olduğumu unutmuştum.

Neredeyse radyoyu değiştirmek için öne doğru eğilecektim ama bunun yerine kollarımı göğsümde kavuşturup arkama yaslandım ve müziğin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Bunların hiçbirisi gerçek değil, her ne kadar bir yanımda öyle olmasını istese de.

Ne derse desin, beni gerçekten önemsemiyor. Kendime bir işten başka bir şey olmadığımı hatırlatmak zorundayım.

F R E D Y

O Livia görünüyor. Bunu yapacağını biliyordum, böyle bir etkinlikte kolumda olması gereken doğru kadının o olduğunu biliyordum. Onun düşmesinin sadece şans eseri olması önemli değil.

Kollarıma ve yatağıma giriyor. Tüm bunların Petra'yı saklandığı yerden çıkarmak için bir tuzak olması önemli değil.

Önemli olan kolumu beline dolamış olmam, onu kendime yakın tutmak için aşağıya doğru sarkıtmış olmam. Sadece bileziğinin onu şok etmesinden endişe etmiyorum, gerçi bunun epey bir olay yaratacağından eminim. Dürüst olmak gerekirse onun arkadaşlığından keyif alıyorum ve fırsatım olsa bütün gece durup ona bakabilirim.

Salvatore Bonanno'nun az önce söylediği bir şeye gülüyor. Üç Bonanno kardeş şehre düşündüklerinden çok daha erken varmış ve bir şekilde bu geceki oyuna bilet almayı başarmışlardır. Adam üzerinde öyle uzun ve iri duruyor ki, kız korunmaya ihtiyacı olan küçük bir oyuncak bebek gibi görünüyor.

Bunu yapacak kişi benim. Onu güvende tutabilecek ve başına bir şey gelmemesini sağlayabilecek kişi benim ve bunun için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

"İyi birine benziyor," diyor Marcelo bana, Olivia'ya bakarak. "Aile geleneği olan onu kaçırma ve yıpratarak sonunda sana aşık olmasını sağlama yoluna mı gittin?"

Başımı sallarken gülmekten kendimi alamıyorum. "Yardım için bana geldi ve kendini benim yatağımda bulacağını bilmiyordu."

"İyi işti." Marcelo bana sırttıktan sonra saatine bakıyor. "Salvatore, gitme vaktimiz geldi." Bana baktı ve omuz silkti. "Bu akşam kardeşlerin ve Zach'le buluşup düğünün detaylarını belirleyeceğiz. Binayı korumak ve Petra'ya göz kulak olmak için kullanabileceğimiz pek çok nokta olduğundan emin olmalıyız. Geceniz iyi geçsin."

Olivia üç kardeşe gülümsüyor ve sonra bana doğru geri adım atıyor. Onlar çıkarken hâlâ gülümsüyordu ama Johnny sonunda dönüp Salvatore ve Marcelo'yu takip ettiğinde küçük bir iç geçirdi ve gülümsemesi kayboldu. "Lütfen bana şimdi yemeğe gideceğimizi söyle. Açlıktan ölüyorum ve bir saniye daha arkadaşça davranmak zorunda kalsaydım bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Acıktın mı?" Onu binanın dışına çıkarırken yanıma çekiyorum. Dışarısı serin ve titriyor, ısınmak için bedenime yaslanıyor.

"Hiçbir fikrin yok." Tereddüt

ediyor. "Bana aklında ne olduğunu

söyle."

"Bana bir soru mu soruyorsun?" Başımı salladığımda iç geçirdi. "Tamam. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama bu güzeldi. Sadece ikimiz. Bonanno'lar iyi ama birkaç dakikalığına sanki sadece ikimiz çıkıyormuşuz gibi hissettim. Sonra düğünden ve düğünü nasıl güvende tutacağımızdan bahsetmek istediler ve ben... aptalca ama bir anda kendimi bir iş yapıyormuş gibi hissettim."

"İş mi?" Restorana sadece iki blok yürümemiz gerekiyor ve onu içeri sokabilmek için acele ediyorum. Eğer oturduğumuzda hâlâ üşüyorsa, bize küçük bir ısıtıcı getirmelerini isteyeceğim. İsteyeceğim son şey Olivia'nın bu gecenin tadını tam olarak çıkaramaması.

"Evet, sanki istemek yerine bunu yapmak zorundaymışsın gibi." Restorandan içeri adımını atıyor ve ben de kapıyı kapatıyorum. "Bu mantıklı mı?"

Özel bir arka odaya oturana kadar ona cevap vermiyorum. Garsonumuz geliyor, her birimize birer kadeh şarap dolduruyor, sonra aynı kapıdan çıkıyor ve bizi birlikte içeri kapatıyor. Burada menüler yok-

Çünkü şef o kadar yetenekli ki kimse ona ne yapacağını söylemeye cesaret edemiyor.

Ne yapmak istiyorsa onu yapıyor ve her zaman tattığım en iyi şey oluyor.

"Mantıklı," diyorum sonunda, şarabından bir yudum alırken onu .
"Ama bu sadece bir iş değil. Bunu sana daha kaç kere söylemem gerekiyor Olivia? Seni ne kadar çok istediğimi defalarca söyledim, duymadın mı?"

"Seni duydum, ama-"

"Ama sen bana inanmıyorsun. Benim bir yalancı olduğumu düşünüyorsun."

"Ne? Hayır. Bana yalan söylediğini düşünmüyorum Freddy, ama bu hiç mantıklı değil. Neden ben? İstedğin herkese sahip olabilecekken neden sen? Aklımı ne kadar zorlayayım anlamıyorum. Ve neden tüm bunları neredeyse kabullenmiş gibiyim? Şu anda seninle savaşıyor ve kaçıyor olmalıydım, ama yapmıyorum! Neyim var benim böyle?"

İşte bu kadar. Olivia'nın nasıl hissettiğinin kalbine inmek istedim ve görünüşe göre sonunda açılmaya ve bana gerçekte kim olduğunu göstermeye istekli. "Seni neden istediğimi bilmek ister misin?" Gözlerinin içine bakabilmek için eğilip şarap kadehimi iterek soruyorum. "Beni sana çeken şeyin ne olduğunu bilmek ister misin?"

Başını sallıyor, dişleri alt dudağına sertçe batıyor. "İstiyorum."

"Çünkü senin yanımdayken aklımı kaybediyorum. Benim olmanı istiyorum Olivia, bunun anlamı ne olursa olsun. Başka bir erkeğin sana bakmasını bile istemiyorum ve kesinlikle sana dokunmalarını ya da seninle konuşmalarını istemiyorum. Seninle birlikteyken alevler içinde kalacakmışım gibi hissediyorum ve senin de böyle hissetmen için ne yapmaya hazırım."

Ağzı hafifçe açık bana bakıyor.

"Beni istemende yanlış bir şey yok," diyorum ona, beni istediği düşüncesi vücuduma heyecan pompalıyor

Onu istediğimin yarısı kadar bile. "Bu senin de bunu hissettiğin anlamına geliyor. Sahip olduğumuz şeyi inkâr edemezsin, ister bağlı ol ister ikimiz dışarıda buluşalım."

"Ama bu bir randevu değil!" Elini kaldırıyor, bileğini bana doğru hafifçe sallayarak bileziğinin ileri geri sallanmasını sağlıyor. "Burada bana olmadığımızı hatırlatan bir şey varken nasıl ikimiz gerçekten normalmişiz gibi davranabilirim ki?"

"O olmadan kaçır mıydın?" Ellerimi masanın üzerine koyarak daha da öne eğiliyorum. Masanın karşısında ona dokunmak istiyorum. Şu anda onu kollarımın arasına almak istiyorum. "Eğer o bileklik takılı olmasaydı, kaçır mıydın?"

Ağzı açık kalıyor ve gözleri büyüyor. "Tabii ki yapardım, ben-"

"Dürüst olun. Oyunun adı bu. Ne zaman yalan söylediğini anlayabiliyorum hayatım, o yüzden sen de yalakalık yapmayı bırak ve dürüst olmaya başla."

Şu anda bir iç savaş yaşadığını ve bana ne söyleyeceğini bilemediğini görebiliyorum. Yine de bekleyebilirim. Acelem varmış gibi değil. Tek istediğim onun hakkındaki gerçeği bilmek ve ne olursa olsun bana karşı dürüst olacağına dair söz verdiğini hatırlamak için biraz zaman ayırması gerekiyorsa, bekleyebilirim.

Aramızdaki sessizlik giderek artıyor ve tam bana cevap vermeyeceğini düşünmeye başlamıştım ki sonunda başını hafifçe sallıyor. Küçük bir hareket, sanki bana karşı dürüst olmaktan korkuyormuş gibi, ama yine de görüyorum ve tam olarak ne anlama geldiğini biliyorum.

"Ben olsam kaçmazdım," diyor bana, sesi yumuşak ve üzgün. "Daha yüksek sesle."

"Ben kaçmazdım!" Sanki bu sözlerle beni incitmek istiyormuş gibi bana bağıırıyor ama fark etmediği şey, bu sözlerin bende yankı bulduğu. Benim için önemli olan tek şey, şu anda onun için ne kadar zor olursa olsun, bana karşı dürüst olması.

"Peki neden kaçmadın? Şansınız olsaydı neden kaçmadınız?"

"Bu oyunu daha fazla oynamak istemiyorum." Geri adım atmamı sağlayacak bir bakış atacakmış gibi bana bakıyor ama durmayacağım. "Ciddiyim Freddy. Bunu yapmak istemiyorum. Dur artık."

"Hayır. Sen oynamak istedin. Bana sorular sormak istedin ama istediğin cevapları almaktan korkman benim suçum değil. Neden koşmadın, sevgilim? Seni güzelce ve yüksek sesle dinlemek istiyorum ki tek bir kelimeni bile kaçırmayayım."

Sertçe yutkunuyor, gözlerini kaçırırsa kaybolacağımı düşünüyormuş gibi bana kilitlenmiş, sonra sanki bu onu daha güçlü kılacakmış gibi çenesini biraz kaldırıyor. " çünkü kaçmak istemiyorum. Şimdi sana bir soru sormak istiyorum."

"Sor bakalım. İstedığimi aldım." Ona sırtıtıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum. Artık bana ne sormak istediğinin bir önemi yok. Önemli olan tek şey ondan gerçeği öğrenmiş olmam. O da beni benim onu istediğim kadar çok istiyor, bu da demek oluyor ki sadece o koridorda yürümekle kalmayacak, aynı zamanda bundan heyecan duyacak. Kimseye itiraf etmese bile mihrapta onu beklediğimi görünce çok heyecanlanacak.

Kendisi de dahil.

"Tamam." Sanki içini yakan soruyu bana sormaya hazırlanmasına yardımcı olacakmış gibi boğazını temizliyor. Gerçekten de ne soracağını görmek için sabırsızlanıyorum. "Tamam. Güzel. Cevap vermek zorundasın."

Başımı salladım. Şimdi ilgimi çekti. Ne soracağını görmek için .

"Neden ben?"

OLİVİA

I Yemin ederim, ben daha durduramadan soru ağzımdan çıkıveriyor ve sonra tek yapabildiğim Freddy'ye bakıp bana cevap vermesini ve gülüp geçmemesini ummak oluyor. restoran. Gözleri, sorunun bu olmasını beklemiyormuş gibi irileşti ve bana yaklaşmak istercesine biraz daha öne eğildi.

Arkama yaslanıyorum. Böylesi daha güvenli, ikimizin arasında biraz mesafe olması daha güvenli, özellikle de ona onu istediğimi ve kaçmayacağımı itiraf ettiğimden beri. Ben itiraf etmeden önce bunu nasıl biliyordu, bilmiyorum.

Tek bildiğim, ona karşı dürüst olmaktan başka seçeneğim olmadığı ve şimdi onun da benim için aynı şeyi yapacağını ummak zorunda olduğum.

"Ayağa kalk." Freddy gerçekten bir şey istediğinde, sesi beni ürperten kontrolcü bir tona bürünüyor. Onun önünde ayağa kalkmak istemiyorum ama kalkmak zorunda olduğumu da biliyorum, bu yüzden kalkıyorum, bacaklarım biraz titriyor ve sağ elim destek için masanın üzerinde.

"Arkanı dön.

Ne oluyor lan? Ne yaptığını bilmesem de, koltuğuma geri dönmeden önce onun için küçük bir pirouette yapıyorum.

"*Neden sen?* Seni geceleri uyutmayan yakıcı soru bu mu?" Ona cevap vermedim.

"Derimin altına girdin, Olivia." Pozisyonunu değiştiriyor ve bana daha da yaklaşacağını düşünüyorum ama sonra ayağa kalkıyor ve bana yaklaşmak için masanın etrafından dolaşıyor. Üstümde durduğunda tek yapabildiğim başımı arkaya eğip ona bakmak oluyor, sikine ne kadar yakın olduğumu fark ettiğimde nefesim gittikçe sığlaşıyor.

"Sen benim soluduğum hava oldun. Seni düşünmeden ve ne yaptığını merak etmeden nefes alamıyordum. yatakta uyandığımda yanımda olmayacağını tek bir gün bile hayal edemiyordum."

Yemin ederim, şimdi nefes alamıyorum. Ona bu şekilde bakmak beni sadece tahrik ediyor ve söylediklerini dinlememi biraz zorlaştırıyor ama bacaklarımın arasındaki zonklamayı görmezden gelip sözlerine odaklanmaya çalışıyorum.

"Seninleyken yaşadığımı hissediyorum. Yumuşak, tatlı ve lezizsin. Saf ve masumsun. Seni kurtardım ve o anda seni asla bırakamayacağımı anladım. Beni ne kadar delirttiğın hakkında hiçbir fikrin yok Olivia, ama yapmam gereken diğerk şeyler ne olursa olsun düşünemediğim tek şey sensin."

Kalbim her zamankinden daha sert çarpıyor ve ayağa kalkmamı istediğine dair herhangi bir işaret vermemiş olmasına rağmen ayağa kalktığımı hissediyorum. Yine de ona daha yakın olmak istiyorum ve uzanıp beni kalçamdan tuttuğunda geri çekilmiyorum. Beni kendine doğru çekiyor ve ben de onun bedenine doğru bastırıyorum, siki göğsüme çarpıyor.

"Hepinizi istiyorum," diyor bana, sesi alçak ve gırtlaktan geliyor. Bu bir hırıltı ve ensemdeki tüyler bu sesle diken diken oluyor. Titriyorum ama geri çekilmek yerine ona daha da yaklaşıyorum. Vücut ısısını istiyorum. Vücudundan gelen gücü, sahip olduğü gücü istiyorum.

Onu istiyorum.

Bunun farkına varmak benim için neredeyse dayanılamayacak kadar ağır geliyor ve elimde olmadan onu öpüyorum, uzanıp ensesinden tutarak onu kendime doğru çekiyorum. Ağzı benimkine çarpıyor, dili aç bir şekilde sürtünüyor. İnliyorum, sesim öpücüğü tarafından yutuluyor-

ve ellerini yanlarımda gezdirirken tüm vücudum gergin ve elektrikli hissediyor.

"Benim mükemmel Olivia'm," diyor bana, başparmağını meme ucuma sürmeden önce boynumu hafifçe ısıtıyor. Meme ucum dikkatimi çekiyor ve tekrar inliyorum, bana dokunuşuyla sesim doğrudan bedenimden dışarı çıkıyor. "Sen benim gelinim olacaksın. Asla hiçbir şey istemeyeceksin ve seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım, anlıyor musun?"

"Kabul ediyorum," sözcükler dudaklarımdan dökülürken bunu ona birkaç gün içinde söyleyeceğimi ve bu iki sözcüğün beni ona bağlayacağını fark ediyorum, ama şu anda tören olmasa bile kendimi ona ait hissediyorum. Ondan kaçmayacağım gerçeğini bana söyledi. Bunu nasıl bildiğini hâlâ bilmiyorum ama onu ne kadar çok istediğimi anlamış olmalı.

"Olivia, sen çok güzelsin. O küçük tatlı amcığın benim için yaratılmış." Aşağı uzanıyor ve ellerini hafifçe bacaklarımin arasına sokuyor. O beni okşarken elbisenin bana sürtünme hissine hayret ederek onları açıyorum. "Seni becereceğim, sevgilim. bebekler koyacağım. Seni kendime saklamak için sana neler yapacağımı tahmin bile edemezsin."

Bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum ama ağzımın çalıştığını göremiyorum. Kullanabileceğim tüm kelimeler kurumuş gibi görünüyor ve dilim ağzımın çatısına yapışmış hissediyorum. Onu sırtından kavrayıp pantolonunun üzerinden sikini okşarken birden kapı açılıyor ve garsonumuz üzerinde iki tabak olan bir tepsiyle içeri giriyor.

Masamıza doğru yürürken bize bakmıyor bile ve sonra onları dikkatlice yerlerine yerleştiriyor. Topuklarının üzerinde döndükten sonra tek kelime etmeden odadan çıkıyor.

Nefesim kesiliyor, Freddy'ye yaslanıyorum, aniden midemdeki açlık ve bu adama duyduğum açlık arasında kalıyorum.

"Yemek yiyeceğiz," diyerek benim yerime karar veriyor. "Ve sonra sana adımı nasıl haykırtabileceğimi göstereceğim. Sana söz veriyorum Olivia, asla arzulanmak istemeyeceksin. Sen

Seni sevip sevmediğimi ya da senin için ne yapacağımı asla merak etmeyeceksin. Sana her günün her saniyesini göstereceğim ve sen yaşayan en mutlu kadın olacaksın."

Aptalca gelebilir ama ona inanıyorum. Onu ta- ble'ye kadar takip ediyorum, kafam onun sözleriyle yüzüyor ve içim o kadar gergin ki beni bir kez daha öperse parçalanabileceğimi düşünüyorum. Oturuyoruz ve ben ilk kez yemeğe bakıyorum, gözlerim açılıyor.

"Ördek mi?" Ben soruyorum, o da başıyla onaylıyor.

"Duck. Harika olmalı. Olmazsa Olivia, bana söyle ve tam olarak istediğini almanı sağlayayım. Beni dinlemelisin hayatım, gerçekten dikkatini bana vermelisin. Seni güvende ve mutlu tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Bir ısırık alırken ona bakıyorum, ördek neredeyse dilimin üzerinde eriyor. Hayatımda hiç bu kadar inanılmaz bir şey tatmamıştım ama tadının nasıl olduğunu fark etmiyorum bile. Karşımdaki adama bakmakla ve bu gecenin ikimiz için ne anlama geldiğini düşünmekle çok meşgulüm.

Onu istediğim konusunda ona karşı dürüsttüm ve o kaçmadı. Beni istediği konusunda bana karşı dürüsttü ve ben ... şey, hala korkuyorum, dürüst olmak zorundayım. Bana bakışı ve benimle konuşması içimi daraltıyor. Yüzünde sanki bana dokunmaktan ya da beni tatmaktan kendini alıkoyabileceğinden emin değilmiş gibi yoğun bir ifade var.

Hayatımda daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Maggie bana Sean'la birlikte elektriklendiklerini, onunla birlikteyken derisinin dışına çıkıyormuş gibi hissettiğini söyledi ve ben de ona inandım ama ne demek istediğini tam olarak bilmiyordum. Bir insan hakkında böyle hissetmek bana pek mantıklı gelmemişti ama şimdi öyle olduğunu düşünüyorum çünkü ben de onun hakkında böyle hissediyorum.

"Yemeğini ye," diyor tabağıma başıyla işaret ederek. O yemek yerken çatalımı tek elimde tuttuğumu ve ona baktığımı etmemiştim bile ama o fark etmişti. Bana sırtıyor ve karnımın beklentiyle döndüğünü hissediyorum. "Seni eve götürmek ve az önce söylediğim her şey hakkında ne kadar ciddi olduğumu göstermek için sabırsızlanıyorum.

İçimde kabaran heyecanı bastırarak başımı sallıyorum. Ne demek istediğini anlıyorum ya da anladığımdan oldukça eminim.

Hala korkuyorum.

Ama gerçekten .

F R E D Y

I Kendime, tatlı Olivia'mı düğünümüzden sonraya kadar becermeyi söylemiştim ama o kadar uzun süre dayanamayacağımı biliyorum. Onu istiyorum, istiyorum. Sıkımın etrafında paramparça olurken çığlık atıyor, kıvranıp dağılırken suyunun üzerime damlamasını istiyorum.

Onu öperek uyuttuğumda tadının nasıl olduğunu, gecenin bir yarısı sevişmek için uyandırdığımda nasıl hissettiğini bilmek için sabırsızlanıyorum. O tam olarak her zaman istediğim şey ve şimdi benden uzaklaşmasına izin vermemin hiçbir yolu yok.

Ve sanırım sonunda bunu anladı. Bana artık benden korkmuyormuş gibi değil, aksine neler olacağını görmek için sabırsızlanıyormuş gibi bakıyor. Buna bayılıyorum. Onunla dışarıda basit bir akşam geçirmenin ve ikimizin de gerçekten ne istediği konusunda birbirimize biraz dürüst davranmanın sonunda bana güvenmesine, beni benim onu istediğim kadar çok istediğini kendine ve bana itiraf etmesine yetmesine bayılıyorum.

Şarabımdan bir yudum alıyorum ve ona yemeğiyle ilgili başka bir soru sormak üzereyken birden dışarıdan yüksek bir ses geliyor. Olivia kafasını kaldırdı, sese gözleri kocaman açılmıştı. Daha önce hiç silah sesi duymadığından emin olmama rağmen aptal değil.

"Yere yat," diyorum ona, masanın altını işaret ederek. "Saklan." Silahımı belimden çekip ayağa kalkıyorum ve dikkatlice odayı geçip kapıya doğru ilerliyorum. Kapı hâlâ kapalı ve neler olup bittiğini duyabilmek için kulağımı dikkatlice kapıya dayıyorum.

İlk başta hiçbir şey. Duyabildiğim tek şey kalbimin kulaklarıma çarpması. Yüksek sesle ve sertçe atıyor ve kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes almak zorunda kalıyorum. Sonra başka bir şey duyuyorum. Tanrıya şükür bir silah sesi değil, koridordaki ayak sesleri.

Biri bu geliyor.

Hızla masaya dönüp bakıyorum ama Olivia tamamen masanın altında, uzun beyaz masa örtüsü yere sürtünüyor. Masanın üzerindeki düzene dikkat eden birinin burada benimle birlikte olduğu çok açık ama birazdan kapıdan içeri dalacak birinin odaya o kadar da dikkatli bakmayacağını umuyorum.

Eğer tatlı Olivia'ma zarar vermelerini engelleyebilirsem, kim olursa olsun bunu yaparım.

Ayak sesleri koridorda yaklaşıyor. Kişinin dikkatli olmaya çalıştığını ama sessiz kalmakta zorlandığını söyleyebilirim, bu da bana ya zaten yaralı olduğunu ve ayaklarını mümkün olduğunca sessiz tutmaya çalıştığını ya da daha büyük bir adam olduğunu söylüyor.

Ben paramı ikincisine yatırıyorum.

Ayak sesleri kapının hemen dışında duraklıyor ve silahımı önümde tutarak dönüyorum. Şu anda tetiği çekmek, dışarıda duran her kimse onu öldürmek çok kolay olurdu ama kapının diğer tarafında kimin olduğundan emin olana kadar bunu yapmak istemiyorum.

Sahneyi hayal etmek için gözlerimi kapattığımda, onların da aynı şeyi yaptığından eminim. İkimiz de karşı karşıyayız, ama ikimiz de tetiği çekersek ne olacağını bilmek için can atıyoruz, ama ikimiz de ıskalayamayacağımızın tamamen farkındayız.

Eğer ıskalarsam ve o içeri girip Olivia'yı incitirse kendimi asla affedemem.

Ve eminim ki bu adam ıskalarsa kapıyı açar açmaz onu öldüreceğimi bilmeli.

Şakağımdan aşağı tek bir ter damlası akıyor ama onu için uzanmıyorum. Zar zor nefes alıyorum, nefesimin sesi o kadar sessiz ki

Özel odanın sessizliğinde adamın beni duyamayacağından eminim. İkimiz de belirsizlik içindeyiz, ikimiz de diğerinin bir hamle yapmasını bekliyoruz.

Kulaklarım sessizlikten acıyor ama yerimi değiştirmiyorum. Adama kapının diğer tarafında olduğuma dair herhangi bir işaret vermek istemiyorum.

Sadece biraz daha beklemem gerekiyor. Buna dayanamayacak, bunu hissedebiliyorum.

Kapı tokmağının tıkırtısı dikkatimi çekiyor ve yavaşça ileri geri sallanırken aşağıya bakıyorum. Kapı kilitli değil ama onun için kapıyı açıp açmayacağımı, hatta kapının içinden ateş edip onu vurmaya çalışıp çalışmayacağımı görmek için beni yemliyor.

Ama ben değilim. Kapı ile masa arasındayım, yani Olivia'yı koruyan tek şey benim ve sırf onu kızdırıp kapıyı açtım diye içeri girip ateş etmesi riskini göze alamam.

Hayır, eğer bu pislik beni , hayatını kendi ellerine alıp kapıyı kendisi açmak zorunda kalacak. Bu odaya girmesinin tek yolu bu.

Kapı tokmağının tıkırtısı kesiliyor ve yavaşça dönmesini ilgiyle izliyorum. Kapı bana doğru açılmaya başlıyor ve yolumdan çekiliyorum, vücudumu daha zor görülebileceğim şekilde açılı tutuyorum. Oda çok iyi aydınlatılmamış ve eminim ki adamın gözleri aydınlık salondan geldiği için biraz alışmak zorunda kalacak.

Odaya önce bir silah giriyor. Sanki onunla güvende olacağını hissedecekmiş gibi silahı vücudundan uzakta tutuyor ve ben de geri çekilerek odaya girmesine izin veriyorum. Buraya gelip beni ve tatlı Olivia'mı tehdit etmenin iyi bir fikir olduğunu kimin düşündüğünü bilmek için ölüyorum.

Petra olduğunu sanmıyorum. Saldırıp hepimizi aynı anda alt edene kadar beklemek isteyecektir. Pislğin teki olduğu kesin ama sabırlı biri ve şu anda kapıyı zorlayanın o olduğunu düşünmek için bir nedenim yok.

Adam yavaş bir adım daha atıyor ve ben de silahımı biraz kaldırıp tam kafasına nişan alıyorum. Hâlâ beni görmemişti. Gözleri masaya kilitlenmiş bir şekilde içeri giriyor ve odayı taramak için bir dakikasını bile ayırmıyor.

Kalbim çılgınca çarpıyor ve Olivia'yı kontrol etmek için dizlerimin üzerine çökmek istiyorum ama sonunda odada benimle birlikte kimin olduğunu gördüğümde yerimi ve nefesimi tutuyorum.

"Frank Bell," diyorum ve adam bana dönüyor, ama silahını zamanında kaldıramıyor. Benimkini alnına dayadım, o kadar sert ittiriyorum ki derinin derinliklerine işliyor. Düşündüğüm gibi iri bir adam ama baskıyı hafifletmek için bir adım bile geri atmıyor ve ben de etkilenmeden edemiyorum.

"Siktiğimin Freddy Marleno'su," diye mırıldanıyor, gözlerini bana çevirerek. İyi oldu. Bu yağlı pisliğin Olivia'yı sakladığım yere bakıp durması isteyeceğim son şey. Gözlerinin Olivia'ya takılması düşüncesi hoşuma gitmiyor. Ben onu öldürmeden önce görebileceği son güzel şey olsa bile, onu görmekten hiç hoşlanmıyorum.

"Burada ne halt ediyorsun? Patronun seni bana bir mesaj getirmen için mi gönderdi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Sertçe yutkunuyor ve yutkunduğunda adam elması sıçırıyor. Elimi uzatıp silahı dikkatlice elinden alıyorum ama cevap vermiyor.

"Yani buraya kendi isteğinle geldin... ne için? Silahını çıkarıp konuşmaya mı? Bu hiç kibarca değil Frank, bir hanımefendiyle özel bir yemeği bölmek de öyle."

Alay ediyor, ki bence onu bir dakika içinde öldüreceğimi bilmesi gerektiğini düşünürsek oldukça cesur bir davranış.

"Seni Petra mı gönderdi?" Ondan en azından küçük bir bilgi alana kadar bu orospu çocuğunu bırakmak istemiyorum. Frank'i ondan bilgi almadan öldürürsem kardeşlerimin ne kadar kızacağını tahmin edebiliyorum ama o sadece çenesini sıkıyor.

" öldürecekse, öldür. Burada durup senin cıvıltını dinlemek zorunda kalmak istemiyorum, pislik herif."

"Bu çok zengin, Frank. Söylesene, bu gece burada olacağımı nereden bildin? Sanki bana doğru gelmişsin gibi hissettim. Bana kafayı mı taktın?"

Cevap vermiyor. Sanki sessizliği onu kurtarmaya yetecekmiş gibi gözleri arkamdaki duvara kilitlenmiş durumda. Kardeşlerime ulaşmak istiyorum, böylece üçümüz bu adamı bağlayabilir ve ondan bilgi alabiliriz, ama onu kollayan biri varsa buraya zamanında gelebilmelerinin hiçbir yolu yok.

Bunun yerine silahımı doğrultup onu ayağından vuruyorum. Ses küçük odada yüksek çıkıyor ve çığlık atıyor, içinden korku ve acı fışkırıyor.

"Bunu neden yaptın? Sen bir pisliksin!"

"Beni nasıl buldun? Petra neden seni gönderdi de kendisi gelmedi?" Silahı etli ortasına bastırıyorum. "Ve düşün Frank, seni karnından vurursam ölmen ne kadar sürer sence? Muhtemelen çok uzun sürer ve bağırsak yaralarının çok acı verici olduğunu duymuştum. Bir tane ister misin ve sonra bana her şeyi anlatabilir misin?"

"Siktir git," diye soluk soluğa bağırıyor. Ayağından kan akıyor ve bana baktığında yüzü acıdan iki büklüm olmuş. "Senin de kardeşlerinin de canı cehenneme. Küçük orospunu da sikeyim."

Şimdi kırmızı görüyorum. Frank Bell ya da Petra gibi bir pisliğin benden ve kardeşlerimden nefret etmesi bir şey, ama benim tatlı Olivia'm hakkında bir şeyler söylemeleri tamamen başka bir şey. Yavaşlamam ve iyice düşünmem gerektiğini biliyorum ama elimde olmadan silahın konumunu alnına doğru değiştiriyorum.

"Petra'yı hemen arkandan cehenneme göndereceğim, böylece çok uzun süre yalnız kalmayacaksın" dedim ve tetiği çektim.

Bir kum torbası gibi yere düşüyor ve ben yoldan çekiliyorum, dizlerimin üzerine çöküp telefonunu cebinden çıkarmadan önce bir süre ona bakıyorum. Sonra silahımı kılıfına geri sokuyorum ve aceleyle masaya gidiyorum.

"Olivia," diyorum, onu dışarı çekebilmek için masa örtüsünü kaldırıyorum. "ık dışarı. Hemen. Gitmemiz gerek."

OLİVİA

I vücudum üzerinde herhangi bir kontrolüm varmış gibi hissetmiyorum. Her kasım bana koşmam için bağılıyor ama bir ayağımı diğerinin önüne koymaya neredeyse imkansız oluyor.

Bunu yapmak için ble. Freddy ellerini üzerime koydu ve beni masanın altından çekip çıkardı, bana iyice bakabilmek için masaya yasladı.

"Yaralı değilsin," diyor bana, yüzümdeki dağınık saçları geriye doğru tarayarak. "Yaralı değilsin, dehşete düşmüşsün sevgilim ve seni buradan çıkarmalıyım. Öylece oturup Petra'nın Frank'i aramaya gelmesini bekleyemeyiz, anlıyor musun? Hareket etmeliyiz."

Başımı sallamaya çalışıyorum ama sanki tüm vücudum tutulmuş gibi hissediyorum, onun yerine sadece ona bakıyorum. "Hareket edemiyorum," diye fısıldıyorum sonunda, içimde dolaşan korku konuşmamı zorlaştırıyor. "Yapamam Freddy."

"Yanımdayım," diyor ve beni kucaklayıp göğsüne yaklaştırıyor. Burada kendimi anında daha güvende hissediyorum, sanki o kollarındayken hiçbir şey bana zarar veremezmiş gibi, ama bu his çok uzun sürmüyor, çünkü dönüp odadan çıkıyor ve beni kapıdaki cesedin üzerine taşıyor.

Aşağı bakmak istemiyorum ama yine de bakıyorum. Kanı görüyorum. Vücudundan nasıl sızdığını görüyorum ve bu bana ördeğimi kestiğimde tabağımdaki suyu o kadar çok hatırlatıyor ki aniden kusmak istiyorum.

Yüzümü Freddy'nin göğsüne gömerek bu hissi bastırmaya çalışıyorum. Kusmayacağım, şu anda olmaz, Freddy'nin kollarında olmaz. Şu anda sadece her şeyi bir arada tutmaya ve başımı dik tutmaya odaklanmalıyım. Sonra kusabilirim. Daha sonra şu anda olanların tüm dehşetini ve dehşetini hissedebilirim.

Ama şimdi değil.

İnsanlar birbirlerine bağırıyor ve sanırım bazıları Freddy ile konuşuyor ama o yavaşlamıyor. Bunun yerine ön kapıyı tekmeleyerek açıyor ve aceleyle dışarı çıkıyor. "Arabaya sadece iki blok kaldı," diyor bana, sanki sadece benim içinmiş gibi fısıldayarak. "Başını aşağıda tut, Olivia. Frank'le birlikte beni öldürmeye başka kim geldi bilmiyorum."

Oh, Tanrım. Korku içime hücum ediyor ve şu anda beni yere bırakırsa kendi başıma koşabileceğimden oldukça eminim. Adrenalinin damarlarımda dolaştığını hissediyorum ama beni yere bırakmasını isteyecek kelimeleri bulamıyorum. Kelimeleri oluşturabildiğimi düşündüğümde çoktan arabaya varmıştık ve o bir eliyle kapıyı açıyor, diğer eliyle de beni içeri itmeye yardım ediyordu.

"Kemerini bağlayabilir misin?" Sürücü koltuğuna arabayı çalıştırırken soruyor. Yanıt vermediğimde eğilip kemerimi bağlıyor ve bir dakikalığına yanağımı hafifçe okşuyor. "Seni buradan çıkaracağım Olivia. İyi olacaksın, tamam mı? Sadece bana güven."

"İstiyorum," diyorum ama o kadar kısık ve sessiz çıkıyor ki beni duyup duymadığından emin olamıyorum. Park yerinden çıkıyor, ana yola çıkarken gaza basıyor. Ona yavaşlamasını, midem takla atmayı bırakmazsa kusacağımдан hâlâ emin olduğumu söylemek istiyorum ama kelimeleri çıkaramıyorum.

Bir adamı vurduğunu duydum.

Eğer o yapmasaydı muhtemelen şu anda arabada hayatta olmayacaktım, biliyorum ama silah sesini ve yere düşen bedenimi aklımdan çıkarabileceğimi hiç sanmıyorum.

"Bununla nasıl yaşıyorsun?" Kelimeler ağzımdan döküldü ve Freddy'ye bakmak için döndüm. Bana baktı, gözlerini bir an için yoldan ayırdı.

Bir an, sonra tekrar önüne bakıyor, sanki yaptığı şeyden uzun süre gözlerini ayıramayacak kadar korkmuş gibi.

"yaşayacaksın? Onun gibi insanları öldürerek mi?"

Başımı sallıyorum. Boğazımın arkasındaki safra gıdıklanıyor ama kusmayı reddediyorum. Bunu yapmayacağım. Bunu yapamam. Şu anda dağılmakta olduğumdan emin olsam da elimden geldiğince kafamı oyunda tutmalıyım.

"Bunu sevdiğim insanları kurtarmak için yapıyorum. Senin gibi insanları. Kardeşlerim gibi. Maggie ve Sara gibi."

Sara Sean'ın kızı. Maggie, Sean'la evlenir evlenmez onu evlat edindi ve küçük kız için her şeyi yapacağını biliyorum. Ama cinayet işler mi? Bunu göremiyorum, tatlı arkadaşımın başka birinin hayatına son vermek için tetiği çektiğini göremiyorum, ama sonra aklıma geliyor.

Evet, bunu yapardı. Eğer bu sevdiği insanları koruyabileceği anlamına geliyorsa, gözünü kırpmadan birini öldürebilir.

.

"Kimdi o?" Kelimeleri oluşturuyorum ve açıkça mantıklı olduklarında memnun oluyorum çünkü Freddy nihayet konuşmadan önce bir kez daha bana bakıyor.

"Peta'yla bağlantısı oydu. Muhtemelen onu her türlü bilgiyle besliyordu. Kesinlikle yakınımızda gizlenmesini ve patronuna bilgi aktarmasını istediğimiz biri değil."

Başımı salladım. "Onu öldürmek zorunda mıydın?"

"Yaptım. Seni güvende tutacaksa yine yaparım. Kardeşlerimi arayacağım Olivia. Seni güvende tutacağız ve üçümüz Petra'yı durdurmak için ne yapmamız gerekiyorsa yapacağız."

"Bu gece mi?" Boğazımın arkasında hâlâ bir boğulma hissi var, sanki dikkatli olmazsam kolayca kusabilmişim gibi ama sertçe yutkunuyorum, bunun gerçekten olmasını engellemek için elimden geleni yapıyorum. Freddy'nin arabasının her yerine kusarsam kendimi asla affetmeyeceğim. Bu gece olmaz, ikimizin nihayet birbirimize bağlandığını hissettikten sonra olmaz.

"Duruma göre değişir." Cebinden telefonunu çıkarıp bana vermeden önce söylediği tek şey bu. "Sean'ı ara ve hoparlörü aç, tamam mı?"

İstedini yapıyorum, ekrana dokunurken parmaklarım titriyor. Çınlama sesi arabayı dolduruyor.

"Hey, Freddy, Sean duşta." Bu Maggie'nin sesi ve bu sesle içimden kocaman bir hıçkırık kopuyor. "Olivia, iyi misin?! Freddy nerede?"

"Ben buradayım ve o iyi. Biz yemekten biri bizi öldürmeye çalıştı Maggie. Kardeşime ihtiyacım var."

"Oh, Tanrım. İyi olduğuna emin misin? Olivia?" Nefes nefese ve Sean'ı almak için koridordan banyoya koştuğunu hayal edebiliyorum. "Olivia, konuş benimle."

"Ben iyiyim," diyorum sonunda. "Sadece Sean'a ihtiyacımız var, Maggie."

"Sean!" Maggie'nin sesi telefonda yüksek sesle geliyordu. "Ben Freddy, biri onu ve Olivia'yı öldürmeye çalıştı."

"Oroşpu çocuğu." Sean duşu kapatmış olmalı çünkü tekrar konuşmadan önce hattın diğer ucu şüpheli bir şekilde sessizleşiyor. "Ne oldu Freddy?"

"Main Streetteki akşam yemeği Frank Bell'i arka taraftaki yemek salonuna bırakmamla sonuçlandı. Gitmeden önce telefonunu aldım."

"Lanet olsun. Buraya gelemezsin, bunu biliyorsun. Sara buradayken olmaz. Zach'e gideriz."

Freddy başını sallıyor, çenesi gergin. Direksiyonu ne kadar sıkı tuttuğunu fark ediyorum, sanki direksiyonun arabadan düşmemesi için elinden geleni yapıyor. İkimiz de kendimizi tutuyoruz ama o şu anda benden çok daha iyi bir iş çıkarıyor.

"Onu ara ve haber ver. Gavin'e de ona ihtiyacımız olduğunu söyle. Petra şu anda hâlâ saklanıyor ama onun pisliklerini öldürdüğümüzü anladığında daha ne kadar gözlerden uzak kalmaya razı olur bilemiyorum."

"Tamamdır." Telefonu kapattı ve ben de telefonu kapatmadan önce parmağımı ekranda gezdirdim. Maggie'yle tekrar konuşmak istiyordum. Evlerine gideceğimizi ve böylece beni kollarına alıp her şeyin yoluna gireceğini söyleyeceğini umuyordum. Ama Sean haklı, böyle bir tehlikeyi onun kapısının önüne getiremeyiz, düşünmesi gereken bir kızı varken olmaz.

"Zach?" Freddy'ye bakmak için dönerek soruyorum. Telefonunu benden alıyor ve başını sallamadan önce cebine geri tıktırıyor.

"O üçümüze de kan bağı olmadan olabildiğince yakın. Biz bir aileyiz Olivia ve seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağından hiç şüphem yok."

Ona cevap vermem gerektiğini biliyorum ama ağzımı çalıştıramıyorum, onun yerine başımı sallıyorum. Şu anda Freddy'ye söylemek istediğim o kadar çok şey var ki ama tek yapabildiğim başımı çevirip camdan dışarı bakmak. Araba kilometreleri tüketiyor ama hiçbir yer işareti göremiyorum, dışarısı çok karanlık.

Şu ana kadar beni tuttuğu kulübeye geri dönüyor . Emin olduğum tek şey, eğer bu işten tek parça halinde kurtulmak istiyorsam Freddy'nin yanında kalmam gerektiği. Hayatta kalmak için en iyi seçeneğimin kaçmak olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bunun ne kadar yanlış olduğunu görüyorum. Onunla kalmalıyım, hayatta kalmak istiyorsam beni güvende tutmasına izin vermeliyim.

Bu düşünce bileğimdeki bileziğe bakmama neden oldu. Kaçmaya çalışsam bile . Beni kendine bağladı.

Önceleri bu düşünce beni dehşete düşürüyordu. Ama şimdi bu konuda gerçekten huzurluyum.

F R E D Y

"C yürüyebilir misin?" Arabayı Zach'in garaj yoluna park ettikten sonra gözlerimi Olivia'nın üzerinde gezdiriyorum. Kardeşlerim çoktan buradalar ve biliyorum ki hepsi ikimizi bekliyor.

başladı ama onu acele edip arabadan inmeye zorlamadan önce Olivia'nın iyi olduğundan emin olmam gerekiyor. "Daha önce sorun yaşadın ama şimdi yürüyebiliyor musun yoksa seni taşımam mı gerekiyor?"

"Yürüyebiliyorum." Sesi daha önce olduğundan daha güçlü geliyor ve kapıyı açıp bacaklarını dışarı salladığında memnun oluyorum. Aceleyle onu kapıda karşılıyorum ve ayağa kalkmasına yardım etmek için elinden tutuyorum. "Ciddiyim Freddy, ben iyiyim."

"Pekâlâ." Ondan bir adım geri çekilerek, ona biraz zaman tanıyorum ve sonra onu eve kadar götürüyorum. Ön verandanın ışığı bizim için yanıyor ama hepimiz içeri girer girmez kapatılacak, böylece bizi bulmak isteyebilecek kişilere yanlışlıkla yerimizi belli etmemiş olacağız. İsteyeceğimiz son şey insanların tüm ailenin burada olduğunu bilmesidir.

"İçeri gelin," diyor Zach, kapıyı ardına kadar açarak. Olivia'ya başıyla selam veriyor ve kapı arkamızdan kapanır kapanmaz beni kenara çekiyor. "Ne oldu lan? Onu kilitlemem gerekiyor mu?"

Olivia'ya bakıyorum. Bizden birkaç adım ötede durmuş odaya bakıyor ve Zach'in az önce söylediklerini duyduğunu sanmıyorum. Yine de başımı sallıyorum ve cevap verdiğimi duymaması için sesimi alçak tutmak elimden geleni yapıyorum.

"Hayır, bunu yapmamıza gerek yok. O hiçbir yere gitmiyor. Sadece... ona yiyecek bir şeyler getir, tamam mı? Yemek yarıda kesildi ve aç olduğunu biliyorum."

O başını sallayıp aceleyle mutfığa giderken ben Olivia'yı oturma odasına yönlendiriyorum. Hepimizin oturup konuşacağı yer burası ama oda o bir uçta tek başına yemek yerken benim de bir yandan ona göz kulak olurken diğer yandan erkeklerle konuşabileceğim kadar büyük. Yine de birbirimize yeterince yakın olmalıyız ki bileziğinin onu şok etmesinden endişe etmesine gerek kalmasın.

Anahtar bende olsa çıkarırdım ama kulübede.

"Dinle," diyorum, oturması için bir sandalye çekiyorum. "Hepimiz konuşmak zorundayız ve sen yemek yiyeceksin, tamam mı? Bu odada kal ve şoka girme." Elini tutuyorum ve parmaklarını öpüyorum. "Sana söz veriyorum Olivia, bunu tek parça halinde atlatacağız, tamam mı?"

Başını sallıyor ama hareketi titrek, ben de eğilip çenesinden tutuyorum ve onu öpüyorum. Bu öpücüğe her şeyimi koyuyorum - ona karşı hissettiğim her şeyi ve ondan istediğim her şeyi. Olivia'nın benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyorum. "Bütün bunları senin için yapıyoruz," diyorum ona, gözlerinin içine bakmak için geri çekilerek. "Bunu anlamam gerek, tamam mı? Tüm bunlar senin için."

Burada bir soru var ama ne olduğunu araştıracak vaktim yok. Kardeşlerimle ve Zach ile görüşmem gerekiyor ki bir oyun planı yapabilelim. Olivia ve benim bulunmadan bir restoranda yemek yemeye bile gidemediğimiz gerçeği endişe verici ve kıcımızı kaldırmamız gerektiği anlamına geliyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor ve beni yanında tutmaya çalışacakmış gibi elimi tutuyor. Kalıp onunla konuşmak istiyorum ama bunu halletmem gerekiyor, bu yüzden ondan uzaklaşıp odanın diğer ucundaki savaş masasına doğru ilerliyorum.

Biz küçükken babam ve amcalarım bir krizle nasıl başa çıkacaklarını tartışmak için aynı masanın etrafında oturlardı. Bu masada kaç kez büyük kararlar alındığını sayamıyorum ve şimdi bir yenisinin daha zamanı geldi.

Masaya otururken üçüne de "Konuşun benimle," diyorum. Gavin bana bir bardak viski uzatıyor ve ben de içmek için bardağı elime alıyorum. Sıcak ve rahatlatıcı ve bardağımı doldurmak için hareket ettiğinde onu durduruyorum.

"Petra düğünü beklemiyor," diyor Sean ve Zach başını sallıyor. "Belli ki şimdi, herkes yerine oturmadan önce işlerle ilgilenmekle daha çok ilgileniyor."

"Ama Bonannolar burada," diye . "Accardi'lerin de erken gelmemesi için hiçbir neden yok."

"Onlara ulaştım," diye araya giriyor Gavin. "Meşguller ama bunu nasıl gerçekleştireceklerini bulacaklarını . Yine de onları bir gün kadar bekleyemeyiz, bu yüzden o zamana kadar ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor."

"Tamam. Peki onları buraya getirene kadar planımız ne? Petra ve arkadaşlarını kendi başımıza alt etmeye mi çalışacağız yoksa onlar gelene kadar dayanacak mıyız?" Sertçe nefes veriyorum ve arkamdaki Olivia'ya bakma isteğimle savaşıyorum. Orada olduğunu biliyorum. Öyle olmak zorunda yoksa bilekliğim arasına çok fazla mesafe koyduğunu bildirmek için titreşirdi. Yine de gözlerimi ondan ayırmak istemiyorum. Ona bakmak, ona dokunmak, ona sarılmak istiyorum.

Onunla aynı odada olmak ve onunla birlikte olamamak beni öldürüyor ama kendimi arkamdaki kadın yerine kardeşlerime odaklanmaya zorluyorum.

"Bence en iyi seçenek onların üzerine gitmek," diyor Zach ve hepimiz şaşkınlıkla ona bakıyoruz. "Petra onun peşinde olduğumuzu biliyor. Saldırıların arkasında onun olduğunu bildiğimizi biliyor, bundan eminim. Bu da saldırı konusunda sinsi davranmayacağı anlamına geliyor. Seni ve Olivia'yı Ana Cadde'deki akşam yemeğinde öldürmesi için birini gönderdi."

"Bu yüzden onunla savaşacağız," diyorum ve kardeşlerim başlarını sallıyorlar. "Ona bir oyun planı yapması için zaman tanımayacağız çünkü bizi savuşturmakla meşgul olacak. Bununla ilgili tek bir sorun var, o da o pislüğün nerede saklandığını bilmememiz."

"Sanırım biliyorum." Sean parmağını kaldırdı ve hepimiz ona baktık. "Az önce Salvatore Bonanno'dan bir mesaj aldım. Görünüşe göre bazı his-

Bilgi almak için gönderdiği mektuplar sonuçlandı. Petra şehrin hemen dışında bir arkadaşının evinde ama orada ne kadar kalacağını bilmiyoruz."

"Accardi'nin adamlarına onlara hemen ihtiyacımız olduğunu söyle," diyorum Gavin'e. O da başını sallayıp telefonunu çıkarıyor. "Bu konuda beklememize gerek yok. Harekete geçmeliyiz ve ne kadar çabuk gelirlerse Petra'yı o kadar çabuk durdurabiliriz."

"Tamamdır." Başparmakları ekranda geziniyor ve mesajı gönderip telefonu masaya bırakana kadar bekliyorum. "Başka ne var?"

"Bize başka kimin iyilik borcu var?" Sean'a sordum. "Eminim kasabada geçmişte yardımına koştuğumuz ve şimdi bize yardım borcu olan başka aileler de vardır."

"Ben bir liste yapacağım." Sean ayağa kalkar ve yan masadan bir kâğıt alır. "Haklısın, her zaman iyi niyetimizi etrafa yayıyoruz, bu yüzden bu pisliklerden bazılarının da bize yardım etmesinin zamanı geldi."

"Harika." Hâlâ bu işin yürümesi için başka ne yapmamız gerektiğini düşünüyorum. "Petra'nın kaldığı yerin adına ihtiyacım var. Bunu öğrenir öğrenmez ne tür patlayıcılara ihtiyacımız olduğunu bulabileceğim."

Gavin bir kaşını kaldırır. "Her şeyi dışarı mı çıkaracaksın? Bu sefer biraz itidal göstermeye ne dersin kardeşim?"

"Biri ailemizi mahvetmeye çalıştığında kendimi tuttuğumu ne zaman gördün?" Başımı sallayarak ayağa kalkıyorum. "Hayır, bu pislige yardım etmek isteyen herkes bunun bedelini ödeyecek. Birinin iyi bir insan olduğunu düşünüp düşünmemesi umurumda değil. Olivia'nın başına bir şey gelmesinden endişelenmek zorunda kalmamak için bu işin bitmesini istiyorum."

"Aynen. Ailelerimizi güvende tutalım." Sean bana bakıyor. Hâlâ listesi üzerinde çalışıyor ve çok yakında yardımına güvenebileceğimiz güzel bir insan seçkisine sahip olacağımdan hiç şüphem yok. "Bir şey bulduğumuzda sana haber veririm. Olivia'yı güvenli eve geri mi götürüyorsun?"

Tereddüt ediyorum. Tehlikede olan birini götürmek için en iyi yer orası olmalı, ama Petra akşam yemeği için nerede olacağımızı öğrendi, bu yüzden güvenli evi bilebileceğini hissediyorum. Onu oraya götürmek ve orada onunla yalnız kalmak her ne kadar cazip gelse de, sanırım en iyi seçenek benim evime geri dönmek.

"Onu eve götüreceğim," diyorum. "Orada harika bir güvenlik sistemim var ve Petra onun bizi avladığının farkında olduğumuzu bilmiyor değil. Eğer eve gelirse bize yardım etmek için kulübede olduğumuzdan çok daha fazla şansınız olacak."

Olivia'yı evime geri getirmeyi düşündüğümde içimi bir heyecan kaplıyor. Onu kendi alanımda istiyorum. Onu kendi yatağında becermek istiyorum. Şu an neye bulaştığının farkında değil.

OLİVİA

I Freddy'nin kardeşlerine ve Zach'e ormandaki güvenli eve değil, onun evine gideceğimizi söylediğini ama yine de uzun bir arabaya bindiğimizde şaşırdım.

kıvrımlı araba yolundan geçip bizi içeri alması için bir kapıda duracağız.

Ona neden inanmadığımı bilmiyorum ama bir yanım şaka yaptığını ya da sırf yalnız kalalım diye beni gerçekten kulübeye götüreceğini düşündü. Etrafta pek fazla insan yok ama arabayı garaja park ettiğimizde garaj yolundaki siyah cipleri fark ettim.

"Misafirimiz mi var?" Sesimi hafif tutmaya çalışarak soruyorum. Gerçekten ne kadar korktuğumu bilmesini istemiyorum. Birileri onu ve beni öldürmek istiyor ve belli ki ya onlar başarana ya da biz onları alt edecek kadar uzun süre saklanmayı başarana kadar denemekten vazgeçmeyecekler.

"Güvenlik." Bana yardım etmek için arabanın yanına geldi. "Görünüşe göre Gavin ya da Sean eve geldiğimizi haber vermişler."

Home.

Onun için basit bir kelime ama eve girerken baktığımda kendimi bir dergideki malikaneye giryormuşuz gibi hissetmekten alamıyorum. Ev çok büyük, tavanları çok yüksek ve ayaklarımın altında yüzümü görebileceğim kadar parlak inanılmaz fayanslar var.

"Burada mı yaşıyorsun?" Onu koridorda takip edip kaldığımız kulübe büyüklüğündeki mutfığa girerek soruyorum. "Kendi başına mı? Sadece... sürekli burada tek başına mı takılıyorsun?"

"Kulağa iç karartıcı geliyor." Tezgâhtaki tabureleri işaret ediyor ve ben de o yemek yaparken onu izlemek için oturuyorum. Freddy hızla buzdolabına doğru ilerliyor, ardından ocağı yakıyor ve etkileyici bir cızırtıyla somon balığını sıcak tavaya atıyor. Mutfakta ilerlerken kafasını kaldırıp bana bakmıyor ve ben de onun ne kadar meşgul olduğunu görebiliyorum.

Sonunda bana bir bardak su verecek kadar yavaşladığında, "İç karartıcı değil," diye karşılık veriyorum. "Sadece yalnız görünüyor."

Bir kahkaha atıyor ve ben içkimi yudumlarırken beni izliyor. "Daha iyi bilmesem, Olivia, benim için endişelendiğini düşünürdüm, ama bu olamaz, değil mi?"

Yüzüm kızarıyor ve onun yanından ocağa doğru bakıyorum. "Öyleyim sanırım," diye itiraf ediyorum, bir yudum daha su içiyorum. Keşke şarap olsaydı ama içmek için daha sert bir şey istemeyeceğim. "Düşündüğüm kadar kötü değilmişsin."

"Düşündüğün kadar kötü değil," diye tekrarlıyor somonu tabağa koyarken. Ekmeği yağıyor, sonra tabağa Brüksel lahanası ekliyor. Somondan başka bir şeye başladığını görmedim ve bu adam hakkında pek bir şey bilmediğimi fark ettim. "Belki daha sonra sana ne kadar kötü olmadığımı gösterebilirim."

Sessizce yiyoruz, ikimiz de o kadar açız ki tek yapmak istediğimiz midemize yemek indirmek, sonra nihayet arkasına yaslanıp bana bakıyor, yüz ifadesi eğleniyor. "Söylediğim her şeyi kastettiğimi biliyorsun, değil mi? Yemekte?"

"Biliyorum." Başımı kaldırıp ona bakmak istemiyorum çünkü onu ne kadar çok istediğimi yüzümde açıkça görmesini istemiyorum ama sonunda bakıyorum ve yüzündeki ifadeye bakarak sertçe nefes veriyorum. Çok nazik, çok şefkatli ve aynı zamanda çok ateşli görünüyor.

Ne olmasını beklediğini bilmiyorum ama ona doğru uzanıp elini alarak kendimi şaşırtıyorum. Teni

Sıcak ve yumuşak; başparmağımı parmak eklemlerine sürterek yüzüne bakmama izin veriyorum.

Oh, lanet olsun. Orada gördüğüm şey neredeyse içimi yakıyor. Gözlerinde daha önce birinin bana baktığında hiç görmediğim bir açlıkla beni izliyor. Onun da şu anda benimle aynı şeyi düşündüğünü söyleyebilirim ve birlikte duruyoruz, beni vücuduna doğru bastıracak şekilde çekiştiriyor.

"Seni sadece seni güvende tutmak isteyen iyi bir adam olduğum için kurtarmadım," diyor ve ben de başımı sallıyorum. "Seni kurtardım çünkü seni becermek istiyorum Olivia. Seni öyle bir boşaltmak istiyorum ki, adımı haykırdığında vücudun kendine gelene kadar bir saat boyunca söyleyeceğin tek şey bu olsun. Benim için acı çekmeni istiyorum. Ayı kaldığımızda, ben sana tekrar dokunana kadar canının yanmasını istiyorum."

Ben de aynı şeyleri istiyorum ama bunu söyleyemiyorum. Sadece başımı sallıyorum ve yüzümü ona doğru eğiyorum.

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve aynı anda içimde ateş ve arzu fışkırıyor. Freddy beni boğulmakta olan ve tutunacak bir şeye ihtiyaç duyan bir adam gibi öpüyor. İnliyor, parmaklarını saçlarımin arasından geçiriyor ve dişlerini boynumda gezdirebilmek için başımı geriye ve yana doğru çekiyor.

Omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. Sırtımı kamburlaştırıp kendimi ona daha çok bastırıyorum. Aleti karnımda zonkladıkça acıyor olmalı ve ben ikimizin arasına uzanarak pantolonunun üzerinden elime alıyorum.

"Seni becermek istiyorum," diye fısıldıyor, sonra kulağımın kabuğunu ısıyor, bacaklarımin arasında sıvı ve sıcaklık birikmesine neden oluyor. "Adını unutmanı ve sadece beni hatırlamanı istiyorum Olivia, o kadar iyi hissediyorsun ki."

"Yap şunu." Hiç olmadığım kadar cesurum ve ağzımdan çıkan kelimelere inanamıyorum ama Freddy bundan hoşlanmış olmalı. Benden uzaklaşıyor ve sırtıyor, sonra hızla hareket ediyor, elbisemin fermuarını açıyor ve ayaklarımin etrafında yere dökülmesine izin veriyor.

"Güvenliğiniz!" Kendimi gizlemeye çalışarak ağlıyorum. Sadece gülüyor ve bana iyice bakabilmek için bileklerini tutup yanlarıma sabitliyor.

"İzlemiyorlar. Eğer seni görürlerse, gözlerini oyarım."

Şimdi nefes nefese kalıyorum ve başını eğerek bir meme ucumu ağzına alıyor. Şok vücudumu sarıyor ve ağzım açık kalıyor, aynı anda vücudumun derinliklerinden alçak bir inilti çıkarıyor. "Aman Tanrım, Freddy," diye bağıyorum, düşmemek güçlü kollarına tutunuyorum.

"Daha yüksek sesle." Parmaklarını bacaklarımın arasına kadar takip ederek emrediyor. Bacaklarımı onun için ayırıyorum, benden istediğini almasını kolaylaştırmak için kendimi durduramıyorum. "Daha yüksek sesle yapmanı istiyorum Olivia. Seni boşalttığımda tüm kasabanın çığlıklarını duymasını istiyorum."

Parmakları klitorisimin etrafında daireler çiziyor ve ben nefes nefese kalıyorum, tırnaklarımı derisine geçirerek hayata tutunmaya çalışıyorum. Parmaklarını içime sokup g noktama çarpacak şekilde kıvırdığında tekrar haykırıyorum.

"Bana seni yatağa götürüp becermemi istediğini söyle" diye emrediyor. Başımı sallıyorum ama tek kelime bile edemiyorum. "Söyle bana Olivia, yoksa seni ikimizin de istediği gibi sikime değil, parmaklarıma boşaltacağım."

"Beni yatağına götür ve becer," diyorum ama kelimeleri zorlukla çıkarıyorum ve dişlerim üşüyormuşum gibi gıcırıyor.

"Ne kadar iyi bir kızsın sen," diye mırıldanıyor ve beni tekrar öpüyor. Ona doğru düşünüyorum, dillerimiz birbiriyle savaşıyor, sonra geri çekiyor. "Seni ne kadar çok istediğimi göstermeme izin ver Olivia. Sana çığlık attırmama izin ver."

OLİVİA

M Freddy beni üst kata, oradan da koridordan yatak odasına götürürken kalbim hızla çarpıyor. Evin etrafına bakmak ve her şeyi içime çekmek istiyorum ama şu anda tek

Önemli olan onunla yatağa girmek ve beni becermesine izin vermek. Hayatta kalmak için yemek ve suya ihtiyacım olduğu gibi ona da ihtiyacım var.

Odasına açılan çift kapıyı açıyor, sonra kolunu yana atarak beni içeri davet ediyor. Etrafa zahmetine bile girmiyorum, benim için önemli olan tek şey odanın karşısındaki yatak.

Tamamen çıplağım, tüylerim diken diken ve odanın içinde mümkün olduğunca kendimden emin bir şekilde yürüyorum. Freddy elini sırtıma koymuş bana rehberlik ediyor, sonra yatağın hemen yanında duruyor ve beni omuzlarımdan tutup çeviriyor.

"Beni soymanı istiyorum," diyor ve vücudumdan soğuk bir ürperti geçiyor. Ciddi olamaz, değil mi? Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım, bir erkeğin kıyafetlerini onun için çıkarmanın ne kadar samimi olacağını hiç düşünmemiştim bile. İlk başta şaka yaptığını düşünüyorum ama yüzüne baktığımda ne kadar ciddi olduğunu görebiliyorum.

Korkularımı bastırarak uzandım ve kravatını çözmeye başladım. Bunu benim için kolaylaştıracağını düşündüysem, yanılmışım. Düğümü atmama yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmıyor, onun yerine uzanıp göğüslerimi avuçluyor, başparmaklarını üzerlerinde gezdiriyor ve arzudan başımın dönmesine neden oluyor.

Kravatını kurcalarken bana "Sen bana aitsin" diyor. Sonunda başının üzerinden geçirecek kadar gevşetiyorum ve gömleğinin düğmelerine başlamadan önce yere atıyorum. "İkimizin birlikte olması kaderdi Olivia. Hiçbir şey bizi ayıramaz."

Parmaklarım hızla düğmelerinin üzerinde çalışıyor ve gömleğini pantolonundan kurtarmak için yukarı çekiyorum. Freddy pozisyonunu biraz değiştiriyor ve gömleği kollarından sıyracak kadar uzun süre beni bırakıyor, ama sonra elleri yine üzerimde, dokunuyor ve izliyor, hafifçe dürtüyor ve tenime masaj yapıyor.

Neredeyse çok fazla ve ne yaptığıma zar zor odaklanabiliyorum, ama pantolonunun düğmelerini açmak için el yordamıyla ilerliyorum ve sonunda üç umphant, yere doğru itiyorum.

"Aferin kızıma," diyor ve beni sertçe öpüyor. O geri çekilmeden önce dillerimiz birbiriyle dans ediyor. Uzanıp sikini kavriyorum, o bana bakarken ellerimi sikinin üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "Seni yatakta istiyorum Olivia. Şimdi."

İçimden korku ve heyecan dolu bir ürperti geçiyor ve dediğini yapıyorum, aceleyle yatağa gidip yukarı tırmanıyorum. Tam arkamda, bana katıldığını duyuyorum, sonra beni kalçalarımдан tutup ters çeviriyor ve sırtüstü yatırıyor.

"Hepinizi istiyorum. Hepinizi istiyorum." İç baldırımı ısırtıyor, bacaklarımı kavriyor ve yüzüne yer açmak için onları sertçe ayırıyor. Çığlık atıyorum ama acı daha fazla bastıramadan beni yalıyor, dili bacaklarımın arasından sertçe kayıyor ve sırtımı eğmeme neden oluyor.

"Tadın çok güzel Olivia," diyor bana, beni tekrar yalayarak. Parmakları içime kayıyor ve onun kocaman sikiyle kıyaslanamayacaklarını bilmeme rağmen bu saldırı karşısında çığlık atıyorum. Tüm vücudum heyecandan titriyor. Beni becermesini istiyorum.

Onun sikinin içimde olmasının nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum.

Freddy vücudumda yukarı doğru ilerliyor, beni kızdırıyor ve öpüyor, dili önce bir meme ucumda, sonra diğerinde geziniyor, sonunda beni tekrar öpene kadar. Eli bacaklarımın arasında ve geriye doğru hareket ettiğini hissediyorum, sonra siki açıklığımda çentikleniyor.

"Bana ne istediğini söyle," diye pantolonunu indiriyor, kalın ampulü içime girmeye o kadar hazır ki, sonunda beni becermeden patlayacağımdan eminim. "Bana tam olarak ne istediğini söyle."

"Beni becermeni istiyorum," diye nefes nefese kalmayı başarıyorum. "Beni boşaltmanı istiyorum." Orada duruyorum, beni sevmesini istediğimi, beni sonsuza dek korumasını ve güvende tutmasını istediğimi söylemek istemiyorum. Bunlar ona söylenemeyecek kadar özel şeyler, ama daha sonra söylemem gerekecek.

Bir ara.

Henüz

değil.

"Sen benimsin," diye mırıldanıyor ve beni tekrar öpüyor. Çekilirken alt dudağımı ısıırıyor ve ben , ama alt dudağımdaki dişlerinin verdiği acı, girdiğinde vücuduma yayılan acıyla kıyaslanamaz bile. Sırılsıklamım ve onun için hazırım ama yine de haykırıyorum, vücudunun baskısı altında sırtım kamburlaşıyor.

"Nefes al," diyor bana, sesi o kadar sakın ve sevgi dolu ki, bir başlangıçla zaten bunu yaptığımı fark ediyorum. "Çok darsın Olivia, ama sen benim sikim için yaratılmışsın, sana söz veriyorum. Hiçbir şeyin seni incitmesine izin vermeyeceğim, anlıyor musun? Sen benim için uzunsun."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına sızıyor. Gözyaşlarım bacaklarımın arasında hissettiğim baskı ve gerginlikten değil, onun nazik sözlerinden kaynaklanıyor. Ciddiydi, bunu söyleyebilirim ve bu sadece beni öptüğünde pekişiyor, öpücükleri o kadar özlem dolu ki vücudumda bir yangın kopuyor.

Birlikte sallanıyoruz, vücutlarımız mükemmel ritmi buluyor. Aleti içimi dolduruyor ve ben ona tutunuyorum, içimden geçen zevk gözlerimi açmamı imkânsız hale getiriyor. Freddy'ye bakmak istiyorum, beni sikerken gözlerinin bana kilitlendiğini görmek istiyorum, ama tek yapabildiğim ona tutunmak, vücutlarımız birlikte hareket ediyor ve dağılmamak için elimden geleni yapıyorum.

Ama biliyorum ki olacak olan tam olarak bu.

"Adımı haykırmanı istiyorum," diyor bana ve benden tamamen çekiliyor. Aletini kaybedince nefesim kesiliyor, gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Ne yapıyorsun?" Mükemmel bir ritmimiz vardı ve ben çoktan yaklaştım. "Neden durdun ki?"

"Mükemmel noktaya vurmak istiyorum." Ben onu durduramadan beni ters çeviriyor ve kığım havada ve yüzüne bakacak şekilde geri çekiyor. "Lanet olsun," diyor, kığım ovuyor ve sonra şaplak . "Mükemmelsin Olivia."

Şaplak canımı yakıyor, ama az önce olduğumdan daha da ıslığım ve yüzüne bakacak şekilde geriye doğru sallanarak inliyorum.

"Bu tatlı küçük amcık benim," diyor bana, bir an klitorisimle oynayarak. "Damlayan ıslak ve mükemmel pembe amcık. Hepsi benim."

Beni sikmesi için ona yalvarmak ve siki içimde olmadan bir an daha dayanamayacağımı söylemek üzereydim ki aniden pozisyon değiştirdi ve bana çarptı, beni geri çekmek için kalçalarımı sertçe kavradı. "Sen benimsin"! Benimkini daha da derine iterek haykırıyor. "Bana benim olduğunu söyle!"

Gözlerim birbirine o kadar sıkı kenetlenmiş ki acıyor ama istediğini yapmam gerekiyor ve ona ağlayarak karşılık veriyorum. "Ben seninim! Lanet olsun Freddy, seninim!"

Beni sikerken aklımın bir köşesinde kalmış olabilecek tüm şüpheler yok oldu. Kocaman sikinin içime girip çıktığını hissediyorum ve zaten tam sınırdayım, parçalara ayrılmak üzereyim. "Şimdi benim için boşal, Olivia!"

Beni milyonlarca küçük parçaya ayırırken vücudum titriyor. "Freddy!" Adını haykırıyorum, ellerim yataktaki battaniyeye sıkıca sarılmış. "Freddy!"

Ona tam olarak istediğini veriyorum ve bunu biliyorum, ama istiyorum. Adını haykırdığımı duymasını istiyorum. Aleti kalınlaşıyor ve sonunda çekip beni yatağa yatırarak göğsüne doğru kıvrılmamı sağladıktan sonra içime boşaldığında tekrar haykırıyorum.

"Sen her şeysin," diyor bana, yanaklarımı ve başımın önünü öperek.
"Mükemmeldin Olivia, ne kadar iyi bir kızsın sen."

Ona cevap vermek istiyorum ama hiçbir kelime bulamıyorum. Bunun yerine ona daha da sokuluyorum. Yana kayarak bir battaniye alıyor ve ikimizin üzerine örtüyor, sonra da beni kendine çekiyor. Hissedebildiğim tek şey vücudunun sıcaklığı ve kalbinin çarpması ve bir başlangıçla fark ediyorum ki hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum.

F R E D Y

"W

hareket etmeliyiz." Sean'ın telefonda söyledikleri pek bir anlam ifade etmiyordu ve sonunda kendimi yukarı doğru itmeden önce dirseğimin üzerine yuvarlandım.

Otur. Olivia yanımda kıpırdanıyor ama hareket etmiyor, tıpkı daha önce telefonumu almak için yataktan kalktığımda hareket etmediği gibi ve bir saat sonra Zach ve kardeşlerimle konuştuktan sonra yatağa geri döndüğümde hareket etmediği gibi.

Bonanno'ların hepsi burada ama Accardi'ler hâlâ gelememi. Gavin'e göre onları bekleyecek vaktimiz yok ve Petra'yı ortadan kaldıracaksak hemen harekete geçmeliyiz.

Bu akşam bunu söylediğinde, bu kadar çabuk taşınacağımızı kastettiğini düşünmemiştim.

"Şu anda mı?" Sesim uykudan kalınlaşmış ama temizlemeye zahmet etmiyorum. Sean beni uyandırdığını biliyor. Sesi en az benim kadar yorgun geliyor ama adrenalin gerçekten akmaya başladığında hepimizin birazdan tamamen uyanık olacağımızı biliyorum. Ne kadar az uykuyla çalışıyor olursanız olun, sizi tamamen uyandıracak bir iş gibisi yoktur.

"Hemen şimdi. Giyinin ve bizimle Rugby Yolu ile Eski 71'in kesiştiği yerde buluşun. Araçları orada toplayacağız ve herkesin ihtiyacı olan silahlara sahip olduğundan emin olacağız. Patlayıcılarını da getir kardeşim, havai fişek gösterisi istiyoruz."

Telefonu kapatıyorum ve Olivia'ya bakmak için dönüyorum. Yüzüne küçük bir ay ışığı düşüyor ama . Onu tamamen boşalttıktan sonra

Dün gece sikimin üzerindeyken, uykusunda pozisyon değiştirip beni uyandırdığında gece boyunca iki kez daha yaptım. Yakın zamanda uyanmasına imkan yok.

Eğilip alından öpüyorum, sonra bileziğimi bileğimden çıkarıp yüzünün yanındaki yastığın üzerine koyuyorum. Orada görecektir ve bir şeyler olduğunu anlayacak. Umarım o uyandığında ben de ona doğru yola çıkmış olurum.

Çabucak giyinip aşağıya iniyorum ve mutfaktaki şefim Vince'i selamlıyorum. "Ona göz kulak ol," diyorum ona. Tezgâhta oturmuş kahve içiyor ve beni görür görmez bıraktığı telefonundan haberleri okuyor. "Bir süre daha uyuyacaktır ama evde dolaşmasını istemiyorum. Güvende olduğundan emin ol ama dışarı çıkmasına izin verme."

"Tamamdır. İyi eğlenceler." Bana sırtıyor ve ben de ona karşılık veriyorum, anahtarlarımı alıp garaja gitmeden önce kendime seyahat kupasında bir fincan kahve dolduruyorum. İçeri girdiğimde, gece için doğru patlayıcıları içeren kutuları bulmam sadece bir dakikamı alıyor. Onları yüklüyorum ve hiç vakit kaybetmeden yola koyuluyorum.

Yolda hareketsiz ve sessiz bir hava var. Güneşin doğmasına daha birkaç saat var ve umarım Petra ve arkadaşları bir süre daha kıpırdanmazlar. Onları tamamen hazırlıksız yakalayabilirsek, bu işten tek parça halinde kurtulmamız çok daha kolay olur.

Buluşma noktasına geldiğimde bir düzineden fazla araba görmek beni şaşırtmadı. Trevor Bonanno bir grup adamın arasından bana doğru yürüdü.

"Buna hazır mısınız?" Heyecanlı görünüyor, sanki bir evi havaya uçurmaya ve dünyanın en kötü mafya üyelerinden bazılarını öldürmeye değil de tatile gidiyormuşuz gibi.

"Evet. Jane bu göreve gelmene onay verdi mi?" Karısı Jane'in, o kardeşleriyle birlikte büyük görevlere çıktığında biraz endişelendiğini biliyorum. Onunla hiç tanışmadım ama görünüşe göre o da diğer eşler kadar harika biri. Yine de, evde küçük çocuklar varken, insanların birinin eve gelip gelmeyeceği konusunda endişelenmesi normal değil.

"Heyecanlanmıyor ama anlıyor. Yaşadığımız hayat bu ve o da bununla evlendi." Johnny omuz silkiyor. "Bana binayı düzleştirmek için ihtiyacımız olan her şeyi getirdiğini söyle."

"Kesinlikle öyle," diyorum ona ve bagajı açmaya gidiyorum. Bir kutunun kapağını açıp içine bir göz atmasına izin verdiğimde kısık bir ıslık çalıyor.

"Siz ikiniz bu patlayıcılar için birbirinizin aletlerini çekiştirmeyi bitirdiniz mi?" Sean ve Salvatore bize doğru yürüyor, ikisi de sırtıyor. Sean kutulara bakıyor. "Yeterince getirdin mi kardeşim?"

"Biz iyiyiz." Bagajı kapattım. "Plan nedir? Sanırım hepimiz kendi arabalarımızı alıp Şükran Günü geçit töreni gibi gelmeyeceğiz, değil mi?"

"Hiç şansın yok. İyi dostun Zach her şeyi çözdü." Salva başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Görünüşe göre gidiş ve dönüşte sıkışık bir yolculuk olacak ama sadece dört araba alacağız."

"Maggie de evde yapılması gereken işleri bekliyor." Sean'ın sözleri hafif olsa da, karısıyla ne kadar gurur duyduğunu biliyorum. O bir aile doktoru, hem çok iyi bir aile doktoru. Bu gece yapması gereken her şey için hazır olmasına şaşırmadım.

"O zaman gidelim. Zach!" Sesimi yükselterek çağırıyorum. Dönüp bana bakıyor ve başını sallıyor, sonra da etrafındakilerle konuşuyor. Arabama atlıyorum ve bir dakika içinde Johnny, Salvatore, Sean ve Zach arabaya doluşuyor. Zach öne doğru eğilip bana adresi söylüyor ve ben de motoru çalıştırıyorum.

"Umarım hepiniz bir şeyleri sikip atmaya hazırsınızdır," diyorum gaza sertçe basarak. Oraya ne kadar çabuk varırsak, bu işi o kadar çabuk ve Olivia'nın yanına, eve o kadar çabuk dönebilirim ki şu anda istediğim tek şey bu.

Sadece on dakika sonra binaya yanaşıyoruz, hepimiz ışıklarımızı söndürüyoruz ve kimse bizi görmesin diye ay ışığında sürüyoruz.

"Çevre güvenliklerinin olmadığından tamamen emin miyiz?" Arabayı park ettikten sonra Zach'e cevabını bekliyorum.

"Var," diyor bana, "ama Johnny onu nakavt etti. Pisliklerin bilgisayarlarda bu kadar iyi olabileceğini kim bilebilirdi?"

"Kıskanıyorsun," diyor Johnny. "Bu kadar zeki ve yakışıklı olmak lanet bir şey, sana söyleyeyim." Kendi kendine kıkırdıyor ve hepimiz arabadan inip silahlarımızı almak için bagajda buluşuyoruz.

"Gidip patlayıcıları hazırlayacağım," diyorum ağır bir kutu alarak. "Hepsini ayarladıktan sonra ya içeri girip herkesi temizleriz ya da lanet şeyi havaya uçururuz. Her iki durumda da, her şey bittiğinde bu evin kurdanlardan başka bir şey olmadığından emin olmak istiyorum."

"Ben de seninle geliyorum." Salvatore öne çıkar ve bir kutu daha alır. "Sen ve ben her şeyi ayarlarız ve bu pislikler de bu işi en iyi nasıl halledeceklerini konuşurlar."

Patlayıcıları yerleştirmeme yardım edecek birinin olması güzel. Ailemiz için bunu her zaman ben yapıyorum ve bunu sevmeme rağmen zaman alıcı olabiliyor. Salvatore'un ne yaptığını bildiği çok açık. Ayrılıyoruz, her birimiz sessizce hareket ediyoruz, her on adımda bir patlayıcıları yerleştiriyoruz, böylece kimse bundan kaçamayacak.

Hiç vakit kaybetmeden binanın arka tarafında buluşuyoruz ve sonra ön tarafa doğru dönüyoruz. Biri bakıp bizi görecekt diye tedirgin oluyorum ama içeriden herhangi bir hareket olmadı ve hiçbir ışık yanmadı.

Yine de hepimiz mümkün olduğunca sessiz hareket ediyoruz. Hiçbirimiz her şeyi berbat eden kişi olmak istemiyoruz. Hızlı hareket etmemiz gerektiği çok açık ama sessiz olmalıyız, biz de öyle yapıyoruz.

Zach bize "Uyanmadılar" dedi. "İçeri girip onları yataklarında durduralım. Her şeyi havaya uçurmak istediğini biliyorum Freddy, ama birini kaçırabiliriz."

Başımı iki yana sallıyorum. "Kimseyi kaçırmayacağız," diyorum ona. Etrafımızda toplanmış olan adamlar, bu konuşmamızı dinlerken sessizleşiyorlar. "Size söz veriyorum, kimsenin bu işten sıyrılmasına imkân yok."

Cevap vermek için ağzını açıyor ama o cevap vermeden önce bir şey duyuyorum. Bir şey sürtünüyor ya da açılıyor gibi geliyordu.

Gözlerim evin önünü tarıyordu.

Orada. Üçüncü katta. Pencere yavaşça açıldığında bir pencere camı ay ışığında parlıyor. Birisi uyanmış.

"Uyandılar!" Ağlıyorum, artık evdekilerin bizi duymasından endişe etmiyorum. Bir kişi ayaktaysa, diğerleri de ayakta ve muhtemelen izliyorlardır, zamanlarını bekliyorlardır.

Bunu yapmalarına izin vermeyeceğim. Bir plan yapma şansı bulmalarına izin vermeyeceğim. Binaya sırtımı dönerek cebimden fünüyeyi çıkarıyorum.

"Yere yatın!" Yanımızda getirdiğimiz tüm adamların beni duyduğundan emin olmak için kelimeleri haykırıyorum. Güverteye çarpıp birbiri ardına yere düşüyorlar, ancak kırmızı düğmeye basmadan önce benim de onları takip edecek zamanım olmuyor.

F R E D Y

M Kulaklarımı sanki suyun altında kilometrelerce yüzmüşüm gibi hissediyorum. Acıyorlar, oturup kalkarken ve boynumu ileri geri yuvarlarken bile kurtulamadığım bir ağrı. Çınlıyorlar ve Arkamı dönüyorum, gözlerim arkamda kardeşlerimi arıyor.

Ve ev için.

Evet, bir evdi. Birkaç dakika öncesine kadar yerden yüksekte, bizim ve onu çevreleyen bahçelerin üzerinde yükseliyordu. Şimdi ise bir moloz yığınının başka bir şey değil, sanki bir kasırga gelip yıkmış gibi etrafa saçılmış tuğla ve tahtalar.

İnleyerek kendimi ayağa kaldırıyorum. Bacaklarım altımda güçsüz düşüyor ve çıkma tehdidiyle karşı karşıya kalıyorlar. Dişlerimi sıkıyorum ve eğilip Sean'a elimi uzatıyorum. O da elimi tutuyor ve yukarı çekiyor. Benimle konuşurken ağzının hareket ettiğini görüyorum ama söylediği tek bir kelimeyi bile anlayamıyorum, kulaklarım bu kadar çınlarken olmaz.

Bunun yerine başımı sallıyorum ve etrafımızda yerde yatan adamları işaret ediyorum. Herkesi ayağa kaldırmalıyız, sadece iyi olduklarından emin olmak için değil, aynı zamanda hareket etmeye ve alanı temizlemeye başlamak için. O patlamadan kimsenin sağ çıkmasına imkan yoktu ama yine de ...

Yine de emin olmalıyız.

Sean başını sallıyor, ben ve ikimiz adamların ayağa kalkmasına yardım etmek için ayrılıyor. Zach ve Salvatore gibi bazıları çoktan harekete geçmişti. Kendilerini yukarı itiyorlar, ayağa kalkarken elimi sallıyorlar ve ben de herkes ayağa kalkıp harekete hazır olana kadar bir sonraki adama dönüyorum.

Yüzleri bana dönük, gözleri heyecandan kocaman, kolumu başımın üzerinde sallayıp evin kalıntılarını gösteriyorum. İstedğim şey çok açık. Evi arayın.

Silahımı kaldırıyorum.

Hepsini öldürün.

Hepimiz ayrıldık ama Gavin yanımda belirdi, yüzünde bir sırıltı vardı. Elinde silahı var ve gevşekçe tutuyor, sanki ikimizin bulacağı şeyi açığa çıkarmak için sabırsızlanıyor. Sadece bu işi bu kadar çabuk bitirebileceğimizi düşünmek değil, aynı zamanda yakında Olivia'nın yanına dönecek olmak da beni heyecanlandırıyor.

İlk cesedi bulmak uzun sürmez. Daha doğrusu parçalarını. Bir bacağın üzerinden geçerken topuzumu sıkıyorum ve Gavin'in de aynısını yapmasını izliyorum. Kalbim hâlâ patlamanın sesiyle çarpıyor ve kulaklarım çok kötü acıyor. Buna bayılıyorum.

değil.

Bu benim ailedeki rolüm ve bunu çok iyi yaptığımı biliyorum.

"Sanırım iyiyiz," diyor Gavin, eğilip kulağıma doğru bağılıyor, böylece onu duyabiliyorum. "Dışarı çıkmayı başaran kimseyi göremiyorum!"

"Kesin olarak bilmeliyiz!" Kardeşimin haklı olduğunu düşünüyorum ama Petra'nın öldüğünden emin olmadan bu işten sıyrılmak aptallık olur. Ne de olsa onun için geldik. Gerçekten önemli olan tek kişi o.

Gavin bana başıyla selam veriyor ve arkasını dönüyor. Ondan uzaklaşıyorum, gözlerim evi çevreleyen avlu boyunca uzanan ağaçları tarıyor. Kimsenin dışarı çıktığını sanmıyorum ama her zaman bir şans vardır...

Ve sonra hareketi görüyorum. Hiçbir şey olmayabilir. Sadece bir geyik olabilir.

Emin olmadan bu evden çıkıp gidemem. Omzumun üzerinden bakarak Gavin ya da Sean'ı arıyorum, böylece onlara ne yapmak üzere olduğumu anlatabilirim ama herkes meşgul. Petra'nın öldüğünden emin olmamız gerektiği konusunda beni ciddiye alıyorlar.

Ormanda her ne varsa bekleyemez. Geri dönüyorum ve olabildiğince hızlı hareket ederek ormana doğru koşuyorum. Muhtemelen sadece bir geyiktir, ama değilse ve Petra'nın uzaklaşmasına izin kendimi asla affetmeyeceğim. Bir dahaki sefere benim için geldiğinde, bunu bilemeyebilirim. Bunu hemen durdurmalıyım.

Kalbim küt küt atarak ormana daldım, sonra donup kaldım, bir o yana bir bu baktım. Eğer sadece duyabilseydim, o zaman kimin bana gizlice yaklaşabileceği konusunda endişelenmeme gerek kalmazdı, ama kulaklarım hala çınlıyor ve başımın hemen yanında bağırılmadığı sürece hiçbir şey duyamıyorum.

Yine de sağımda bir şeyin hareket ettiğini görmekten çok hissediyorum. O yöne doğru dönerek dizlerimin üzerine çöküyorum ve ateş ediyorum.

O zaman hareket etmiyorum.

Boşlukta donmuş gibi hissediyorum, sanki önümdeki ormanda bir şey hareket edene ya da ormanda her ne varsa öldüğünden emin olana kadar burada oturmam gerekiyormuş gibi.

Hiçbir şey olmuyor.

Kulaklarım açılmaya başlıyor ve aniden tekrar duyabildiğimi hissediyorum. Yine de hareket etmek istemiyorum, ta ki birinin adımı söylediğini duyana kadar.

Sean.

Ona cevap vermek yerine ayağa kalkıyorum, silahım hala önümde ve hareketi gördüğüm yere doğru ilerliyorum. Yapmam gereken son şey çok hızlı hareket etmektir ve acele etmeden, gözlerimi o noktadan hiç ayırmadan ilerliyorum.

Hiçbir şey.

"Freddy!" Sean'ın sesi telaşlı geliyor ve ona bir an önce cevap vermem gerektiğini biliyorum ama yine de yapamıyorum. Ne olduğunu bilmem gerek-

pened. Bir adım, sonra diğeri.

Sonra ölü bir adama bakıyorum. Tek atışım tam suratına isabet etti ve Petra yere uzandı, silahı elinden birkaç santim uzakta, gözleri kocaman ve ağzı şaşkınlıkla açık.

"Seni piç kurusu," diye fısıldıyorum, yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Petra kıpırdamıyor, bir daha kıpırdamayacak ama yine de doğrulup silahına uzanmayacağından emin olmak için silahımla onu dürtüyorum.

"Ben buradayım!" Petra'nın öldüğünü bildiğim için sessizliğin büyüü bozulmuş gibi hissediyorum ve ayağa kalkıp kardeşlerime seslenirken hâlâ cesedini izliyorum. "Ormanda!"

"Geliyoruz!" Gavin, Johnny ile birlikte önden gidiyor ve ikisi birden duruyorlar. "Petra'yı görmedik Freddy, evde olmaması mümkün-"

"O burada." Kenara çekilip Petra'nın vücudunu tekmeliyorum. "Onu yakaladım."

Johnny alçak sesle ıslık çalar. "İyi atıştı Freddy. Daha fazla kurtulan bulmaları için ormana birkaç adam gönderdik ama sanırım herkesin icabına baktık. Başka birinin bu işten sıyrılabileceğini sanmıyorum."

"Güzel." Olivia'yı yatağımda bırakmak zorunda kaldığımdan beri hiç olmadığım kadar canlı hissederek geriniyorum. Tek istediğim şimdi ona geri dönmek ve Gavin aklımı okuyabiliyor olmalı.

"Git. Bunu halledeceğiz, tamam mı? Sadece git buradan."

Bana iki kez söylemesine gerek yok. Kimse beni durdurmak için seslenemedi aceleyle arabama koşuyorum ve Sean'la konuşacak kadar uzun süre duruyorum.

"Daha sonra bilgi alırsınız," diyor bana sırtıtarak. "Merak etme, biz hallederiz."

"Teşekkürler." Elimi omzuna vurup arabama bindim. Buraya kadar benimle gelen herkes geri dönmek için

ama dedikleri gibi, bunun için endişelenmeyeceğim. Tek istediğim eve,
Olivia'ya dönmek.

Tek istediğim o.

OLİVİA

I

Bir saat kadar uyanık kaldım ve ilk yaptığım şey Freddy'nin yatakta yanımda olup olmadığına bakmak oldu. Bu biraz utanıyorum. Benim için delilik bu-

Adamı çok az tanımama rağmen onu burada yanımda istemeye hazırım.

Ama o orada olmadığına ve tek bulduğum şey pilin üzerindeki bilekliği olduğunda, kalbimin yüksek vitesine geçtiğini hissettim.

Beni neden terk etsin ki? Dün gece gerçekten birbirimize bağlandığımızı düşünmüştüm ve uyandığımda gitmiş olduğunu görmek...

Kendimi çok kötü hissediyorum, bu kadarla bırakalım.

Beni istemediğini, beni sevmediğini düşünmekten kendimi alamıyorum. Bunun için bu kadar heyecanlanmamın bile aptalca olduğunu biliyorum ama onu istemekten kendimi alamıyorum.

Burada olup olmadığına bakmak için aşağıya indiğimde, bileziğini yanıma aldım ve diğer bileziğimle birlikte taktım. Alt kat sessizdi ama erkekleri mutfakta kahve içerken buldum.

"Biz güvenliyiz," dediler ve ben de koşarak uzaklaştım.

Ya gerçekten güvenlik değillerse?

Ya Freddy'nin başına kötü bir şey gelseydi?

Aceleyle yatak odasına geri döndüm, dolaptan bana uyabilecek gibi görünen birkaç kıyafet çıkardım ve geçirdim. Şimdi

Giyindim ve yatak odasının kapısında duruyorum ama ne yapmam gerektiğinden emin değilim.

Kaçmalı mıyım? Freddy geri döndüğünde ben burada olmazsam kızarmı?

Ama ya geri dönmezse?

Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken içimden adrenalin akıyor. Ancak bir karar veremeden, birinci kattan yüksek sesler bana ulaşıyor.

Titriyorum, kapının pervazına tutunuyorum ve seslerin kime ait olduğunu anlayabilmek için öne doğru eğiliyorum. Seslerden biri Freddy'ye benziyor, derin ve talepkâr, ama kulaklarıma güvendiğimden emin değilim.

Ya yanılıyorsam?

Aşağı inip Freddy olup olmadığına bakmak için vücudumdaki tüm arzuyu bulmak zorundayım. Onun evde olmasını ne kadar çok istediğime, ona ne kadar çok ihtiyacım olduğunu hissettiğime şaşıyorum. Bunun aptalca olduğunu biliyorum ama o burada olduğunda kendimi daha iyi hissedeceğimden eminim.

Daha güvenli.

Ama belki de bu aptalca değildir. Kapıda hâlâ tereddüt ediyorum ama duyduğum bir sonraki şey beni yatak odasından çıkarıp koridora sürüklüyor. Bu onun kahkahası, büyük ve gümbür gümbür ve çok fazla duymamış olsam da, onu tanıyorum. Nerede duysam tanırım.

Koridoru ve merdivenleri yırtarcasına inerken ayaklarım olabildiğince hızlı gidiyor. Merdivenlerden oturma odasına döndüğümde aniden duruyorum, kalbim hızla çarpıyor, gözlerim odayı tarıyor.

İşte .

Odaya daldığımı görmüş olmalı, çünkü konuşmayı kesip bana bakıyor ve yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor. Bu görmek, bunun benim için olduğunu bilmek midemi bulandırıyor ve birden kendimi çok utangaç hissediyorum.

Belki aptalca ama ikimiz yalnız değiliz ve evdeki diğer erkeklerin hakkında ne bildiğinden emin değilim.

Freddy'nin beni kaçırdığını biliyor olmalılar, yoksa beni korumak için burada olmazlardı, değil mi?

"Olivia." Konuşmakta olduğu adamlara bir kez daha bakmadan oturma odasına geçti, bakışları bana odaklanmıştı.

Ama nazik görünmüyor. Aç görünüyor.

Nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissediyorum ama ben daha kıpırdayamadan ya da bir şey söyleyemeden tam önümde duruyor, eli yanağıma kavıyor, dudakları dudaklarımda. Onun tarafından yutulmadan önce nefesimi tutmak için zar zor zamanım oluyor. Tüketiliyormuşum gibi hissediyorum, kendimi kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi.

Ve umurumda da değil.

"Sana ihtiyacım var. Şimdi." Kelimeleri dudaklarıma doğru mırıldanıyor ve içimde bir heyecan şoku hissediyorum.

Sadece eve gelmekle kalmadı, aynı zamanda beni istiyor. Buna inanmak benim için neredeyse çok zor, ama kanıtı tam önümde, elleri vücudumda geziniyor, aleti kıyafetlerimizin arasından içime giriyor.

"Eve geldin," demeyi başarıyorum, şu anda söyleyebileceğim tek şey bu. Freddy sırtlıyor ve beni kucağına alıp omzuna atıyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi merdivenlerden yukarı taşıyor.

Kıçımı okşuyor ve sertçe şaplak atıyor, beni ağlatıyor ama canımın yanmasını umursamıyor gibi görünüyor. "Bütün gece eve, senin yanına gelmek istedim," diyor bana. "Ve seni orada beni böyle beklerken görmek benim için neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Seni istemediğimi mi düşünüyorsun? Seni öylece bırakıp eve dönmeyeceğimi mi sanıyorsun? Kahretsin Olivia, yaptığım her şeyi senin için yapıyorum."

"Uyandım ve sen gitmiştin!" Beni yatağa geri fırlatırken bu adamla tartışmak çılgınca geliyor ama elimde değil ve ona daha iyi bakabilmek için kendimi dirseklerime kadar itiyorum. Nerede olduğunu bilmiyordum!"

"Sana zarar vermek isteyen adamları öldürüyordum," diyor kulağını ısırarak. Acıyla haykırıyorum ama bana verdiği yumuşak öpücükler acımı hemen dindiriyor. "Taşınmamız gerektiğine dair bir telefon aldım, biz de taşındık. Seni sebepsiz yere terk edeceğimi mi sanıyorsun?"

Kollarımı başımın üzerinde birleştiriyor ve o zaman onun bileziğini benimkiyle birlikte taktığını fark ediyor.

"Seni terk edeceğimi, bileziğimi bırakacağımı mı sanıyorsun? Seni tekrar elde edene kadar dünyayı yakıp yıkmak mı sanıyorsun Olivia? Sana zarar vermeye çalışan herkesi öldüreceğim ve eğer bu seni güvende tutmak için tüm dünyayı mahvetmem gerektiği anlamına geliyorsa, o zaman bunu yapacağım."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, kelimeler o kadar kolay söyleniyor ki ilk başta benden çıktıklarını fark etmiyorum. Bu kadar tehlikeli, bu kadar yoğun, beni korkutan bu adama bunu itiraf etmek garip ama ediyorum.

Onu seviyorum.

"Seni seviyorum." Mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlı hareket ediyor, beni soyuyor ve sonra kendisi kıyafetlerinden sıyrılıyor. Kocaman, sert ve hazır sikini gördüğümde nefesim kesiliyor ve ona uzanıyorum ama beni geriye doğru itiyor, bacaklarımı ayırıyor ve kalın aletini tam girişime dayıyor. "Sen bana aitsin."

Tek bir hamleyle beni ele geçiriyor, içimi tamamen dolduruyor ve başımı arkaya atarak içimden bir çığlık yükselmesine izin veriyorum. Evde olmak gibi, hayatımda ilk kez gerçekten bir yerde olduğumu ve güvende olacağımı bilmek gibi. Birlikte hareket ediyoruz, elleri bedenimi keşfederken hiç yavaşlamıyor.

Tek yapabileceğim ona tutunmakmış gibi hissediyorum. Bana dokunmayı, beni becermeyi bırakmasını istemiyorum. O içimde olmasa denizde sürüklenirdim ve sonunda bir milyon aslan parçasına düşerken adını tekrar tekrar haykırıyorum.

Freddy sonunda benden uzaklaştığında, vücudunu koruyucu bir şekilde benimkinin etrafına sarıyor. "Sana söz veriyorum, sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim Olivia. Seni çığlık attıracak tek kişi benim. Sana dokunabilecek tek kişi benim. Ne olursa olsun yapacağım

seni mutlu etmek için, anlıyor musun? Petra'yı öldürdük, tehdit ortadan kalktı. Ama yine de seninle evleneceğim."

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum. Ona söylemek istediğim kelimeler ağzımda kurudu ve şu anda hiçbir işe yaramıyor.

Tek bildiğim sonunda bir yere ait olduğum. Beni kollayan biri var. Beni kurtarmak ve korumak için hiçbir şeyden çekinmeyecek biri var ve bu gerçekten çok iyi hissettiriyor.

Ve en iyi kısmı?

Onu seviyorum.

OLİVİA

"**I** Gergin olmanın normal olduğunu biliyorum ama ne kadar gergin olmam gerektiğinden emin değilim." Bunu Maggie'ye itiraf ederken telefonumu kulağıma sıkıca tutuyorum. O gülüyor.

Kulağa o kadar hafif ve rahat geliyor ki yardım edemiyorum ama belki de biraz aşırı tepki verdiğimi hissediyorum. Belki de biraz fazla .

"Her şeyi fazla düşünüyorsun," diye söz veriyor ve biraz rahatladığımı hissediyorum. "Sen onu seviyorsun. O da seni seviyor. , seni hemen arayacağım." Telefonu kapatıyor ve ben kaşlarımı çatarak telefona bakıyorum.

"Neden suratıma öylece kapattın ki?" Telefona soruyorum, her ne kadar bundan bir cevap alamayacağımı bilsem de.

"Çünkü artık seninle yüz yüze konuşabilirim!" Maggie'nin heyecanlı sesi, bir fincan kahveyle oturduğum ön verandaya açılan kapıdan bana doğru geliyor. "Seni görebileceğim!"

"Maggie!" Bir anda ayağa kalktım ve kollarımı en iyi arkadaşşıma dolayarak ona doğru koştum. "Gerçekten sensin!"

"Benim!" Bana sırtlıyor ve beni daha iyi için bir adım geri atıyor. "O kadar gün içinde bugün seninle olmayacağımı düşünmedin, değil mi?"

Bugün düğün günüm ve hiç bu kadar heyecanlı ya da korkmuş olmamıştım. Kalbimde doğru olanı yaptığımı bilsem de

Yine de bana eşlik edecek ve beni kollayacak en iyi arkadaşım yanımda olduğu için çok mutluyum. Başımı omzuna yaslayarak ona tekrar sarılıyorum.

"Biliyorum," diyorum ona. "Ama seni günün ilerleyen saatlerine kadar görebileceğimi düşünmemiştim, hepsi bu."

"Hayır. Sean'a bütün gün burada olmam gerektiğini söyledim ve sonra Freddy'yi arayıp ona sakın olmasını ve seni görmek istediğimi söyledim. Willa da yolda ama muhtemelen törenden hemen öncesine kadar onu göremeyeceğiz."

"Gavin'in karısı mı?" Ben soruyorum ve Maggie başını sallıyor. "Henüz onunla tanışma fırsatım olmadı."

"Çünkü her zaman evdeki her şeyle ilgileniyor. Ve bu ikizler onu sürekli tetikte tutuyor. Her neyse, elbise bakmaya hazır mısınız?"

Ona sırtıyorum. "En iyi arkadaşım mı? Buna inansen iyi edersin. Buraya mı getiriliyorlar, yoksa... ?"

"Freddy bunu yapmak istedi ama ben ona alışverişe gitmek istediğimizi söyledim, o da Hwy 25'teki gelinlik mağazasını kapattı. Orada sadece biz olacağız ve ona şampanya olmasını sağlamasını söyledim, yani harika olacak! Hazır mısınız?"

"Öyleyim ama nerede olduğunu biliyor musun? Nereye gittiğimi ona söylemeliyim." Düşündüm de, Freddy'yi sabahtan beri görmedim, bu biraz tuhaf. Bana Gavin ve Sean'la bazı işleri olduğunu söylemişti ama normalde bütün sabah böyle ortadan kaybolmaz. Okuduğum kitaba ve Maggie'yle konuşmaya kendimi o kadar kaptırmışım ki dikkatimi veremedim.

Bana sinsi bir sırıtışla bakıyor ve bunun gerçekten iyi bir sırrı olduğunda kullandığı sır olduğunu hemen anlıyorum. "Bir şeyler yapıyor ama buralarda. Güven bana Olivia, seninle alışverişe gideceğimizi biliyor ve bunu sorun etmiyor, tamam mı?"

Ne yaptığını delicesine merak ediyordum olsam da, böyle davrandığında onu zorlamamam gerektiğini biliyorum. Maggie

Başkaları için sır saklamanın kraliçesi ve hiçbir şeyin ortaya dökülmesine izin vermesine imkan yok.

"Tamam. Ama ben kullanacağım!" Daha önce hiç güzel arabalarım olmamıştı ve itiraf etmeliyim ki deri koltuklar beni şımarttı. Freddy ne istediğime karar verdiğimde bana istediğim arabayı alacağını söylemişti ama ben onunkini kullanmayı seviyorum. Ayrıca, üç tane SUV'u var ve bir adamın hepsini aynı anda nasıl kullanabileceğinden emin değilim.

"Tamamdır." Kolunu benim koluma doluyor ve beni evin içine çekerek hızla garaja götürüyor. "Sanırım gelinlikçiyi önceden arayıp atıştırmalık bir şeyler sipariş etmelerini isteyeceğim, ne dersin?"

Gülüyorum ve arabayı çalıştırıyorum. "Bunu yapabilir miyiz? Sadece... insanlar her şeyi bırakıp bize atıştırmalık bir şeyler getirebilir mi?"

Beni olduğum yerde sabitleyen bakışı çok ciddiye. "Olivia, her şeyi yapabilir. Henüz buna alışmadığını biliyorum ama Freddy gerçekten çok güçlü. Sen gelinlik denerken atıştırmalık bir şeyler ister miyiz? Biz alırız."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Arabayı kullanırken sessizim ve o da sokağın aşağısından tapas getirtmek için arıyor. Böyle bir güce sahip bir aileye gelin gittiğimi düşünmek bana garip geliyor ama olan tam da bu. Garip olduğunu düşünsem de hoşuma gittiğini itiraf etmeliyim.

Gelinlik mağazasına vardığımızda tapaslar hazırda ve kız benim için birkaç model çıkarırken Maggie ve ben bir süre atıştırdık. Eleştirel bir gözü var ve beni ayağa kaldırıp döndürdükten sonra bana güzel olacağına söz verdiği birkaç elbise getiriyor.

"Sadece ellerini yıka ve gitmeye hazırsın," diyor bana, onları bir rafa asarken. "Ve neye ihtiyacınız olursa bana söylemekten çekinmeyin. istediğiniz elbiseleri seve seve çıkarırım."

"Nedime elbisesine de ihtiyacımız olacak," diyorum Maggie'yi göstererek. "Onun için. Muhtemelen ... kraliyet mavisini?" En iyi arkadaşıma bakıyorum ve sonra başımı sallıyorum.

"Elbette." Kadın elbiseyi almak için odadan çıkarak gözden kaybolur.

"Nedimem olur musun?" Maggie'nin elini tutarak soruyorum. Bana bir flüt şampanya uzatıyor, sonra bir tane daha alıp kadehlerimizi birbirine vuruyor.

"Sana bundan daha iyisini yapacağım. Nedimen, baldızın ve en iyi arkadaşın olacağım. Kulağa nasıl geliyor?"

Boğazım düğümlendi ve ağlamak üzere olduğumu biliyorum ama bunu yapmayı reddediyorum. Bu, hayatımın en güzel günü. En iyi arkadaşım ve sevdiğim adamla geçireceğim. Beni önemseyen ve benim için her şeyi yapabilecek bir ailem var. Şu anda üzülmem için hiçbir neden yok ama yine de Maggie'nin sözleri karşısında hıçkırıklarımı bastırmak zorunda kalıyorum.

Şampanyamdan bir yudum alarak ona "Bu şimdiye kadarki en iyi şey gibi görünüyor," diyorum. Baloncuklar çok hoş ve ağlamamak için dikkatimi onlara vermek için elimden geleni yapıyorum. "Bunun ne kadar harika olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Tabii ki biliyorum. Peri masallarında yaşıyoruz, Olivia. Çoğu kadının bizimki gibi bir hayatı olma şansı yok, o yüzden tadını çıkar. Şimdi," diyor bana, bardağını boşaltıp yerine koyarken. "Elimizi yüzümüzü yıkayıp sana mükemmel bir elbise bulmaya ne dersin?"

Kulağa mükemmel geldiğini söyleyebilirim.

F R E D Y

"Y Gerginsin," diye fısıldıyor Sean, eğilerek kelimeleri kimse duymadan bana doğru tıslayabiliyor. "Anlayabiliyorum. Nasıl olduğunu bilmek ister misin?"

"Senin bir piç olduğunu nereden bildiğimi bilmek ister misin?" Ona bakmak için başımı bile çevirmeden tıslayarak karşılık veriyorum. Bekleyen ve izleyen herkesin kardeşime ne söylediğimi bilmesini istemiyorum. Sözlerim sadece onun için, ama ona bakmak için döndüğümde Gavin'in kaşlarını kaldırdığını görüyorum.

"Siz ikiniz bebek gibi davranıyorsunuz," diyor bize, sırıtarak. "Freddy sadece aşık olduğu için gergin, Sean. Hıyarlık etme."

Yanımdaki rahibin sertleştiğini hissediyorum ama dönüp ona bakmıyorum. O zaten iki kardeşimle de evlendi ve eminim ki neye bulaştığını biliyordu. Eğer bilmiyorsa, bu benim suçum değil. Ölümsüz ruhum hakkında daha sonra, sevdiğim kadınla nihai evliliğimi yaptıktan sonra endişelenebilir.

Elbette gerginim ama bunun tek nedeni hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiş olmam. Olivia'nın sonsuza dek benim olmasını istiyorum. Sabahları onun yanında uyanmak ve geceleri onu becerdikten sonra uykuya dalmak istiyorum. Ne zaman mutlu olsa, onunla birlikte kutlamak istiyorum. Üzüldüğünde gözyaşlarını silen adam olmak istiyorum.

Müzik çalıyor ve zihnim o ana geri dönüyor. Benim evimde evlenmiyoruz çünkü bunun Olivia için özel olmayacağını biliyorum. Hayır, ben onun evlenebileceği bir yerde evlenmemizi istedim.

Bu yüzden Maggie'ye düşüncelerini sordum. Bana hemen kasabanın dışındaki şelalenin yanında en iyi arkadaşıyla evlenmemi söyledi.

Lojistik tam bir kâbustu ama Petra'nın icabına erkenden baktığımız için güvenlik konusunda o kadar da endişelenmemize gerek olmadığını biliyordum. Ayrıca, Bonanno'lar ve Accardi kardeşler ön iki sırada otururken, akli başında herhangi birinin bizimle uğraşmayı iki kez düşünceğinden şüpheliyim.

Şelale arkamızda ve gürültüsü neredeyse müziği bastırıyor, ama sonra dörtlü daha yüksek sesle çalıyor, Olivia görünmesini engellemek için yerleştirilmiş bir paravanın arkasından çıkıp benimle göz göze geldiğinde ses yükseliyor ve yükseliyor.

Ve yemin ederim ki her şey olduğu duruyor.

Çok güzel, saçlarını boynundan tutturmuş, böylece öpmeye bayıldığım o nazık kıvrımı görebiliyorum. Kızarmış yanakları ve parlak gözleriyle heyecanlı görünüyor ve hemen yanına gidip onu kollarıma almak istiyorum. Herkesin bizi izliyor olması ve evlendiğimizi görmek istemesi umurumda değil.

Tek istediğim onunla yalnız kalmak ve ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek.

Ama ben hareket etmiyorum. Yerimde çakılı kalmış gibi kıpırdamadan duruyorum ve gelinim olacak muhteşem kadının koridordan bana doğru yürüyüşünü izliyorum. Çiçekleri çok güzel ama Maggie'ye uzatırken onları fark etmiyorum bile. Sonra küçük elleri benim ellerimde ve onları sıkıyorum, ikimizin arasından sıcaklık akıyor.

"Hey," diye fısıldıyor. "Seni burada görmek ne güzel."

"Harika görünüyorsun. Çok güzelsin. Mükemmel görünüyorsun. Tamamen benimsin." Onu henüz öpmemem gerektiğini biliyorum ama umurumda değil ve onu ne kadar istediğimi bildiğinden emin olmak için dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. O da beni öpüyor ve rahip boğazını temizleyene kadar ikimiz de geri çekilmiyoruz.

Suçlu görünüyor ama umurumda değil. Dünyadaki herkesin Maggie'nin bana ait olduğunu bilmesini istiyorum.

"Eğer hazırsan," diyor rahip ve ben gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum. Yine de Maggie'nin sonsuza dek benim olmasını sağlayacak kişi o ve konuşmaya başladığında tek yapabildiğim karım olacak kadına bakmak oluyor.

Yüzünü çevirip bana bakıyor, heyecandan nefesi kesiliyor. Boynunun dibinde nabzının hızla attığını görüyorum ve parmaklarımı oraya bastırarak kadar uzun süre elini bırakıyorum. Sırıttırıyor ve elimi kendi eliyle kapatıyor, gözlerini benden ayırmıyor.

"Kendi yemininizi hazırladınız mı?" Rahip soruyor ve ben de başımı sallıyorum. Sessiz kalıp sözlerimin sadece onun kulağına gitmesini sağlayabilirdim ama buradaki herkesin söyleyeceklerimi duymasını istemekten kendimi alamıyorum. Hepsinin Olivia'nın bana ait olduğunu ve onun hakkında ne hissettiğimi bilmelerini istiyorum.

"Olivia," diyorum, kelimelerimin şelalenin sesini aşmasına yetecek kadar yüksek sesle konuşarak, "Seni seviyorum. Seni sevebileceğimi bilmediğim bir şekilde seviyorum. Tüm parçalarımı alıp bir araya getirdin ve bunun için sana ne kadar teşekkür etsem az. Beni daha iyi bir adam olmaya ittiğin gibi, aynı zamanda seni korumak istememe de neden oluyorsun. Sana yemin ederim sevgilim, kimse sana dokunamayacak. Bir daha asla korku nedir bilmeyeceksin. Kocan, sevgilin ve aynı zamanda koruyucun olarak yanıdayım. Bana güvenebilir ve itimat edebilirsin. Her zaman senin için burada olacağımı bilerek rahat edebilirsin. Sana tapıyorum. Seni seviyorum."

Nefesini içine çekip elimi sıkıyor ve rahibin ona yemin etme vaktinin geldiğini hatırlatmasına fırsat vermeden konuşuyor.

"Freddy Marleno," dedi, sesi benimki kadar yüksekti. "Sen benim için her şeysin. Beni koruyor ve seviyorsun. Kendimi güvende hissetmemi sağlıyorsun ama aynı zamanda ham hissettiriyorsun. Seninleyken her şeyi hayatımda hiç hissetmediğim kadar güçlü hissediyorum. Seninle birlikte kutlamak ve seninle birlikte ağlamak istiyorum. Her zaman yanımda olmanı istiyorum ve ben de her zaman senin yanında olacağım. Bu dünyada beni senden uzaklaştıracak ya da senin olmamı engelleyecek hiçbir şey yok. Seni seviyorum. Bildiğinden, bilebileceğinden çok daha fazla."

Sean yüzüklerle bize doğru dönüyor ama ben Olivia'yı tutup kendime çekiyorum, böylece onu öpebiliyorum. Ağzı benimkine aç ve ben de-

içimdeki efendilik kıpırdanıyor, ondan daha fazlasını almamı istiyor. Bunun yerine geri çekilip yüzükleri kardeşimden aldım.

Rahibi bile beklemiyorum. Ne yapacağımı ve ne istediğimi biliyorum. Olivia'nın sonsuza dek benim olmasını istiyorum.

"Sen benimsin," diyorum ona, yüzüğünü parmağına takarken. "Şimdi ve sonsuza dek. Aklın, bedeninin ve ruhun bana ait."

Yüzüğümü alıp parmağıma takıyor, sonra bana bakıyor ve eliyle yüzümü kavrayacak şekilde uzanıyor. "Sen benimsin," diye fısıldıyor ve bu kez sözleri sadece benim için. "Şimdi ve sonsuza dek. Aklın, bedeninin ve ruhun bana ait."

Onu tekrar öpüyorum ve rahibin bizi takdim ettiğini duyuyorum ama bu umurumda değil. Önemli olan tek şey Olivia.

Şimdi ve sonsuza dek.

K

Zach'in hikayesinin ilk bölümü için okumaya devam edin! [Burada bulabilirsiniz>>>](#)

Önümde bir kalkan gibi tuttuğum lattenin kokusu bile midemdeki yuvarlanma hissini yatıştırmaya yetmiyor. En sevdiğim ve sadece yılın bu zamanlarında gelen şekerli kurabiyeli latte, bu yüzden Jared'in bana söylediklerine kızmakla altı dolar ödediğim içeceğimin geri kalanını mideme indiremeyeceğimi düşünmek arasında gidip geliyorum.

"Vivian, dinliyor musun?" Patronum koluma dokunacakmış gibi masanın diğer tarafına uzanıyor ama ben geri çekiliyorum ve lattemin bir kısmını masaya döküyorum.

Lanet olsun.

"Seni duydum," diye çıkışıyorum, masanın üzerindeki peçetelikten bir peçete alıp öfkeyle sıvıyı siliyorum. "Sadece gerçekten ciddi olduğuna inanmıyorum."

İç geçiriyor ve elini seyrelmiş saçlarında gezdiriyor. Jared dünyadaki tüm parayı pahalı takım elbiseler ve arabalar için harcayabilir ama

Bu onun gerçekte kim olduğunu değiştirmez ve o bir pislik. Onun hukuk firmasında çalışmayı kabul etmemin tek nedeni sağlık sigortasına gerçekten ihtiyaım olmasıydı.

Ama şimdi, keşke varken bıraksaydım diyorum. şu anda işi bırakacak olsam bile, şehirdeki işler çok azaldı ve şu kazandığımın yarısını veren bir iş bulma şansım çok az. Üniversiteden bu yana geçen dört yıl boyunca başımı öne eğdim, sessiz kaldım ve canımı dişime takarak çalıştım.

Bu dört yıl boyunca bana zamlar ve hatta Noel ikramiyeleri ile teşekkür edildi, ancak bu yıl patronumun başka bir fikri var gibi görünüyor.

"Benimle eve gelmeni ve ailemle tanışmanı istiyorum. Cidden, Vivian, bunun senden çok fazla şey istemek olduğunu sanmıyorum. Benimle bir randevuya çıkmanı talep ediyor değilim."

"Çünkü bunu zaten birkaç kez denedin ve hiç işe yaramadı," diye karşılık veriyorum. Kahve fincanımı o kadar sıkı tutuyorum ki kenarları içeri doğru bastırmaya başlıyor ama bırakmıyorum. Çok kızgınım. "Ailenle tanışmayacağım Jared, seninle ülkenin öbür ucuna uçmayacağım ve kesinlikle seninle aynı yatakta uyumayacağım."

"Bana iyi bir sebep söyle." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, gözleri küçük, karanlık yarıklar halinde ve benden gerçekten nefret ediyormuş gibi bana bakıyor. "Bunu neden yapmayacağına dair iyi bir neden söyle Vivian, ben de tüm bu olanlar hakkında çenemi kapayayım. Annemin kalbi kırılacak olsa da seni yalnız bırakıp eve tek başıma uçaçağım."

Annenin nasıl hissettiği umurumda bile değil.

Gerçekten söylemek istediğim şey bu, ama her ne kadar pahalı lattemi onun boktan saç eklentilerinin üzerine dökmek ve buradan çıkıp gitmek istesem de bu işi kaybetmeyi göze alamam. Umutsuzca ne söyleyeceğimi düşünürken, kafenin kapısı açılıyor ve içeri soğuk bir hava giriyor.

O kapıdan giren adamı daha önce gördüğümü hiç sanmıyorum.

Hayır, çiz onu. Görmediğimi biliyorum, çünkü onun gibi birini gördüğümü hatırlardım. Ceketinin içinde kaslarının nasıl kasıldığını ve hareket ettiğini, koyu renk gözlerinin bana dikilmeden önce odanın içinde nasıl gezindiğini hatırlardım. Gözlerimizin kilitlendiği o anda özlemin midemin derinliklerine işlediğini hissediyorum ve ne yaptığımı anlayamadan değerli lattemi arkamda bırakarak masadan kalkıyorum.

"Seninle gelemem," diyorum Jared'a, gözlerim yabancıya kilitlenmişken. "Çünkü o benim erkek arkadaşım."

Adam hâlâ bana bakıyor ve gitmemesi için dua ederken masaların arasından hızla geçiyorum. Ona doğru yürüyüp kollarımı doladığımda tek bir kara kaşını kaldırıyor ama beni kucaklamak için kendine çekmekte tereddüt etmiyor. Bir anda karanlık ve misk kokusu beni sarmalıyor ve hakim olabileceğim her şeyin pencereden uçup gittiğini hissediyorum.

Lanet olsun, bu adamın kim olduğunu bilmiyorum ama daha önce hiç kimseyi şu anda onu istediğim gibi istemediğimi biliyorum.

"Her şey yolunda mı?" Gürlüyor, sesi içimde gök gürültüsü gibi yankılanıyor. Kalçalarımı sıkıyor ve kendimi ona bakmaya zorluyorum.

"Erkek arkadaşımış gibi davran," diye fısıldadım, "lütfen."

Bana ne oldu da kendimi tamamen yabancı birinin kollarına atıp yardım için yalvarıyorum, hiçbir fikrim yok ama kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıyor ve bindiğim tren istasyondan uzaklaşıyor.

Az önce ne halt ben?

"Ben Zach," diyor bana, bana daha iyi bakabilmek için beni kendisinden biraz uzaklaştırarak.

"Vivian." Gerginim ve umarım sesimin ciyak ciyak çıktığını anlamaz. Fark ettiyse de öyle davranmıyor çünkü bir bakıyorum ağzı ağzıma yapışmış.

Yemin ederim ki havai fişekler tüm vücudumda patlıyor. Derimden çıkıyormuşum gibi hissediyorum ve üzerimdeki tek şey onun elleri.

Beni tamamen dağılmaktan alıkoyan şeyler. İnliyorum, ses aramızdaki havada kayboluyor ve sonunda geri çekildiğinde, giderken alt dudağımı ısırduğunda, tek yapabildiğim yerde bir su birikintisine erimemeye çalışmak.

"Vivian," diyor bana, saçlarımı kulağımın arkasına atarken, "neden gidip beni saklandığın o pislikle tanıştırmıyorsun?"

Başımı sallıyorum, sonra dönüyorum, eli zaten benim elimde ve onu kafeye doğru götürüyorum. Jared'in gördüklerine inanamıyormuş gibi çenesinin nasıl düştüğünü görüyorum ve bu yüzden ondan nefret etsem de ben de ne yapacağımı şaşıyorum.

"Jared," diyorum masada durup, "bu benim erkek arkadaşım, Zach." Gergin bir şekilde yanımda duran adama bakıyorum, bunu yapacak mı yoksa beni tamamen ortada mı bırakacak diye merak ediyorum, ama Jared'ın elini sıkmak için elimi bırakıyor, sonra kolunu bana dolayarak beni kendine çekiyor.

Vücuduna doğru bastırılmış durumdayım ve tek düşünebildiğim, diğer kişiye ne kadar dokunduğumuz. Kıyafetlerimiz olmadan ona doğru bastırılmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum ama bu düşünce bile yüzümü kızartıyor.

Jared, gözleri ikimizin arasında gidip gelirken, "Sırf bundan kurtulmak için yalan söylemiyordun," diyor. "Sevimli. Çok şirin. İkiniz adına da mutluyum." Zach'e bir göz attıktan sonra tekrar bana bakıyor, öfkesi yüzüne kazınmış. Jared kaybetmeyi sevmez. Bu çok sık yaptığı bir şey değil ve şu anda çığlık atmaya hazır olduğuna eminim.

Başımı Zach'in koluna yaslayarak, "Birkaç dakika içinde ofise döneceğim," diyorum. Hey, bu sonsuza kadar sürmeyecek, o yüzden şimdi tadını çıkarabilirim, değil mi? Bu muhteşem adamla gerçekten çıkıyormuşum gibi davranmamam için hiçbir neden yok.

"Sakın geç kalma. Hâlâ yapman gereken çok şey var." Zach'e bir kez daha bakmadan önce bana bir şeyler söyledi ve sonra uzaklaştı.

Gerçekten gittiğinden emin olmak için onu kapıya kadar takip ediyorum, sonra vücudumda bir rahatlama hissediyorum. İç çekerek vücudumun biraz sarkmasına izin veriyorum,

Sonra da Zach'ten uzaklaşırım. Hayatımın geri kalanında her gün onun yanında olmak istesem de, adamın yapacak başka işleri olduğuna dair oldukça iyi bir his var içimde ve onun yoluna çıkan kişi olmak istemiyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum pişmanlıkla ondan uzaklaşarak. İkimizin arasında birkaç santim boşluk bırakabilirsem sanırım konsantre olabileceğim. Ama şu anda, o burada dururken doğru düzgün görmek bile çok zor.

"Vivian," diyor ve adımın dilinden dökölme şekliyle midem hemen sıkışıyor, "kimdi o adam?"

"Jared Ledbetter," diyorum Zach'e başımı sallayarak. Tam da düşündüğüm gibi, aramızdaki her şey çoktan bitmişti. İş konuşmasına geçti ve benim hakkımda kişisel sorular sormuyor, ki bunun biraz utanç verici olduğunu düşünmeden edemiyorum. "Ledbetter ve Ortakları'nda avukat."

Zach'üzü sertleşiyor ve telefonu çaldığında patronum hakkında ne söyleyeceğini merak ederek nefesimi tutuyorum. Küfrederek cebinden çıkardı ve bana arkasını döndü.

ediyorum, kışına bakıyorum.

Yapacağım bir sonraki şeyin muhtemelen çok aptalca olacağını da kabul , ama erkekler tarafından reddedilmekten gerçekten bıktım, bu yüzden tezgahıtan lattemi alıp koşmaya başladım.

[Amazon'daki kopyanızı hemen aldığınızdan !emin olun](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

